

De Ster

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

85ste jaargang

Verslag van de
154ste halfjaarlijkse
algemene conferentie van
De Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der
Laatste Dagen

*Toespraken en verloop
van de vergaderingen
op 6 en 7 oktober 1984 in de
tabernakel op Temple Square
te Salt Lake City (Utah)*

De Ster

85ste jaargang

Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. De in deze publicatie afgedrukte artikelen werden overgenomen uit de tijdschriften „Ensign“, „New Era“ en „Friend“

Verslag van de 154ste halfjaarlijkse algemene conferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Lijst van sprekers in alfabetische volgorde:

Ashton, Marvin J. 17	Larsen, Dean L. 77
Ballard, M. Russell 12	Maxwell, Neal A. 6
Benson, Ezra Taft 4, 40	McConkie, Bruce R. 69
Brown, Victor L. 34	Monson, Thomas S. 36
Busche, F. Enzio 25	Nelson, Russell M. 27
Derrick, Royden 50	Oaks, Dallin H. 9
Edwards, R. LaVell 38	Osborn, Spencer H. 63
Faust, James E. 47	Packer, Boyd K. 54
Groberg, John H. 66	Perry, L. Tom 14
Haight, David B. 58	Pinnock, Hugh W. 61
Hanks, Marion D. 31	Poelman, Ronald E. 52
Harbertson, Robert B. 21	Sonntag, Philip T. 65
Harris, Devere 23	Taylor, Russell C. 20
Hinckley, Gordon B. 3, 42, 44, 72, 74	Winder, Barbara W. 83
Hunter, Howard W. 29	Young, Dwan J. 79
Kapp, Ardeth G. 81	

Op de omslag. Voorkant: Het Quorum der Twaalf. Voorste rij van links naar rechts: president Ezra Taft Benson, ouderling Howard W. Hunter, ouderling Thomas S. Monson en ouderling Boyd K. Packer. Achterste rij van links naar rechts: ouderling Marvin J. Ashton, ouderling Bruce R. McConkie, ouderling, L. Tom Perry, ouderling David B. Haight, ouderling James E. Faust, ouderling Neal A. Maxwell, ouderling Russell M. Nelson en ouderling Dallin H. Oaks.

Achterkant: op de achtergrond rechts de tempel te Salt Lake City, links het hoofdkantoor van de kerk, gezien vanaf Temple Square. Links op de voorgrond het bezoekerscentrum Noord.

Eerste Presidium:

Spencer W. Kimball
Marion G. Romney
Gordon B. Hinckley

Raad der Twaalf:

Ezra Taft Benson, Howard W. Hunter,
Thomas S. Monson, Boyd K. Packer,
Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie,
L. Tom Perry, David B. Haight,
James E. Faust, Neal A. Maxwell,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks

Adviseurs: Carlos E. Asay, Rex D. Pinegar,
George P. Lee, James M. Paramore

Redacteur: Carlos E. Asay

Director of Church Magazines:
Ronald L. Knighton

International Magazines:

Zakelijk redacteur: Larry A. Hiller
Adjunct-redacteur: David Mitchell
Kinderster: Lois Richardson
Vormgeving: C. Kimball Bott

De Ster

Vertaling en nieuwsredactie:

Henri J. A. Tenthof van Noorden,
Kerkelijk Vertaalbureau,
Postbus 224, NL-3430 AE Nieuwegein

Uitgever:

Kirche Jesu Christi der Heiligen
der Letzten Tage, Porthstraße 5-7,
D-6000 Frankfurt am Main 50

© 1985 by the Corporation of the President
of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Alle rechten voorbehouden

Jaarabonnement:

Fl. 23,10 stort en op Citibank Amsterdam,
rekeningnummer 266041434,
De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen
der Laatste Dagen.
Bfr. 420 storten op Citibank Antwerpen,
rekeningnummer 570-0157-600-33,
De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen
der Laatste Dagen.
USA en Canada (niet per luchtpost): \$ 10.00

Printed by Production Center Frankfurt,
Federal Republic of Germany

PB MA 0416 DU

Inhoudsopgave

- 2 Verslag van de 154ste halfjaarlijkse conferentie van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Zaterdagmorgenvergadering

- 3 Steunverlening aan kerkelijke functionarissen, *president Gordon B. Hinckley*
4 Een tweede getuige van Christus, *president Ezra Taft Benson*
6 „Uit het verborgene“, *ouderling Neal A. Maxwell*
9 Waarom dienen wij?, *ouderling Dallin H. Oaks*
12 Noteer een datum, *ouderling M. Russell Ballard*
14 „Wat noemt gij mij Here, Here, en doet niet wat Ik zeg?“, *ouderling L. Tom Perry*

Zaterdagmiddagvergadering

- 17 „Indien gij het goed verdraagt“, *Ouderling Marvin J. Ashton*
20 De vreugde van dienstbetoon, *ouderling Russell C. Taylor*
21 Hij keerde met spoed terug, *ouderling Robert B. Harbertson*
23 Geestelijke macht, *ouderling Devere Harris*
25 De vreugde van het binnendringende licht, *ouderling F. Enzio Busche*
27 Bescherm de toevoerdraad van geestelijk vermogen, *ouderling Russell M. Nelson*
29 „Meester, de stormwinden woeden!“, *ouderling Howard W. Hunter*

Priesterschapsvergadering

- 31 Het eeuwig huwelijk, *ouderling Marion D Hanks*
34 De banier des Heren, *bisschop Victor L. Brown*
36 De weg van het Aäronische priesterschap, *ouderling Thomas S. Monson*
38 Zich voorbereiden op een zending, *ouderling R. LaVell Edwards*
40 Toen ik geroepen werd als hopman, *president Ezra Taft Benson*
42 De goede en getrouwe dienstknechten, *president Gordon B. Hinckley*

Zondagochtendvergadering

- 44 De hoekstenen van ons geloof, *president Gordon B. Hinckley*
47 De werken Gods, *ouderling James E. Faust*
50 „Zo zult gij hen dan aan hun vruchten kennen“, *ouderling Royden G. Derrick*
52 Het evangelie en de kerk, *ouderling Ronald E. Poelman*
54 De betekenis van onze afkomst, *ouderling Boyd K. Packer*

Zondagmiddagvergadering

- 58 Persoonlijke moraliteit, *ouderling David B. Haight*
61 De wil van onze Vader leren kennen, *ouderling Hugh W. Pinnock*
63 Dienstbetoon in de kerk, *ouderling Spencer H. Osborn*
65 Het geloof van ons volk, *ouderling Philip T. Sonntag*
66 De kracht van het heiligen van de sabbat, *ouderling John H. Groberg*
69 De karavaan vervolgt haar weg, *ouderling Bruce R. McConkie*
72 Leef het evangelie na, *president Gordon B. Hinckley*

Algemene zustersvergadering

- 74 „Indien gij getrouw zijt“, *president Gordon B. Hinckley*
77 Coördinatie en coöperatie, *ouderling Dean L. Larsen*
79 Het doopverbond getrouw blijven *Dwan J. Young*
81 Jonge vrouwen, samen streven naar een doel, *Ardeth G. Kapp*
83 Samen onze overtuigingen omzetten in daden, *Barbara W. Winder*

Verdere deelneming: In de zaterdagochtendvergadering werden de gebeden uitgesproken door ouderling Dean L. Larsen en ouderling Gene R. Cook; in de zaterdagmiddagvergadering door ouderling Wm. Grant Bangerter en ouderling Teddy E. Brewerton; in de priesterschapsvergadering door ouderling Paul H. Dunn en Jack H. Goaslind jr.; in de zondagochtendvergadering door ouderling Richard G. Scott en bisschop H. Burke Peterson en in de zondagmiddagvergadering door ouderling Joseph B. Wirthlin en ouderling Franklin D. Richards

De foto's in dit nummer zijn van Church Audiovisual Planning and Development, afdeling fotografie: Eldon K. Linschoten, hoofdfotograaf; Michael M. McConkie en Marty Mayo.

Verslag van de 154ste halfjaarlijkse algemene conferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

*Toespraken en verloop
van de vergaderingen
op 6 en 7 oktober 1984
in de tabernakel
op Temple Square
te Salt Lake City (Utah)*

„Deze halfjaarlijkse conferenties van de kerk, zijn unieke en opmerkelijke gebeurtenissen, waarbij de heiligen der laatste dagen bij elkaar komen met een luisterend oor en een begrijpend hart om met elkaar te beraadslagen en te luisteren naar hen die door God zijn geroepen om leiding te geven aan zijn werk in deze bedeling,“ zei president Gordon B. Hinckley bij het openen van de eerste algemene bijeenkomst van deze halfjaarlijkse algemene conferentie, die gehouden werd op 6 en 7 oktober 1984.

„Wij zijn verenigd door de gemeenschappelijke band van geloof en getuigenis. Jezus Christus staat aan het hoofd van de kerk waar wij lid van zijn. De kerk draagt zijn naam. Het is zijn kerk. Het is een eer er deel van uit te maken,“ getuigde president Hinckley.

De tweedaagse conferentie werd gepre- sideerd door president Spencer W. Kimball, die twee van de vijf algemene bijeenkomsten bijwoonde. Ook aanwezig bij één van de bijeenkomsten was president Marion G. Romney, eerste raadgever in het

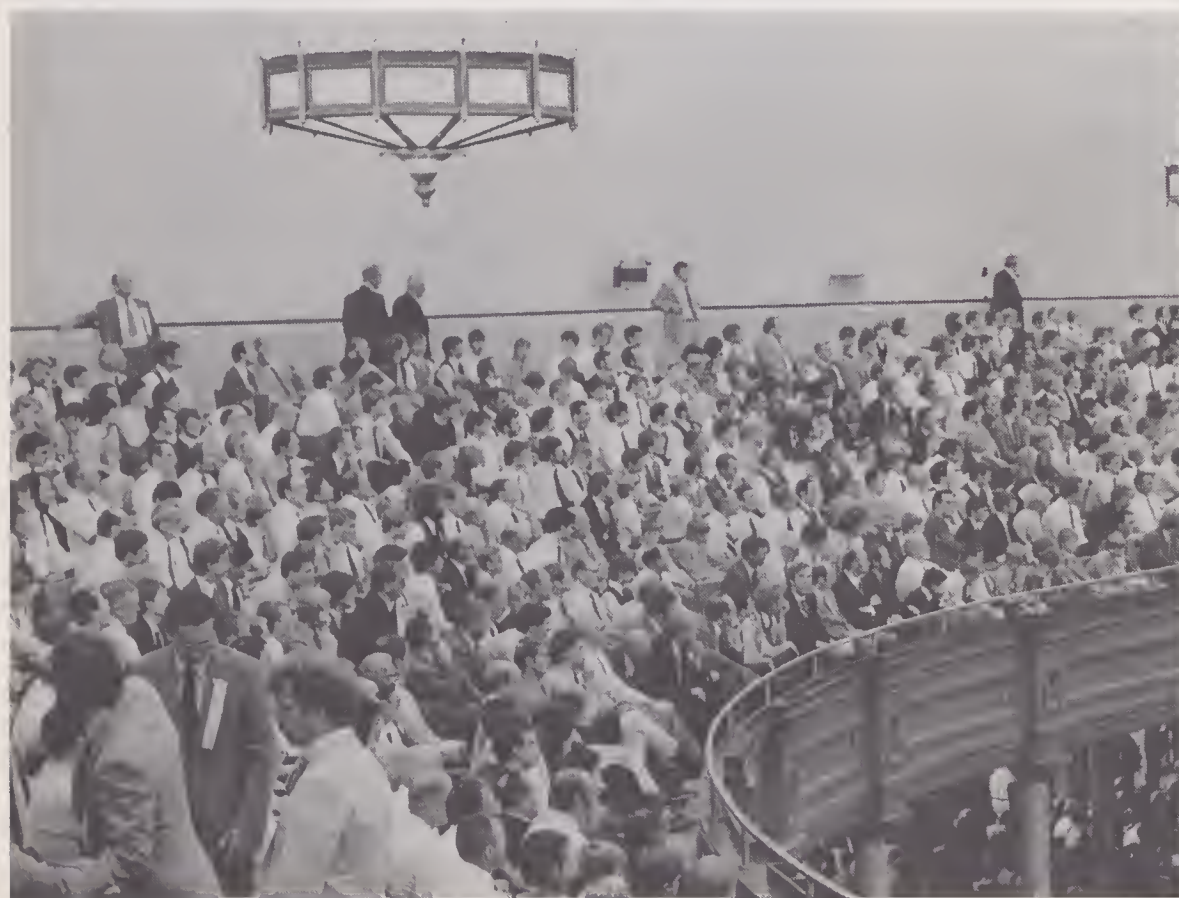
Eerste Presidium. De conferentiebijeenkomsten werden geleid door president Hinckley en president Ezra Taft Benson, president van het Quorum der Twaalf.

De bestuurlijke aangelegenheden van de conferentie werden afgehandeld in de eerste algemene bijeenkomst op de zaterdagochtend. Ouderling Marion D. Hanks van het Eerste Quorum der Zeventig werd gesteund als lid van het presidium van het Eerste Quorum der Zeventig, een noodzakelijke verandering na het roepen van ouderling Royden G. Derrick uit dat presidium als president van de tempel te Seattle. Er werd tevens steun verleend aan drie nieuwe leden van het Eerste Quorum der Zeventig; ouderling John Sonnenberg uit Elmhurst (Illinois); ouderling F. Arthur Kay uit Bellevue (Washington); en ouderling Keith W. Wilcox uit Ogden (Utah).

Voorafgaande aan de steunverlening aan de drie nieuwe leden van het Eerste Quorum der Zeventig, zei president Hinckley: „Het wordt noodzakelijk geacht nog drie leden van het Eerste Quorum der Zeventig erbij te roepen die, overeenkomstig het beleid dat afgelopen april bij het roepen van andere broeders tot dit ambt werd bepaald voor een periode van drie à vijf jaar werkzaam zullen zijn.“ De toevoeging van deze drie nieuwe quorumleden houdt in dat het Eerste Quorum der Zeventig nu 56 leden telt, waarvan er zeven emiritus algemene autoriteiten zijn. Tijdens de conferentie werd eveneens steun verleend aan raadgeefsters van de algemeen presidente van de zustershulpvereniging, Barbara W. Winder: Joy Frewin Evans, eerste raadgeefster en Joanne Bushman Doxey, tweede raadgeefster. Eveneens werden gesteund als raadgeefsters van de algemeen presidente van de jonge-vrouwen, Ardeth G. Kapp: Patricia Terry Holland, eerste raadgeefster en Maureen Johnson Turley, tweede raadgeefster. De aanstelling van deze raadgeefsters was reeds enkele maanden daarvoor bekendgemaakt.

Beelden van de conferentiebijeenkomsten zijn per satelliet naar meer dan 900 ringcentra in de Verenigde Staten en Canada uitgezonden. Gedeelten van de conferentie werden ook gerelayeerd via talrijke kabeltelevisienetten en vele commerciële televisie- en radiostations.

Op zaterdagavond 29 september werd er, voorafgaande aan de algemene conferentie, een algemene vergadering voor de zusters van de kerk gehouden in de tabernakel. Vrouwen en meisjes vanaf 10 jaar kwamen daar en op vele andere plaatsen door de hele kerk heen bijeen om de vergadering via de televisie te volgen.

Steunverlening aan kerkelijke functionarissen

President Gordon B. Hinckley

Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Sinds de vorige algemene conferentie in april, is ouderling Royden G. Derrick geroepen als president van de tempel te Seattle. Daar dit zijn vertrek uit Salt Lake City inhoudt, hebben wij het raadzaam geacht hem te ontheffen als lid van het presidium van het Eerste Quorum der Zeventig. Allen die ouderling Derrick willen bedanken voor het uitmuntende werk dat hij in deze hoedanigheid heeft verricht, vooral op het gebied van het genealogische programma van de kerk, kunnen dit kenbaar maken door het opsteken van de rechterhand.

Voorgesteld wordt ouderling Marion D. Hanks te roepen als lid van het presidium van het Eerste Quorum der Zeventig. Wie hiermee instemt, make dit bekend. Wie ertegen is, gebruike hetzelfde teken.

Met het oog op de voortdurende groei van de kerk, en het daarmee gepaard gaan van het roepen van de gebiedspresidiums, wordt het noodzakelijk geacht nog drie leden tot het Eerste Quorum der Zeventig te roepen. Overeenkomstig het beleid dat afgelopen april bij het roepen van andere broeders tot dit quorum werd gevoerd, zullen zij over het algemeen voor een periode van drie à vijf jaar in dat

quorum werkzaam zijn. Voorgesteld wordt de volgende broeders steun te verlenen als lid van het Eerste Quorum der Zeventig: ouderling John Sonnenberg uit Chicago, die de kerk heeft gediend als bisschop en ringpresident en op dit moment werkzaam is als regionale vertegenwoordiger en lid van het tempelcomité te Chicago; broeder F. Arthur Kay uit Seattle, die gediend heeft als bisschop, ringpresident en regionale vertegenwoordiger en onlangs ontheven is als president van de tempel te Seattle; en Keith Wilson Wilcox uit Ogden, die gediend heeft als bisschop, ringpresident, zendingspresident en regionale vertegenwoordiger, en op dit moment werkzaam is als president van de tempel te Ogden. Wie hiermee instemt, make dit bekend. Wie ertegen is, gebruike hetzelfde teken.

Zuster Barbara R. Winder en zuster Ardeeth G. Kapp werden op de vorige algemene conferentie voorgedragen als respectievelijk algemeen presidente van de zustershulpvereniging en algemeen presidente van de jonge-vrouwen. Sindsdien zijn zuster Joy Frewin Evans en

zuster Joanne Bushman Doxey respectievelijk als eerste en tweede raadgeefster van zuster Winder in het algemeen presidium van de zustershulpvereniging geroepen, terwijl zuster Patricia Terry Holland en zuster Maureen Johnson Turley respectievelijk als eerste en tweede raadgeefster van zuster Kapp zijn geroepen in het algemeen presidium van de jonge-vrouwen. Zij die bereid zijn hun steun te verlenen aan deze zusters in die functies, gelieve dit op de gebruikelijke manier kenbaar te maken. Wie ertegen is, gebruike hetzelfde teken.

Verder hebben er geen veranderingen plaatsgevonden onder de algemene autoriteiten of algemene functionarissen van de kerk sinds de vorige algemene conferentie.

Derhalve wordt voorgesteld onze steun te verlenen aan alle algemene autoriteiten en algemene functionarissen van de kerk die nu als zodanig in functie zijn. Wie hiermee instemt, make dit bekend. Wie ertegen is, gebruike hetzelfde teken.

Naar ons voorkomt is de steunverlening van de algemene autoriteiten en algemene functionarissen van de kerk eenparig geweest.

Mijn geliefde medewerkers in dit grote werk, het ontroert mij wanneer ik deze grote samenkomst zie en denk aan de velen die door het hele land heen in de verschillende ringcentra vergaderd zijn. Deze halfjaarlijkse conferenties van de kerk, waarbij de heiligen der laatste dagen bij elkaar komen met een luisterend oor en een begrijpend hart om met elkaar te beraadslagen en te luisteren naar hen die door God zijn geroepen om leiding te geven aan zijn werk in deze bedeling, zijn unieke en opmerkelijke gebeurtenissen.

Steunverlening door de leden van het Quorum der Twaalf (van links naar rechts), de ouderlingen Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry en David B. Haight.

Wij zijn verenigd door gemeenschappelijke banden van geloof en getuigenis. Jezus Christus staat aan het hoofd van de kerk waar wij lid van zijn. De kerk draagt zijn naam. Het is zijn kerk. Het is een eer deel van uit te maken.

Wij hebben een profeet die door Hem is aangewezen en wij willen uitdrukking geven aan onze dankbaarheid voor die leider. Ondanks zijn hoge leeftijd en zijn zwakke lichaam, waarden wij hem en hebben wij hem lief.

Sommige mensen, die meestal geen lid van de kerk zijn, maken zich zorgen, de president van de kerk is immers een bejaard man. Ik verzeker u dat het, dank zij de organisatie die door de Heer zelf is ingesteld, niet nodig is dat men zich hierover zorgen maakt. De president heeft twee raadgevers. Zolang een van beiden in staat is om zijn taak te vervullen, zal er een actief Eerste Presidium zijn, die de macht heeft beslissingen te nemen aangaande alle zaken die de kerk betreffen.

Nauw verbonden met het presidium hebben we het Quorum der Twaalf Apostelen. In bepaalde perioden in de geschiedenis van de kerk, toen er geen Eerste Presidium was, heeft de Raad der Twaalf de kerk bestuurd. Dit zijn zelfs de moeilijkste en meest veeleisende tijden geweest in de geschiedenis van de kerk, met name toen ons volk Nauvoo moest verlaten, door Iowa trok, Winter Quarters aan de Missouri vestigde en vervolgens in 1847 zijn historische, afmattende tocht naar deze vallei maakte. Het was pas toen Brigham Young naar Winter Quarters terugkeerde dat hij gesteund werd als president van de kerk.

De Heer zal niet toestaan dat zijn werk ergens onder lijdt. Hij zal niet toestaan dat het op dwaalwegen wordt gebracht. Dat heeft Hij duidelijk gemaakt. Dit is een flexibele, veerkrachtige en geïnspireerde organisatie, die in staat is zich aan te passen aan zo goed als alle voorstelbare omstandigheden. Zij maakt vooruitgang op een opmerkelijke en wonderbaarlijke manier. Het priesterschap van God is op aarde en de kracht van de kerk is gelegen in de sterkte die daaruit voortvloeit en in het persoonlijke geloof en getuigenis in het hart van haar leden.

Wij heten u welkom op deze geweldige conferentie. Wij bidden dat de Heer allen die spreken, allen die zingen, allen die voorgaan in gebed, en op een bijzondere manier allen die deelnemen als aanwezigen in de vele gemeenten die op deze dag vergaderd zijn, zal inspireren. Dat wij allen daardoor opgebouwd zullen worden, is mijn nederig gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Een tweede getuige van Christus

President Ezra Taft Benson
van het Quorum der Twaalf Apostelen

„Als wij de zielenoogst die president Kimball voorziet waar willen maken, moeten wij het instrument gebruiken dat God daar voor heeft ontworpen – het Boek van Mormon.”

Mijn geliefde broeders en zusters, het vervult mij al enige jaren met zorg dat wij het Boek van Mormon niet gebruiken op de wijze die God graag zou zien.

Tijdens de inwijding van de tempel in Mexico kreeg ik sterk het gevoel dat het God mishaget dat wij het Boek van Mormon verontachtzamen.

In afdeling vierentachtig van de Leer en Verbonden gaf de Heer te kennen dat de hele kerk onder veroordeling was, zelfs de kinderen van Zion, omdat zij het Boek van Mormon voor lief namen.

„En zij zullen onder deze veroordeling blijven, totdat zij zich bekeren,” zei de Heer, „en het nieuwe verbond gedenken, namelijk het Boek van Mormon.” (Vers 57.)

Zion kan niet verrijzen en haar prachtgewaden aantrekken als zij onder deze veroordeling staat. (Zie Leer en Verbonden 82:14.)

Dit werpt vijf essentiële vragen op, waar ieder van ons een antwoord op moet geven: Is het Boek van Mormon het

woord van God? Voor wie is het bestemd? Hoe belangrijk is deze schriftuur? Wat is haar voornaamste doel? Hoe moeten wij haar gebruiken?

Ten eerste, is het Boek van Mormon het woord van God? God heeft hier zelf zijn getuigenis van gegeven. (Zie Leer en Verbonden 20:8-10.) Ook de schrijvers van het boek (zie 2 Nephi 33:10; Moroni 7:35), de vertaler (zie het achtste Geloofsartikel), de getuigen, als ook allen die het boek gelezen hebben en een persoonlijk getuigenis van God hebben ontvangen dat het boek wáár is.

Ten tweede, voor wie is het Boek van Mormon bestemd? Moroni, de laatste schrijver van het boek richtte zich tot ons met de woorden:

„Ziet, ik spreek tot u, alsof gij aanwezig waart, hoewel gij het niet zijt. Maar ziet, Jezus Christus heeft u aan mij getoond, en ik weet uw handelingen.” (Mormon 8:35.)

God gaf Mormon, de voornaamste samensteller, de inspiratie om datgene in het boek op te nemen wat wij in onze tijd nodig zouden hebben.

Ten derde, hoe belangrijk is het Boek van Mormon? Joseph Smith noemde het 'de hoeksteen van onze godsdienst'. (History of the Church, deel 4, blz. 461.)

„Neem het Boek van Mormon en de openbaringen weg, en waar blijft dan onze godsdienst?” vroeg hij. „Wij bezitten dan geen godsdienst,” was zijn antwoord. (History of the Church, deel 2, blz. 52.)

„Dit geslacht zal Mijn woord door u ontvangen,” zei de Heer tegen Joseph Smith, de vertaler. (Leer en Verbonden 5:10.) En dat is gebeurd.

„En zij, die het Boek van Mormon in geloof ontvangen,” zegt de Heer verder, „en gerechtigheid werken, zullen een kroon des eeuwigen levens ontvangen; doch voor hen, die hun hart in ongelooft

verstokken, en het verwerpen, zal het tot hun eigen veroordeling verkeren." (Leer en Verbonden 20:14-15.)

Ten vierde, wat is het voornaamste doel van het Boek van Mormon? De mens tot Christus te brengen en met Hem te verzoenen, en om hem dan bij zijn kerk aan te doen sluiten – in die volgorde. (Zie 2 Nephi 25:33; Leer en Verbonden 20:11-14, 35-37.)

Op het titelblad van het Boek van Mormon staat dat het boek dient „tot overtuiging van Jood en niet-Jood, dat Jezus de Christus is, de eeuwige God”.

De Heer zei verder dat het Boek van Mormon bewijst dat „God inderdaad mensen inspireert, en hen tot Zijn heilig werk roept, zowel in deze eeuw en in dit geslacht, als in geslachten van ouds”. (Leer en Verbonden 20:11.)

Aangezien het Boek van Mormon wáár is, heeft God zijn profeet Joseph Smith geïnspireerd om het te vertalen en hem geroepen om het heilige werk van de herstelling van zijn kerk, De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, uit te voeren.

Tenslotte, hoe moeten we het boek gebruiken?

Eerst moeten we het lezen en zelf een getuigenis van de waarachtigheid ervan verkrijgen. Mensen kunnen elkaar wel bedriegen, maar God bedriegt de mens niet. Daarom geeft het Boek van Mormon zelf aan hoe we de proef op de som kunnen nemen en bepalen of het boek waar is – en wel door het te lezen en dan God te vragen of het waar is.

Moroni gaf iedere lezer in het laatste hoofdstuk van het boek deze goddelijke aansporing:

„En wanneer gij deze dingen zult ontvangen, zou ik u willen vermanen, dat gij God, de Eeuwige Vader, in de naam van Christus zoudt vragen, of deze dingen niet waar zijn; en indien gij zult vragen met een oprecht hart en met een eerlijke bedoeling, en geloof hebt in Christus, zal Hij door de kracht des Heiligen Geestes de waarheid er van aan u bekend maken.” (Moroni 10:4.)

Dit verschaft hen die oprecht zijn wel de opperste zekerheid: een persoonlijke openbaring van God over de waarachtigheid van het Boek van Mormon. Miljoenen hebben deze proef genomen en weten nu dat het Boek van Mormon waar is, en miljoenen meer zullen deze kennis nog verkrijgen.

Het is nu eenmaal zo dat, net als het lichaam, de geest constant gevoed moet worden. De maaltijd van gisteren is niet voldoende om aan de behoeften van vandaag te voldoen. Daarom is een zo af en

toe lezen van „het meest juiste boek op aarde”, zoals Joseph Smith het placht te noemen, niet voldoende. (*History of the Church*, deel 4, blz. 461.)

Niet alle waarheden zijn van gelijke waarde, noch heeft alle schriftuur dezelfde waarde. Hoe zouden we de geest beter kunnen voeden dan door ons vaak te vergasten aan het boek waarvan de profeet Joseph eens heeft gezegd dat het de mens „dichter bij God brengt wanneer men zich aan de voorschriften ervan houdt, dan enig ander boek”? (*History of the Church*, deel 4, blz. 461.)

Ook president Marion G. Romney had dit begrepen. Jaren geleden begon hij ermee elke ochtend een halfuur in het Boek van Mormon te lezen, een gewoonte die hij ons ook aanbeval. Hij zei hierover: „Ik weet dat het mij op het juiste pad hield, zolang ik er maar voor zorgde op de Geest des Heren afgestemd te blijven.” Hij voegde er nog aan toe: „Ik zou niet weten wat ons dichter bij de Geest des Heren houdt dan dat (boek).” (*Conference Report* van april 1949, blz. 36, 41.)

Het Boek van Mormon zal „een banier (zijn) voor Mijn volk, dat van het huis Israëls is,” heeft de Heer gezegd. (2 Nephi 29:2.) Het is een banier waar wij terdege acht op dienen te slaan en die wij moeten volgen.

In afdeling 20 van de Leer en Verbonden wijdt de Heer enige verzen aan een samenvatting van de essentiële waarheden die in het Boek van Mormon staan. (Zie de verzen 17-36.) Daarin wordt gesproken over God, de schepping van de mens, de val, de verzoening, Christus' hemelvaart, profeten, geloof, bekering, doop, de Heilige Geest, volharding, gebed, rechtvaardiging en heiliging door genade en het liefhebben en dienen van God.

Deze essentiële waarheden moeten wij kennen. Aäron en Ammon en hun broeders in het Boek van Mormon onderwezen deze zelfde waarheden aan de Lamaniëten (zie Alma 18:22-39), die in „de donkerste afgrond” (Alma 26:3) verkeerden. Het Boek van Mormon leert ons dat deze bekeerde Lamaniëten, na eenmaal deze eeuwige waarheden te hebben aangenomen, nimmer meer afvielen. (Zie Alma 23:6.)

Als onze kinderen en kleinkinderen deze waarheden wordt geleerd, zullen zij dan afvallen? We doen er het beste aan door hen uit het Boek van Mormon te leren aan tafel, in onze haardvuuravonden, voor het naar bed gaan en in onze brieven en telefoontjes – bij alles wat we maar doen.

Sommige geestelijk waakzame ouders

houden 's ochtends vroeg een korte gewijde bijeenkomst met hun gezin. Zij zingen een lied, hebben een gebed en lezen en bespreken dan het Boek van Mormon.

„De ouderlingen, priesters en leraars dezer kerk moeten de beginselen van Mijn evangelie onderwijzen, die in . . . het Boek van Mormon staan,” zegt de Heer in Leer en Verbonden 42. (Vers 12.)

Het Boek van Mormon is zowel voor het niet-lid als het lid. Samen met de Geest des Heren is het Boek van Mormon het krachtigste instrument dat God ons heeft gegeven om de wereld te bekeren. Als wij de zielenoogst die president Kimball voorziet waar willen maken, moeten wij het instrument gebruiken dat God daarvoor heeft bestemd – het Boek van Mormon.

Ouderling Bruce R. McConkie heeft eens gezegd:

„Door het Boek van Mormon kan de mens dichter tot God komen, kan hij meer een geest van bekering en gehoorzaamheid in zijn hart verkrijgen, kan hij een sterker getuigenis en een beter begrip van de leringen tot zaligmaking verkrijgen dan door de Bijbel . . . Er zullen door het Boek van Mormon veel meer mensen tot zaligheid in Gods koninkrijk komen – tienduizenden meer – dan door de Bijbel.” (Toespraak gegeven tijdens een symposium over het Boek van Mormon aan de Brigham Young University op 18 augustus 1978.)

De christelijke wereld bezit de Bijbel – en wij ook. De Bijbel spreekt van een volk, de joden; over hun land, het heilige land; hun profeten; en de geboorte en zending van Jezus Christus.

Maar was er maar één stam van Israël? Hoe zit het dan met Jozef, de zoon die het eerst geboorterecht verkreeg, die het hele

President Ezra Taft Benson van het Quorum der Twaalf in het gezelschap van quorumlid ouderling Howard W. Hunter.

gezin van Israël van de hongerdood redde? En met de Jozef wiens zonen door Israël gezegend werden met de woorden „... dat in hem mijn naam en die van mijn vaderen Abraham en Isaak voortleven”? (Gen. 48:16.) En met de Jozef die door Israël gezegend werd met de belofte dat hij een jonge vruchtboom aan een bron zou zijn, wiens takken boven de muur uit zouden stijgen”? (Zie Gen. 49:22.) Waar zijn de verslagen van Jozef?

Wij getuigen tot de wereld dat wij de verslagen van Jozef bezitten – en wel het Boek van Mormon. Net als Juda had Jozef een volk als nageslacht – de Nephieten en de Lamanieten. Net als Juda had Jozef een land – Amerika. Net als Juda had Jozef profeten, en zijn nageslacht werd eveneens door Jezus Christus, de opgestane Heer, bezocht.

„Weet gij niet,” zegt de Heer in het Boek van Mormon, „dat er meer natiën zijn dan één? . . . Weet gij niet dat het getuigenis van twee volken voor u het bewijs is, dat Ik God ben, dat Ik het ene volk evenzeer gedenk als het andere?

. . . En omdat Ik één woord heb gesproken, behoeft gij niet te denken, dat Ik er niet meer kan spreken.” (2 Nephi 29:7-9.)

Wij nodigen iedereen, waar ook ter wereld, uit om het Boek van Mormon, een tweede getuige van Christus, te lezen.

De Bijbel ligt op de kansel van honderden religieuze sekten. Het Boek van Mormon, het verslag van Jozef, getuigt van de Bijbel en verklaart deze. Het neemt stenen des aanstoots weg, het brengt vele duidelijke en waardevolle dingen die verloren waren gegaan, terug. Wij getuigen dat wanneer de Bijbel en het Boek van Mormon te zamen worden gebruikt, zij valse leerstellingen zullen beschamen, twisten zullen bijleggen en vrede zullen stichten. (Zie 2 Nephi 3:12.)

We hoeven niet te bewijzen dat het Boek van Mormon waar is. Het boek bewijst zichzelf. Alles wat wij behoeven te doen is het te lezen en het te verkondigen. Het is niet het Boek van Mormon dat terechtstaat – de volkeren der wereld, de kerkleden daarbij inbegrepen, staan terecht met betrekking tot de vraag wat zij met deze tweede getuige van Christus gaan doen.

Ik getuig dat het Boek van Mormon het woord van God is; en dat wil zeggen dat Jezus de Christus is, Joseph Smith een profeet is, en dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, met haar dienstknechten die de volmacht hebben om in deze tijd de zaligmakende verordeningen uit te voeren, waar is. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

„Uit het verborgene”

Ouderling Neal A. Maxwell
van het Quorum der Twaalf Apostelen

„We kunnen zien dat het leven van een discipel, zowel voor de profeten als voor onszelf een combinatie is van op de proef worden gesteld, terecht worden gewezen en vooruitgang maken.”

Mijn broeders en zusters, de kerk is op een punt in haar geschiedenis gekomen waarin één tijdperk wordt afgesloten en een ander begint; elk van deze beide tijdperken heeft zijn eigen zegeningen en uitdagingen. Wanneer wij voorbereid zijn zullen wij op het beslissende moment vrezende noch falen. (Zie Leer en Verbonden 38:30.)

Onder andere begint de kerk uit het verborgene meer in het daglicht te komen. Verborgen wil zeggen, moeilijk of niet te vinden, althans niet te zien. Daarom wordt het verborgene vaak verkeerd begrepen.

De Heer heeft ons gezegd hoe Hij zijn werk in deze laatste dagen „uit het verborgene en uit duisternis tevoorschijn (zal) brengen”. (Leer en Verbonden 1:30; zie ook 1 Nephi 22:12; 2 Nephi 1:23; 27:29.) Zoals voorzien werd, beginnen Christus en zijn werk een licht te worden dat niet langer in duisternis kan worden verborgen. (Zie Leer en Verbonden 14:9.) De groeiende bekendheid van de kerk brengt haar eigen uitdagingen en mogelijkheden met zich mee. Bijvoorbeeld, hoewel het licht van het evangelie nog

zwak is, weet de tegenstander heel goed wat dit te betekenen heeft, en vandaar dus zijn exorbitante pogingen om het te doven.

Daar komt bij dat God heeft verkozen om door hen die door de wereld als zwak en dwaas worden beschouwd, te werken. (Zie 1 Kor. 1:27; Leer en Verbonden 1:19, 28; 133:58-59.) Nu dat de kerk zichtbaarder voor de wereld wordt, brengt dit feit eveneens zijn eigen uitdaging met zich mee. Niettemin „heeft God wat voor de wereld dwaas is, . . . uitverkoren om de wijzen te beschamen, en . . . wat zwak is . . . om wat sterk is te beschermen”. (1 Kor. 1:27.)

Discipelen hoeven zich niet te schamen voor het feit dat het ledental klein is, noch voor het feit dat maar weinigen daarvan een prominente plaats in de wereld innemen; Paulus heeft immers gezegd: „Ziet slechts, broeders, wat gij waart, toen gij geroepen werd: niet vele wijzen naar het vlees, niet vele invloedrijken, niet vele aanzienlijken.” (1 Kor. 1:26.)

Maar er is nog meer waar we rekening mee moeten houden!

Alsof een betrekkelijke onbekendheid, een gering ledental met meer dan genoeg menselijke zwakheden in zijn kerk nog niet voldoende is, wil de Heer zowel een rein als een nederig volk. Het lesje dat het oude Israël geleerd werd gaat dus nog steeds op: Gideon had bij zijn overwinning op Israëls vijanden slechts driehonderd krijgslieden tot zijn beschikking, „anders zou Israël zich tegen Mij kunnen beroemen”. (Richt. 7:2.)

De Heer kastijdt opdat wij Hem inderdaad indachtig zullen zijn (zie Helaman 12:3); Hij stelt ons geduld en ons geloof op de proef totdat ook wij geleerd hebben dat „niemand (ons) kon bevrijden dan de Heer (onze) God”. (Zie Mosiah 23:23.)

Wat in de hoven van Eden en Getsemane plaats heeft gevonden is van enorme betekenis voor de gehele mensheid, maar deze gebeurtenissen, die zulk een grote invloed op de eeuwigheid hadden, zijn

qua omvang omgekeerd evenredig aan de afmetingen van de plekjes op aarde waar zij zich af hebben gespeeld!

Waarheid, zoals blijkt uit de berg Sinai, is op zich veel belangrijker dan het land waarop het wordt gegeven. Het Heilige Land is een betrekkelijk kleine zandstrook, ongeveer 320x120 km! En toch vond daar het grootste drama van de gehele menselijke geschiedenis plaats.

En bedenk dit eens: die wonderbaarlijke vier evangeliën geven ons essentiële waarheden om ons tot zaligheid te kunnen brengen, maar niets over wat de Perzen, Chinezen en Indiërs in de periode van Jezus' sterfelijke zending deden. En toch zullen ook zij, alsmede alle andere volken, door Jezus en zijn verzoening onuitwisbaar en onherroepelijk worden gezegend. Zij zijn net zo goed kinderen van een almachtig God als wij en dus volledig in zijn plan van verlossing opgenomen.

In tegenstelling echter tot de situatie in onze tijd, waren die oude naties en culturen vaak helemaal niet van elkaars bestaan op de hoogte. Bovendien zwijgt de wereldlijke geschiedenis meestal over geestelijke aangelegenheden.

De Chinezen tijdens de Ch'in dynastie hadden het heel druk met hun grote muur. Men kan nauwelijks verwachten dat zij iets af zouden weten van die steen van Daniël die zonder handen uit de berg werd gehouwen. (Zie Dan. 2:31-45.)

Zo ongeveer ten tijde van de landing van Lehi en zijn groepje pioniers op de Amerikaanse kust, trachtte Solon, de Griekse hervormer, een eind te maken aan een economische crisis die gedeeltelijk het gevolg was van een rentevoet van 18 procent.

Tijdens Pompeïsch verovering van Jeruzalem streden 2000 jeugdige soldaten voor de vrijheid van de Nephieten. Volgens overlevering voerde een dokter in India een staaroperatie uit zo ongeveer toen Jakob met veel moeite zijn graveringen in de platen beitelde.

Zo omstreeks de tijd dat Ammaron de heilige verslagen, waarin hij getuigde van Gods introductie van zijn opgestane Zoon, Jezus Christus, aan de Nephieten begroef, belegde Constantijn een concilie om te bespreken of God en Christus nu wel of niet één en dezelfde Persoon waren. Toen de eenzame Mormon, wiens enige muziek slechts in zijn ziel te horen was, zijn verslag begon af te ronden, zodat het eenmaal in de heuvel Cumorah begraven kon worden, voerde bisschop Ambrosius van Milaan het zingen in de kerk in.

Wat er van de Japanse geschiedenis staat opgetekend, begint ongeveer ten tij-

de van het eind van de geschiedenis van de Nephieten; zo ook de geschiedenis van de Romeinse overheersing van Groot-Brittannië.

Het feit dat de wereldlijke geschiedenis over geestelijke aangelegenheden zwijgt kan met enkele voorbeelden worden aangetoond.

Welke farao was er nu precies aan de macht ten tijde van die grootse en woelige gebeurtenissen rond Mozes en de Exodus? Over deze gebeurtenissen, die zowel christen als jood van het allergrootste belang achten, is in de wereldlijke geschiedenis nauwelijks iets te vinden.

In de wereldlijke geschiedschrijving is maar weinig te vinden over het drama van de aanklacht tegen Jezus, diens berechting en kruisiging – voor Pilatus alleen maar wat extra last, die hem echter wel een tijdelijk politiek winstpunt opleverde:

„En Herodes en Pilatus werden op diezelfde dag met elkander bevriend; vóór die tijd leefden zij in vijandschap met elkaar.” (Luc. 23:12.)

Bovendien mag Pilatus plaatselijk en heel even wel een belangrijk mens zijn geweest, maar Caesar was hij niet!

En waarom is er door wereldlijke geschiedschrijvers zoals Tacitus, helemaal niets gezegd over het aandeel van Paulus in het drama van de christenen, Rome en Nero?

Voor het merendeel, broeders en zusters, gingen deze grote geestelijke gebeurtenissen geheel ongemerkt aan het geestelijk ongeoefende oog voorbij; daardoor gingen zij in die gezwollen zee van wereldse zorgen, een zee die nimmer tot rust komt, geheel verloren. De dag zal komen dat de geschiedschrijving volledig is; tot die tijd echter zullen de Schriften onze gids zijn met betrekking tot die

grootse en veelbetekenende geestelijke gebeurtenissen in de menselijke geschiedenis.

Wereldlijke leiders hebben het in elk geval erg druk met hun eigen zaken. In de jaren 1910-1911 verdedigde een jonge minister van binnenlandse zaken in het parlement het recht van HLD-zendingen om in Groot-Brittannië zendingswerk te doen. Tegen de meerderheid van het parlement in hield Churchill vast aan het beginsel van godsdienstige verdraagzaamheid. In de voornaamste biografieën van Churchill worden deze episodens, die qua resultaat voor ons van zo'n enorm belang waren, maar voor de wereldlijke geschiedenis helemaal niets te betekenen hadden, dan ook helemaal niet vermeld.

De door God geroepen leiders worden over 't algemeen ook over 't hoofd gezien; aan hun menselijke zwakheden wordt echter wel de nodige aandacht besteed.

Mozes werd als de zachtmoedigste man op de hele aarde beschreven. (Zie Num. 12:3.) Toch had ook Mozes een kort roekeloos moment waarin hij zei: „Hoort toch, wederspannigen, zullen wij uit deze rots voor u water tevoorschijn doen komen?” (Num. 20:10; cursivering toegevoegd.) Toch bereidde de Heer deze opmerkelijke Mozes voor op zijn latere bediening, die op de berg der verheerlijking daarbij inbegrepen. (Zie Matt. 17:1-4.)

Nadat Paulus zijn treffende brief over de liefde aan de heiligen te Korinte had geschreven (zie 1 Kor. 13), schreef hij aan de Galaten een brief waarin wat scherpe en sarcastische taal te lezen is. Daarenboven hoorde zijn metgezel Barnabas Paulus hem kennelijk taal gebruiken waarbij zijn tong beslist niet die van een engel was. (Zie Hand. 15:2.)

Paulus gewaagde zelfs van zijn neiging

om te pochen (zie 2 Kor. 10:8, 13, 15; 11:1, 15, 21; 12:1), hetgeen ons herinnert aan de wijsheid van nog een andere profeet, die schreef: „Ik roem niet in mijn eigen kracht, noch in mijn eigen wijsheid; . . . maar ik wil in mijn God roemen.” (Alma 26:11-12.)

Slechts Jezus was in alles volmaakt, liefde en zachtmoedigheid daarbij inbegrepen. Zelfs de grootste sterfelijke profeten halen het niet bij Christus' hoge en volmaakte normen.

Daarom zullen wij, als leden van de kerk, veel beter af zijn wanneer wij kunnen zien dat het leven van een discipel, zowel voor de profeten als voor onszelf, een combinatie is van *op de proef worden gesteld, terecht worden gewezen* en vooruitgang maken.

Door de gehele schriftuurlijke geschiedenis heen zien we voorbeelden van pogingen om profeten omlaag te halen, zodat men zich gerechtvaardigd voelt om ze te negeren – pogingen om ze te kritiseren, zodat zij van geen belang lijken te zijn. Maar meestal worden zij door hun tijdgenoten en de wereldlijke geschiedschrijvers eenvoudig genegeerd. De eerste christenen werden tenslotte alleen maar de „secte der Nazoreeërs” genoemd. (Hand. 24:5.)

Evenals bij zijn voorgangers het geval was, manifesteerden zich in Joseph Smith een aantal van de zorgen en activiteiten van zijn eigen tijd. En toch, welk een vloed van waarheid kwam er door dit goede maar onvolmaakte instrument – meer dan Joseph kon doorgeven, zoals uit het volgende blijkt:

„Mijn urenlange overpeinzingen om te weten te komen hoe ik de heiligen van God de visioenen die als een stortvloed mijn brein binnenvallen, kan laten begrijpen, zijn voor mij belangrijker dan eten en drinken.” (Andrew F. Ehat en Lyndon W. Cook, *The Words of Joseph Smith*, blz. 196.)

Sommige volgelingen vielen af maar kwamen later terug – waaronder mannen als Oliver Cowdery, Martin Harris en Thomas B. Marsh, die eenmaal een vooraanstaande positie in de kerk hadden bekleed.

Deze mannen lieten door hun handelingen zien dat zij zich met het koninkrijk wilden verzoenen en daarin weer toe wilden treden. De ware leer bracht hen weer op het rechte spoor, en het enige wat zij probeerden te verkrijgen of ontvingen, was wederom lid te zijn van de kerk van de Heer.

Dit alles geeft ons veel rede tot hoop en dankbaarheid. Moroni heeft ons het volgende voorgeschreven:

„Veroordeelt mij niet wegens mijn onvolmaaktheid, . . . maar geeft liever dank aan God, dat Hij u onze onvolmaaktheden heeft geopenbaard, opdat gij moogt leren verstandiger te zijn dan wij zijn geweest.” (Moroni 9:31.)

En Lorenzo Snow uitte zijn gevoelens met de woorden:

„Ik kan me verenigen met de president van de kerk, ook als hij niet alles weet wat ik weet . . . Ik heb de zwakheden in (Joseph Smith) gezien . . . Ik dank God dat Hij bereid was om een man met die zwakheden dergelijke macht en gezag te geven . . . want ik wist dat ikzelf zwakheden had, en redeneerde dat er dan ook een kans voor mij was . . . Ik dank God dat ik deze zwakheden heb gezien.”

Van ouderling B. H. Roberts, die heel veel van de profeet hield, lezen we de volgende woorden:

„Joseph Smith . . . heeft van zichzelf nooit beweerd dat hij een bijzondere heiligheid bezat, dat hij nooit fouten in zijn leven heeft gemaakt, dat zijn karakter volmaakt was, dat hij zich nooit eens vergist heeft. Waar hij dit nooit van zichzelf beweerd heeft, kan ook een ander dat niet van hem doen . . .

En toch,” zo zei broeder Roberts, „had Joseph Smith, door de goddelijke openbaringen die hij ontving, toegang tot de zin der Godheid.” (*Comprehensive History*, deel 2, blz. 360-361.)

Maar enkele dagen voordat hij werd vermoord, bevestigde de profeet Joseph deze gedachte als volgt:

„Ik heb u nooit gezegd dat ik volmaakt ben; maar er zit geen enkele fout in de openbaringen die ik u geleerd heb. Moet ik dan nu als iets waardeloos worden afgedaan?” (*History of the Church*, deel 6, blz. 366.)

Moeten we dan verbaasd zijn dat zowel de gewone mens als de profeten ondervinden dat het volgende inderdaad waar is?

„Want Hij zal de getrouwen regel op regel en gebod op gebod geven; en hiermede zal Ik u beproeven en toetsen.” (Leer en Verbonden 98:12.)

Hiermede wil hier zeggen, „op deze manier”. De geschiedenis van Gods werk zal op dezelfde geleidelijke manier ontvouwd worden. (Zie Jes. 28:10; Leer en Verbonden 98:12; 128:21.)

Ondertussen is het goed dat wij ons Winston Churchills beeldspraak over geschiedenis nog eens voor de geest halen: „De geschiedenis strompelt met haar flikkerende lamp langs het spoor van het verleden, tracht haar scenes te reconstrueren, haar echo's nieuw leven in te blazen en met zwakke stralen de hartstochten uit

vroeger dagen op te doen vlammen.” (Hulde aan Neville Chamberlain, Lagerhuis, 12 november 1940.)

Daar we echter in het heden leven, doet een discipel er goed aan de nodige aandacht te besteden aan die gebiedende teksten die op alle gelegenheden kunnen slaan; in één daarvan lezen we over het volgende strenge, goddelijke oogmerk:

„Niettemin acht de Here het goed Zijn volk te kastijden; ja, Hij beproeft hun geduld en hun geloof.” (Mosiah 23:12.)

Waar zijn die twee specifieke beproevingen voor nodig?

En ook, waarom geeft de Heer ons geen uitgebreider Boek van Mormon?

„Ziet, ik wilde alles schrijven, wat op de platen van Nephi was gegraveerd, doch de Here verbood het en zeide: Ik zal het geloof van Mijn volk beproeven.” (3 Nephi 26:11.)

Wederom moeten wij op het volledige antwoord wachten.

En zo wordt dat proces van op de proef stellen, terechtwijzen en vooruitgang maken verklaard; het behoort ons te kwetsen noch verbazen. Ondertussen wordt de ongelijkmatigheid in de geestelijke ontwikkeling van mensen in hun geschiedenis weerspiegeld, en we moeten dan ook niet „een mens om een woord schuldig verklaren” (Jes. 29:21; 2 Nephi 27:32), alsof een enkele uitspraak al het andere wat iemand heeft gezegd of wat hij vertegenwoordigd heeft, te niet kan doen!

Net als in de tijd van Christus' bediening op aarde, zijn er ook nu die er op uit zijn „Hem heftig aan te vallen en Hem uit te vragen over vele dingen, Hem een strik spannende om Hem te vangen in iets, dat Hij Zich zou laten ontvallen”. (Luc. 11:53-54.) De Farizeeën beraadslaagden zelfs hoe zij Hem in een strikvraag konden vangen”. (Matt. 22:15.)

Het voltooide mozaïek van de geschiedenis van de herstelling zal groter en gevarieerder zijn naarmate er meer stukjes tevoorschijn komen, die hiér een bepaalde samenhang duidelijker maken, of dáár een deel van ons begrip vergroten.

De fundamentele omtrek ligt nu wel op zijn plaats. Maar de geschiedenis gaat in de loop der tijden over onvolmaakte mensen, wier zwakheden bepaalde stralkrommingen veroorzaken wanneer het zuivere licht van het evangelie daar op valt. Er zijn misschien zelfs wat onderdeeljes die op dit moment niet schijnen te passen. We kunnen niet anders doen dan wachten om later, bijvoorbeeld, te weten te komen welke van de verslagen, die van Matteüs of van Lucas, over Jezus' afstamming van David juist is. (Zie Matt.

1; Luc. 3.) Intussen heeft de Vader ons bij verschillende gelegenheden de meest essentiële genealogie van Jezus gegeven: „Dit is Mijn geliefde Zoon, in Wien Ik een welbehagen heb. Hoort Hem!” (Zie Matt. 3:17; 17:5; 3 Nephi 11:7; Joseph Smith - Geschiedenis 17; cursivering toegevoegd.)

Toegegeven moet worden dat de vier evangeliën ten aanzien van de gebeurtenissen bij het ledige graf, en wie daar precies bij waren, niet helemaal met elkaar kloppen. (Zie Matt. 29:1-8; Marc. 16:1-8; Luc. 24:1-9; Joh. 20:1-10.) Maar het belangrijkste punt is dat het graf leeg was, omdat Jezus was opgestaan! We moeten ons op essentie concentreren, niet op de wijze waarop het beschreven is! De getrouwen, toen en nu, begrijpen bovendien wel waarom de opgestane Jezus niet aan het sanhedrin, of aan Kajafas of aan Pilatus verschenen is – maar wil aan het groepje gelovigen in Betanië en in het land Overvloed.

Waarom, bijvoorbeeld, hadden vroegere kerkleiders de vervulling van bepaalde profetieën van Samuël de Lamaniet niet meer nauwgezet opgetekend? (Zie 3 Nephi 23:9-14.) Op aanwijzing van Jezus werden ze later alsnog aan de geschriften toegevoegd.

Zo zal, achteraf, de volheid van de geschiedenis van de bedeling van de volheid der tijden worden geschreven!

Het uiteindelijke mozaïek van de herstelling zal schitterend zijn, een duidelijke weergave van het goddelijke ontwerp, waarin hetzelfde motief centraal staat: het plan van zaligheid en verhoging van de Vader en de verzoening door zijn Zoon, Jezus Christus.

Op de dag van volmaaktheid zullen wij zien dat wij deel hebben uitgemaakt van dingen die eigenlijk ons verstand ver te boven gaan. Een onderdeel van het wonderbaarlijke en wondervolle werk van God zal zijn: te zien op welk een volmaakte wijze de Godheid ons, de onvolmaakte mensheid, op zo'n genadige wijze in dit werk heeft gebruikt.

Ondertussen zullen diegenen die oren hebben om te horen, temidden van alle dissonanten die door de mensheid worden voortgebracht, het geluid van de bazuin horen en volgen. (Zie 1 Kor. 14:8.)

Trouwens, wat we ook nu in het heden doen, zingen we allemaal niet heel terecht van onze God: „Wij hebben Hem dikwijls beproefd”? (HL nr. 176.)

Dit is het werk van de Heer! Het zal blijven voortgaan totdat al zijn beloften zijn vervuld (zie Morm. 8:22), hetgeen ik graag tot u getuig, in de naam van Jezus Christus. Amen! □

Waarom dienen wij?

Ouderling Dallin H. Oaks
van het Quorum der Twaalf Apostelen

„Het dienen met ons gehele hart en verstand is een enorme uitdaging voor ons allen. Onze enige motivatie daarvoor dient de reine liefde van Christus te zijn.”

Mijn geliefde broeders en zusters, aangezien het niet juist zou zijn geweest als ik mijn kerktaak was begonnen vóór ik aan al mijn gerechtelijke verplichtingen aan de staat had voldaan, heb ik niet gesproken tijdens de aprilconferentie waarin ik werd ondersteund. Dientengevolge is deze halfjaarlijkse conferentie voor mij de eerste gelegenheid om de leden van de kerk toe te spreken en bekend te maken dat ik mijn roeping tot de Raad der Twaalf heb aanvaard.

Ik ben erg gelukkig met deze roeping. Nu ik „van Godswege ben geroepen door profetie en door oplegging der handen van hen die daartoe het gezag bezitten” (vijfde Artikel des Geloofs), heb ik met vreugde mijn beroepsverplichtingen opgegeven om mij de rest van mijn leven aan de dienst des Heren te wijden. Ik zal mij met mijn gehele hart, macht, verstand en sterkte wijden aan het grote vertrouwen dat mij geschonken is, in het bijzonder aan de verantwoordelijkheid in de gehele wereld om een bijzondere getuige van de naam van Jezus Christus te zijn.

Vele mannen en vrouwen zijn afgelopen april tot taken in de kerk geroepen.

Acht mannen zijn als algemene autoriteit geroepen. Zes vrouwen zijn tot de presidiums van de zustershulpvereniging en de jonge-vrouwen geroepen. Meer dan tweehonderd mannen zijn als bisschop geroepen en meer dan zeventienhonderd mannen en vrouwen zijn als full-time zendelingen geroepen. In diezelfde maand zijn tienduizenden anderen als leerkrachten en andere werkers in de vele kerkorganisaties over de gehele wereld geroepen. Zij die in april zijn geroepen hebben zich bij de miljoenen anderen gevoegd die al in soortgelijke functies in de herstelde kerk werkzaam waren.

Toen ik zo eens over mijn eigen roeping en die van miljoenen anderen die al in hun functies werkzaam zijn, nadacht, kwam de volgende vraag bij mij op: Waarom dienen wij eigenlijk?

Het dienen is een gebiedende eis voor allen die Jezus Christus aanbidden. Volgelingen die een vooraanstaande plaats in zijn koninkrijk probeerden te veroveren ontvingen van de Heiland de volgende les: „Wie onder u de eerste wil zijn, zal uw slaaf zijn.” (Matt. 20:27.) Bij een latere gelegenheid sprak Hij over het lenigen van de noden van hen die hongerden, die naakt zijn, die ziek zijn en die in de gevangenis zitten. Die bewuste lering besloot Hij met de woorden: „Voorwaar, Ik zeg u, in zoverre gij dit aan één van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan.” (Matt. 25:40.)

In een openbaring van deze laatste dagen heeft de Heer geboden: „Ondersteun de zwakken, hef de handen op, die slap hangen, en sterk de zwakke knieën.” (Leer en Verbonden 81:5.) In een andere afdeling van de Leer en Verbonden leerde Hij ons „ijverig voor een goede zaak werkzaam te zijn, en vele dingen uit eigen vrije wil te doen, en veel gerechtigheid tot stand te brengen”. (Leer en Verbonden 58:27.) Draggers van het Melchizedekse priesterschap verbinden zich om de machten en krachten ervan in de dienst van anderen te gebruiken. Inder-

daad is het dienen van anderen een verbondsverplichting voor alle leden van de kerk van Jezus Christus.

Of degeen die wij dienen nu God of onze naaste is, dat maakt geen verschil. (Zie Mosiah 2:17.) Als wij Hem werkelijk liefhebben, onderhouden wij zijn geboden en hoeden wij zijn schapen. (Zie Joh. 21:16-17.)

Wanneer wij aan dienen of dienstbaarheid denken, denken we gewoonlijk aan dingen die we met onze handen doen. Maar de Schriften leren ons dat de Heer zowel naar onze gedachten als naar onze handelingen kijkt. Eén van Gods eerste geboden aan Israël was dat zij Hem moesten liefhebben en dat zij „Hem met (hun) ganse hart en (hun) ganse ziel moesten dienen”. (Zie Deut. 11:13.) Toen de profeet Samuël naar Betlehem was gezonden om daar één van de zonen van Isaï uit te kiezen en tot de nieuwe koning van Israël te zalven, zei de Heer hem de oudste zoon te verwerpen, hoewel deze een uitstekende verschijning was. De Heer gaf hem de volgende verklaring: „Let niet op zijn voorkomen noch op zijn rijzige gestalte, want Ik heb hem verworpen. Het komt immers niet aan op wat de mens ziet; de mens toch ziet aan wat voor ogen is, maar de Here ziet het hart aan.” (1 Sam. 16:7.)

We kennen allemaal wel de spreuk waarin staat: „Want als iemand die zijn eigen plannen maakt, zo is hij”. (Spr. 23:7.) In Spreuken lezen we ook: „Al iemands wegen zijn rein in zijn ogen, maar

de Here toetst de geesten.” (Spr. 16:2.)

In een openbaring in deze laatste dagen, staat dat de Heer niet alleen daden van de mensenkinderen vergt, maar dat „de Here verlangt het hart en een gewillige geest”. (Leer en Verbonden 64:34.)

In talloze teksten is te vinden dat onze Hemelse Vader onze gedachten en bedoelingen kent. (Zie Leer en Verbonden 6:16; Mosiah 24:12; Alma 18:32.) De profeet Moroni leerde ons dat als wij willen dat onze werken als goed worden gekwalificeerd, zij ook om de juiste redenen moeten worden gedaan. Indien iemand „een gave offert, of tot God bidt, is het hem van geen nut, tenzij hij het doet met een oprecht voornemen.

Want ziet, het wordt hem niet tot gerechtigheid gerekend.” (Moroni 7:6-7.)

Evenzo heeft de profeet Alma ons geleerd dat indien wij ons hart tegen het woord van God hebben verstokt, „wij niet naar onze God (zullen) durven opzien” bij het laatste oordeel, omdat „al onze werken ons (zullen) veroordelen; . . . en onze gedachten ons ook (zullen) veroordelen”. (Alma 12:14.)

Deze teksten maken het duidelijk dat, om onze dienstbaarheid in de kerk en jegens onze naasten zuiver te doen zijn, het niet alleen noodzakelijk is te bezien *hoe* wij dienen, maar ook *waarom* wij dienen.

De mensen dienen elkaar om verschillende redenen en sommige daarvan zijn beter dan andere. Waarschijnlijk werkt niemand van ons in alle verschillende taken constant om maar één enkele reden. Daar we allemaal onvolmaakt zijn dienen we waarschijnlijk allemaal om een combinatie van redenen, en met onze geestelijke groei kunnen die combinaties ook weer van tijd tot tijd veranderen. Maar allen hebben we de plicht ernaar te streven onze diensten te geven om de hoogste en beste redenen.

Wat zijn sommige redenen waarom wij onze diensten geven? Ter illustratie, zonder daarbij de pretentie te hebben daarmee volledig te zijn, zou ik u er zes willen noemen. Ik zal deze in volgorde bespreken, van de minder goede naar de beste.

Sommigen kunnen hun diensten geven omdat zij hopen daar stoffelijk beter van te worden. Zo iemand zou een kerkfunctie kunnen bekleden, of privé liefdadigheid kunnen bedrijven, in de hoop daarmee op de voorgrond te treden of contacten te verwerven die tot een vermeerdering van inkomen of een uitbreiding van rijkdom leiden. Anderen zijn misschien dienstbaar om wereldlijk aanzien of een vooraanstaande positie in de wereld of macht te verkrijgen. De Schriften hebben een woord voor het dienen in

het evangelie met het doel om „rijkdom en eer te verwerven”; het is „priesterbedrog”. (Alma 1:16.) Nephi heeft gezegd: „Priesterbedrog heerst, waar mensen prediken en zichzelf tot een licht der wereld stellen voor gewin en voor de eer der wereld, doch niet het welzijn van Zion zoeken.” (2 Nephi 26:29.) In deze laatste dagen hebben wij het gebod om „de zaak van Zion voort te brengen en te vestigen”. Ongelukkigerwijs is niet iedereen die onder dat mom werkt er werkelijk op uit om Zion op te bouwen of het geloof van Gods volk te versterken. Daar kunnen andere motieven achter zitten. Dienstbetoon dat ogenschijnlijk onzelfzuchtig is, maar in werkelijkheid geheel gericht is op het verkrijgen van rijkdom, valt zeker onder de veroordeling van de Heiland wanneer Hij zegt: „Van buiten schijnt gij de mensen wel rechtvaardig, doch van binnen zijt gij vol huichelarij en wetsverachting.” (Matt. 23:28.) Dat soort dienstbetoon is geen evangeliebeloning waard.

„Ik zou willen, dat gij aalmoezen aan de armen zoudt geven;” zei de Heiland, „maar hebt acht, dat gij uw aalmoezen niet geeft voor de mensen om van hen gezien te worden; anders hebt gij geen loon bij uw Vader Die in de hemel is.” (3 Nephi 13:1; zie ook Matt. 6:1-2.) De Heiland vervolgde met deze woorden:

„Wanneer gij dus aalmoezen geeft, ba-zuint het dan niet voor u uit, zoals de huichelaars in de synagogen en op straat doen om door de mensen te worden geprezen. Voorwaar zeg ik u: Zij hebben hun loon ontvangen.” (3 Nephi 13:2; zie ook Matt. 6:2.)

Daar staat tegenover dat zij die hun diensten in stilte, zelfs „in het verborgene” verrichten, in aanmerking komen voor de vervulling van de belofte van de Heiland toen Hij zei „uw Vader, die in het verborgene ziet, zal het u in het openbaar vergelden.” (3 Nephi 13:18; zie ook Matt. 6:4.)

Een andere reden voor dienstbetoon – één die waarschijnlijk wel wat waardiger genoemd kan worden dan de eerstgenoemde, maar toch ook nog één is waarbij de zucht naar een wereldlijke beloning de boventoon voert, is die waarbij de motivatie gelegen is in het verlangen een goede vriendschapsband te verkrijgen. We hebben zeer zeker vele vriendschapsbanden en vriendschappelijke verhoudingen in onze kerk, maar is dat de reden voor ons dienen?

Ik heb eens iemand gekend die actief in de kerk was totdat een vriend en medewerker van hem, die op de maatschappelijke ladder een nogal prominente plaats

innam, ging verhuizen. Toen die vriend uit de wijk wegging, werd deze persoon inactief. In dit geval hadden we dus te maken met een werker in de kerk die alleen maar wilde werken, als zijn medewerkers voor hem acceptabel waren.

Zij die alleen maar hun diensten verlenen om in goed gezelschap te kunnen verkeren, zijn kieskeuriger in de keuze van hun vrienden dan de Meester was toen Hij zijn dienstknechten of medewerkers uitzocht. Jezus riep de meeste van zijn dienstknechten vanuit hen die in eenvoudige omstandigheden verkeerden. En Hij ging met zondaren om. Zij die daarop de nodige kritiek hadden gaf Hij ten antwoord: „Zij, die gezond zijn, hebben geen geneesheer nodig, maar zij die ziek zijn. Ik ben niet gekomen om rechtvaardigen te roepen, maar zondaars, tot bekering.” (Luc. 5:31-32.)

De eerste afdeling van de Leer en Verbonden, die over de volken in de laatste dagen gaat, geeft een beschrijving die ook aardig lijkt te slaan op al diegenen die hun diensten verlenen in de hoop daar één of andere aardse beloning voor te krijgen: „Zij zoeken de Here niet om Zijn gerechtigheid te vestigen, doch ieder mens bewandelt zijn eigen weg en handelt naar het beeld van zijn eigen god, wiens beeld naar de gelijkenis der wereld is, en dat in wezen een afgod is. . . .” (Leer en Verbonden 1:16.)

Deze twee eerstgenoemde redenen voor dienstbetoon zijn zelfzuchtig en een heilige niet waardig. Zoals de apostel Paulus eens heeft gezegd: „Wij, die sterk zijn, moeten de gevoeligheden der zwakken verdragen en niet onszelf behagen.” (Rom. 15:1.) Redenen die een verlangen naar een aardse beloning als achtergrond hebben, zijn beslist van een lager niveau en resulteren zeker in een lagere beloning dan de andere redenen die ik nu ga bespreken.

Er zijn er die hun diensten verlenen uit angst voor straf. De Schriften staan vol voorbeelden van de droeve staat waarin zij die de geboden van God niet gehoorzamen, komen te verkeren. Zo leerde koning Benjamin zijn volk dat de ziel van de zondaar die zich niet bekeert „tot een levendig besef van zijn eigen schuld (zal) ontwaken, hetgeen hem van de tegenwoordigheid des Heren zal doen terugdeinzen, en zijn borst met schuld en pijn en smart vervullen, hetgeen als een onuitblusbaar vuur is, waarvan de vlammen voor eeuwig opstijgen.” (Mosiah 2:38.) Dergelijke beschrijvingen zijn inderdaad levendig genoeg om iemand aan te sporen het gebod tot dienstbetoon na te komen. Maar dienstbetoon uit angst voor

straf is, op zijn minst gezegd, een minder goede motivering.

Anderen verlenen hun diensten uit een soort plichtsgevoel of uit loyaliteit jegens vrienden, familie of bepaalde tradities. Hen zou ik goede soldaten willen noemen; zij doen instinctief wat hun gevraagd wordt, zonder enige vraag of tegenwerping en soms zonder er bij stil te staan waarom zij hun diensten geven. In de verschillende, overal te vinden, vrijwilligersorganisaties ziet men heel veel van dit soort mensen, en zij doen heel veel goeds. Wij hebben allemaal wel geprofiteerd van de goede werken van zulke mensen. Zij die uit plichtsgevoel of loyaliteit jegens verschillende goede zaken hun diensten verlenen, zijn de goede en eerbare mensen in deze wereld.

Dienstbetoon van het soort dat ik zojuist beschreven heb is prijzenswaardig en zal zeker in aanmerking komen gezegend te worden, vooral wanneer deze diensten gewillig en met vreugde worden verricht. Zoals de apostel Paulus in zijn tweede brief aan de Korintiërs heeft geschreven:

„Bedenk dit: wie karig zaait, zal ook karig oogsten, en wie mildelijk zaait, zal ook mildelijk oogsten. Een ieder doe, naar dat hij zich in zijn hart heeft voorgenomen, niet met tegenzin of gedwongen, want God heeft de blijmoedige gever lief.” (2 Kor. 9:6-7.)

Een anonieme schrijver heeft eens gezegd: „Alleen God gewillig gehoorzamen is aannemelijk. De Heer haat alles wat gedwongen moet gaan – dan lijkt het meer op een belasting dan op een offergave.”

Hoewel zij die dienen uit angst voor straf of uit een bepaalde vorm van plichtsbef ongetwijfeld in aanmerking komen voor de zegeningen des hemels, zijn er toch wel verheffender redenen voor het geven van dienstbetoon.

Eén van deze hoger gestemde redenen is de hoop op een eeuwige beloning. Deze hoop – de verwachting dat we eenmaal de vruchten van onze arbeid mogen plukken – is één van de krachtigste motieven. Als dit een reden voor dienstbetoon is dan betekent dit dat er geloof in God en in de vervulling van zijn profetieën moet zijn. De Schriften staan vol met beloften van eeuwige beloningen. In een via de profeet Joseph Smith gegeven openbaring in juni 1829 heeft de Heer bijvoorbeeld gezegd: „Indien gij mijn geboden onderhoudt, en tot het einde toe volhardt, zult gij het eeuwige leven hebben, welke gave de grootste van alle gaven Gods is.” (Leer en Verbonden 14:7.)

Het laatste motief dat ik met u bespre-

ken wil is naar mijn gevoel wel het meest verheffende van allemaal. In zijn verband met dienstbetoon is dit motief wat de Schriften „een weg, die nog veel verder omhoog voert” noemen. (1 Kor. 12:31.)

„Naasteliefde is de reine liefde van Christus.” (Moroni 7:47.) Het Boek van Mormon leert ons dat deze deugd „het voornaamste van alles” is. (Moroni 7:46.) De apostel Paulus bevestigde en illustreerde deze waarheid in zijn grote lering over de redenen voor dienstbetoon:

„Al ware het, dat ik met de tongen der mensen en der engelen sprak, maar had de liefde niet, ik ware schallend koper of een rinkelende cimbaal . . .

Al ware het, dat ik al wat ik heb tot spijs uitdeelde, . . . maar had de liefde niet, het baatte mij niets.” (1 Kor. 13:1-3.)

Uit deze geïnspireerde woorden zien wij dus dat zelfs het meest vergaande dienstbetoon – zoals bijvoorbeeld het alles van zichzelf weggeven (om de armen te voeden) – ons niets baat wanneer deze daad niet uit de reine liefde van Christus voortkomt.

Wil ons dienstbetoon een maximum aan effect hebben, dan moet dit uit onze liefde voor God en zijn kinderen voortkomen. De Heiland paste dit beginsel in zijn bergrede toe toen Hij ons gebod onze vijanden lief te hebben, hen te zegenen die ons vervloeken, hen die ons haten goed te doen en te bidden voor hen die ons vervolgen. (Zie Matt. 5:44.) Voor het doel van dit gebod heeft Hij de volgende verklaring gegeven:

„Want indien gij liefhebt, die u liefhebben, wat voor loon hebt gij? En indien gij alleen uw broeders groet, waarin doet gij meer dan het gewone? Doen ook de heidenen niet hetzelfde?” (Matt. 5:46-47.)

Toegegeven, dit beginsel – dat ons dienstbetoon behoort voort te spruiten uit liefde voor God en onze medemens in plaats van uit de zucht naar persoonlijk voordeel of enig ander laag-bij-de-gronds motief – is een hoge norm. Zo moet de Heiland het ook wel aangevoeld hebben, gezien het feit dat Hij zijn gebod tot onzelfzuchtige en volledige liefde direct ver-

bond aan het ideaal van volmaaktheid. Het volgende grote gebod staat zelfs in het vers dat in de bergrede direct op bovenstaande tekst volgt: „Gij dan zult volmaakt zijn, gelijk uw Hemelse Vader volmaakt is.” (Matt. 5:48.)

Dit beginsel van dienstbetoon wordt ook in de vierde afdeling van de Leer en Verbonden nogeens bevestigd:

„Daarom, o gij, die u in de dienst van God begeeft, zie toe, dat gij Hem met geheel uw hart, macht, verstand en sterkte dient, opdat gij ten laatsten dage onberispelijk voor God moogt staan.” (Leer en Verbonden 4:2.)

Uit dit gebod zien we dat het niet voldoende is om God met al onze *macht en sterkte* te dienen. Hij, die ons in ons hart ziet en onze gedachten kent, verlangt meer dan dat. Om ten laatsten dage onberispelijk voor God te kunnen staan moeten wij Hem ook met ons gehele *hart en verstand* dienen. Dienstbetoon met ons gehele hart en verstand is voor ieder van ons een hoog gegrepen opgave. In een dergelijk dienstbetoon is geen plaats voor zelfzuchtige ambities. Het mag zijn grond alleen maar in de reine liefde van Christus vinden.

Wanneer wij moeite hebben met het gebod om onze diensten uit liefde te verlenen, kan de volgende lering uit het Boek van Mormon ons helpen. Nadat hij het belang van naastenliefde had beschreven, gaf de profeet Moroni ons de volgende raad:

„Daarom, mijn geliefde broederen, bidt tot de Vader met alle kracht van uw hart, dat gij met deze liefde moogt worden vervuld, die Hij op allen, die oprechte volgelingen zijn van zijn Zoon, Jezus Christus, heeft uitgestort.” (Moroni 7:48.)

Het dienstbetoon van iemand die van zulk een liefde vervuld is voldoet geheel aan de hoge, in de vierentwintigste Psalm beschreven eis:

„Wie mag de berg des Heren beklimmen, wie mag staan in Zijn heilige stede?

Die rein is van handen en zuiver van hart.” (Ps. 24:3-4.)

Ik weet dat God van ons verwacht dat wij ons hart en onze gedachten zuiveren, zodat wij elkander om de hoogste en beste redenen zullen dienen, de reine liefde van Christus.

Boven alles weet ik dat God leeft, en dat zijn eniggeboren Zoon, Jezus Christus, voor onze zonden is gestorven en onze Zaligmaker is. En ik weet dat God door de profeet Joseph Smith in deze laatste dagen de volheid van het evangelie heeft hersteld. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Noteer een datum

Ouderling M. Russell Ballard

van het presidium van het Eerste Quorum der Zeventig

„Maak u geen zorgen wanneer u niemand kunt bedenken. Laat de Heer u helpen, bid ijverig om leiding bij het vinden van hen die bereid zijn om het evangelie te ontvangen.”

Ik bid dat mijn boodschap in de geest van de toespraak van ouderling Oaks ontvangen mag worden.

Kortgeleden kreeg ik van het Eerste Presidium en de Twaalf de opdracht met de afdeling zendingswerk te gaan werken. Zendingswerk is een enorme uitdaging, in het bijzonder wanneer we beseffen dat er heden ten dage ongeveer 4,7 miljard mensen op aarde leven. De totale wereldbevolking neemt toe met „150 mensen per minuut, 9.100 per uur, 218.100 per dag en 79,6 miljoen per jaar . . .

„Als u nu vijftig jaar oud bent is de wereldbevolking tijdens uw leven meer dan verdubbeld.” („Global Population Growing by More Than 200.000 a Day,” *US News and World Report* van 23 juli 1984, blz. 52.)

Momenteel worden er per dag meer mensen geboren dan er per jaar in de kerk worden gedoopt. De omvang van ons zendingswerk lijkt wel overweldigend. Toch is de opdracht voor de leden van de kerk heel duidelijk. Wij dienen het evangelie van Jezus Christus aan iedere mensenziel door te geven.

Jezus heeft ons geleerd: „Ga dan he-

nen, maakt al de volken tot Mijn discipelen en doopt hen in de naam des Vaders en des Zoons en des heiligen Geestes en leert hen onderhouden al wat Ik u bevolen heb. En zie, Ik ben met u al de dagen, tot aan de voleinding der wereld.” (Matt. 28:19-20.)

Als we geloof hebben zullen we doen wat de Heer ons geboden heeft, want de profeet Joseph Smith heeft immers gezegd: „De waarheid Gods zal onversaagd doorgaan, nobel en onafhankelijk, totdat ze is doorgedrongen tot in ieder continent, alle windstreken heeft bezocht, door elk land heen is geraasd en in ieder oor heeft geklonken, totdat de oogmerken Gods zullen zijn bewerkstelligd en de Grote Jehova zal zeggen dat het werk is volbracht.” (*History of the Church*, deel 4, blz. 540 – uit toespraak van president Spencer W. Kimball, *De Ster* van juni 1983, blz. 4-5.)

Ouderling Boyd K. Packer gaf in de volgende woorden weer hoeveel geloof wij nodig hebben om aan deze opdracht te kunnen voldoen: „Aangezien de doop essentieel is, zullen wij duidelijk moeten voelen hoe dringend het is om de boodschap van het evangelie van Jezus Christus aan alle natiën, geslachten, talen en volken uit te dragen . . .

Wij aanvaarden de verantwoordelijkheid om het evangelie aan iedereen op aarde te verkondigen. En als er dan gevraagd wordt: ‘Wilt u zeggen dat u er op uit bent om de gehele wereld te bekeren?’ dan is het antwoord: ‘Ja, wij zullen trachten elke levende ziel te bereiken.’

Er zijn er die deze uitdaging wat vluchtig bekijken en zeggen: ‘Kom nu, dat is onmogelijk! Dat lukt nooit.’

Ons antwoord daarop is eenvoudig: ‘Misschien, maar we doen het toch,’” (*Ensign* van november 1975, blz. 97.)

Mogelijk ligt de oplossing gedeeltelijk in een beter gebruik van de moderne communicatiemogelijkheden voor evangelieonderwijs aan de gehele wereld. Wij zullen optimaal gebruik moeten maken

van kranten, tijdschriften, televisie, radio en satellieten. Maar zelfs met al die techniek die ons ter beschikking staat, is er in de kerk geen macht om het evangelie van Jezus Christus te verspreiden die te vergelijken is met wat u en ik als individuen kunnen doen.

Ik weet dat de meeste kerkleden begrijpen dat zij actief aan het uitdragen van het evangelie moeten deelnemen. Sommigen hebben daar al aardig wat succes mee gehad, anderen hebben het echter nog helemaal niet geprobeerd. Ik geloof dat nog veel te veel kerkleden geen begrip hebben van de leerstelling die aan het werk van onze Hemelse Vader ten grondslag ligt.

Joseph Smith heeft eens de volgende lezing gegeven: „De doop is voor God, engelen en de hemel een teken dat wij bereid zijn de wil van God te doen; en God heeft onder de hemelen geen andere manier verordeneerd om behouden bij Hem terug te keren en Gods koninkrijk binnen te gaan, dan alleen door geloof in Jezus Christus, bekering en de doop voor de vergeving van zonden . . . ; dan heeft u tevens de belofte van de gave van de Heilige Geest.” (*History of the Church*, deel 4, blz. 555.)

Wie gedoopt wordt ontvangt vergeving van zonden en gaat tot de heiligen behoren om de zegeningen en het geluk die het lidmaatschap van de kerk met zich mee kunnen brengen, te ontvangen.

Een natuurlijk gevolg van bekering tot het evangelie is dat zonden voortdurend worden vergeven wanneer we het evangelie werkelijk leven, wat ook inhoudt het doorgeven van het evangelie aan anderen. President Spencer W. Kimball heeft daarover eens gezegd: „De Heer heeft ons gezegd dat onze zonden ons gemakkelijker vergeven zullen worden als wij zielen tot Christus brengen, en standvastig ons getuigenis aan de wereld blijven geven; en stellig kunnen wij allen wat extra hulp gebruiken om onze eigen zonden vergeven te krijgen.” (*Ensign* van oktober 1977, blz. 5.)

In de Leer en Verbonden lezen we: „Want Ik wil u uw zonden vergeven met dit gebod, dat gij met ernst en met de geest van gebed standvastig zult blijven in uw denken, en in het geven van uw getuigenis aan de ganse wereld van de dingen, die aan u zijn medegedeeld.” (Leer en Verbonden 84:61; cursivering toegevoegd.)

En ook vinden we in de Leer en Verbonden: „Niettemin zijt gij gezegend, want het getuigenis, dat gij hebt gegeven, is in de hemel opgetekend, opdat de engelen het mogen zien; en zij verheugen zich over u, en uw zonden zijn u vergeven.” (Leer

en Verbonden 62:3; cursivering toegevoegd.)

Een voormalige profeet van God, president George Albert Smith, heeft eens gezegd: „Ik begrijp dat de belangrijkste zending in mijn leven is: ten eerste, Gods geboden, zoals mij die zijn geleerd, te onderhouden, en vervolgens, deze aan de kinderen van mijn Vader, die ze niet begrijpen, te onderwijzen.” (*Conference Report* van oktober 1916, blz. 50.) Deze leer lijkt me volkomen duidelijk; het vergeven van zonden is een voortdurend proces. Daar wij er allen naar streven om rein, zuiver en zelfs geheiligd te worden, zie ik voor ons geen betere manier om dat te bereiken dan door andere kinderen van onze Hemelse Vader te helpen de waarheid te vinden.

Wanneer we het avondmaal gebruiken beloven wij gewillig te zijn om de naam van Jezus Christus op ons te nemen, Hem altijd te zullen gedenken en zijn geboden te zullen onderhouden. (Zie Leer en Verbonden 20:77.) Is er een betere manier waarop u en ik de Heer kunnen laten zien dat wij van Hem houden, dan door zijn evangelie aan anderen door te geven? Om zendingen te zijn behoeven we niet naar verre en vreemde landen te worden gezonden.

Onze burens, vrienden, kennissen, familieleden en de onbekende die wat verder in de straat woont, behoren allemaal tot die wereld waarin wij de evangelieboodschap behoren uit te dragen. Geen enkel kerklid heeft op de wijk, ring, het zendingsgebied of welke kerkorganisatie ook te wachten om hem bij dit werk leiding te geven. Elk van ons dient steeds bezig te zijn met het verkondigen van het evangelie omdat wij de Heer met geheel ons hart liefhebben en Hem willen dienen.

De Schriften leren ons: „Gedenkt, dat de waarde van zielen groot is in Gods ogen;

Want ziet, de Here, uw Verlosser, onderging de dood in het vlees; aldus leed Hij de pijnen van alle mensen, opdat alle mensen zich mochten bekeren en tot Hem komen . . .

En hoe groot is zijn vreugde over de ziel, die zich bekeert!

Daarom zijt gij geroepen om bekering tot dit volk te prediken.

En wanneer gij al uw dagen zoudt besteden met bekering tot dit volk te prediken, en slechts één ziel tot Mij brengt, hoe groot zal dan uw vreugde met deze zijn in het koninkrijk Mijns Vaders!” (Leer en Verbonden 18:10-11, 13-15.)

Denk toch eens na, broeders en zusters, Jezus Christus onderging de pijn van alle mensen opdat u en ik de belofte van het eeuwige leven zouden verkrijgen. Dan mag Hij toch zeker verwachten dat wij het werk dat Hij ons heeft toevertrouwd, ook zullen uitvoeren. Onze Hemelse Vader en zijn geliefde Zoon laten ons bij dat grote werk niet alleen. Zij hebben beloofd ons te helpen, als wij er maar om vragen.

Laat mij u een eenvoudige manier voorleggen waarop wij allen ons geloof kunnen uitoefenen en met ons eigen zendingswerk kunnen beginnen. Schrijf een datum in de nabije toekomst op, waarop u iemand zult hebben die bereid is naar het evangelie te luisteren. Maak u geen zorgen wanneer u niemand kunt bedenken. Laat de Heer u helpen; bid ijverig om leiding bij het vinden van hen die bereid zijn om het evangelie te ontvangen. Vast en bid erover om leiding van onze Hemelse Vader te verkrijgen.

Velen van u, waarschijnlijk zelfs u allemaal, zullen bijzondere geestelijke ervaringen opdoen door de inspiratie die u van de Heer zult ontvangen. Ik weet uit eigen ervaring en die van andere zendingen uit ons gezin, dat de Heer uw verstand zal verlichten. Hij zal u een betere kijk op dit werk geven door namen van niet-leden bij u te laten komen die u tot dusverre nooit als mogelijke leden van de kerk hebt gezien. Als doende zal het u worden ingegeven wat u moet zeggen en hoe u de verschillende mensen moet benaderen.

Broeders en zusters, het zal u opgevalen zijn dat ik u niet heb gevraagd om een naam op te schrijven, maar een bepaalde datum. De sleutel van ons succes ligt in het vragen om goddelijke leiding opdat

wij geleid mogen worden naar hen die bereid zijn om het evangelie aan te nemen.

Omdat voor vergeving van zonden het naleven van het evangelie onontbeerlijk is, en omdat zendingswerk onontbeerlijk voor het naleven van het evangelie is, geloof ik dat elk van ons tenminste eenmaal per jaar een definitieve datum moet vaststellen waarop we iemand, of een familie, hebben die gereed is om het evangelie onderwezen te krijgen. Wij behoren te verwachten dat wij daar groot succes mee zullen hebben. Wij, van de afdeling zendingswerk, willen graag horen welke successen het opvolgen van deze raad u heeft opgeleverd. Geen enkele vreugde is te vergelijken met de vreugde die menervaart wanneer men het licht van het evangelie van Jezus Christus in het leven van één van de kinderen van onze Hemelse Vader brengt. Zendingservaringen kunnen elk kerklid die rustige verzekering geven dat zijn zonden hem inderdaad vergeven worden. Onze Hemelse Vader zal ons des te meer liefhebben wanneer wij het evangelie van zijn Zoon, Jezus Christus, aan al zijn kinderen op aarde verkondigen.

Wacht u alstublieft op niemand dan alleen de Heer om u te helpen. Hij zal u ook helpen. Onze individuele krachtsinspanningen kunnen een grote bijdrage aan de opbouw van Gods koninkrijk leveren. Als alleen maar 30 procent van de actieve, volwassen kerkleden bereid is deze eenvoudige procedure tenminste eenmaal per jaar toe te passen, zouden wij, naast het aantal dat wij normaliter dopen, er nog 200.000 bekeerlingen aan toevoegen. Bij elkaar opgeteld betekent dit dat in tien jaar tijds het aantal gedoopte bekeerlingen tenminste 5,4 miljoen meer zou zijn dan het aantal dat we gehad zouden hebben met het huidige niveau van ledenactiviteit op dit gebied. Wanneer 100 procent van de actieve volwassenen aan dit werk zou deelnemen, zouden we spoedig zien dat elke levende ziel deze boodschap kan ontvangen.

Moge God ons allen zegenen met de moed om voor onszelf een bepaalde datum vast te stellen waarop we iemand gevonden zullen hebben die klaar is om de evangelieboodschap te ontvangen. Mogen we dan steeds voortgaan met het vragen aan de Heer om onze krachtsinspanningen te leiden, zodat duizenden van de kinderen van onze Hemelse Vader het evangelie van Jezus Christus kunnen ontvangen. Mogen we ook allen dit niet zozeer als een plicht, maar als een groot voorrecht gaan beschouwen. Dat bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen. □

„Wat noemt gij mij Here, Here, en doet niet wat Ik zeg?”

Ouderling L. Tom Perry
van het Quorum der Twaalf Apostelen

„Met wat goede planning behoren wij in staat te zijn om de dag des Heren te gebruiken op de manier die Hij voor ons bedoeld heeft. Hij heeft ons geboden: 'Ga niet lichtzinnig met heilige dingen om.'”

Laat ik eerst ouderling Hanks mijn hartelijke gelukwensen aanbieden – wij weten welk een groot talent u heeft – en ook de ouderlingen Sonnenberg, Kay en Wilcox.

Welk een vreugde zal deze nieuwe samenwerking u geven!

In het evangelie van Lucas leerde de Heiland ons het volgende:

„Een goed mens brengt uit de goede schat zijns harten het goede voort en een slecht mens brengt uit de boze schat het boze voort. Want waar het hart vol van is, daarvan spreekt de mond.

Wat noemt gij Mij Here, Here, en doet niet wat Ik zeg?” (Luc. 6:45-46.)

De Heer heeft zijn kinderen van begin af aan het belang van gehoorzaamheid voorgehouden. Nadat Adam en Eva uit de hof van Eden verdreven waren, baden zij tot de Heer.

„En Adam en Eva, zijn vrouw, riepen

de Naam des Heren aan, en zij hoorden de stem des Heren van de weg tot de hof van Eden, tot hen sprekende, maar zij zagen Hem niet, want zij waren uit Zijn tegenwoordigheid gesloten.

En Hij gebod hun, dat zij de Here, hun God, aanbaden, en de eerstelingen hunner kudde offerden als offerande aan de Here. En Adam gehoorzaamde aan de geboden des Heren.” (Mozes 5:4-5.)

Na vele dagen werd Adam op de proef gesteld door een engel, die hem vroeg waarom hij offeranden offerde. Adam moest bekennen het niet te weten, maar dat de Heer het hem had geboden. Vervolgens legde de engel hem het offer van de Eniggeborene uit, en de mogelijkheid voor de mensheid om van de dood verlost te worden en, op voorwaarde van gehoorzaamheid, het eeuwige leven te beërven. (Zie Mozes 5:6-9.)

„En te dien dage prees Adam God, en hij werd vervuld, en begon te profeteren aangaande alle geslachten der aarde, zeggende: Geprezen zij de naam van God, want wegens mijn overtreding zijn mijn ogen geopend, en in dit leven zal ik vreugde hebben, en wederom in het vlees zal ik God aanschouwen.

En Eva, zijn vrouw, hoorde dit alles en was verheugd, zeggende: Ware het niet, dat wij overtreden hadden, dan zouden wij nimmer zaad hebben gehad, en nimmer het goed en het kwaad, en de vreugde onzer verlossing hebben gekend, noch het eeuwige leven, dat God alle gehoorzamen geeft.” (Mozes 5:10-11.)

Daarna bestendigden Adam en Eva deze lering door alle dingen aan hun zonen en dochters door te geven. Door de eeuwen heen hebben onze profeten ons geleerd wat voor zegeningen wij ontvangen

wanneer wij de wil des Heren gehoorzaam zijn.

President Joseph F. Smith heeft daareens over gezegd:

„Elke goede en volmaakte gave komt van de Vader des lichts, die geen aanmer des persoons is, en in wie geen verandering of schaduw van ommekeer is. Om Hem te behagen moeten wij Hem niet alleen met dankzegging en lofprijzing aanbidden, maar ook gewillig zijn geboden gehoorzamen. Daardoor is Hij gebonden ons zijn zegeningen te schenken, want alle zegeningen zijn op dit beginsel (gehoorzaamheid aan de wet) gegrond.” (*Improvement Era* van 1917, blz. 104.)

Wanneer we het evangelie goed begrijpen is het zo enorm eenvoudig. Het is altijd juist, altijd goed en altijd verheffend. Gehoorzaamheid aan evangeliebeginzelen geeft vreugde en geluk. Op ongehoorzaamheid volgt altijd een dag dat er afgekeerd wordt en leidt alleen tot hartzeer, ellende, tweedracht en ongeluk.

De geschiedenis der mensheid getuigt

zo krachtig van de zegeningen die de mens ontvangt, wanneer die zich aan de wil van God onderwerpt. En toch zien we in de wereld zoveel verdriet en lijden omdat we niet willen gehoorzamen.

In de hedendaagse wereld zien we hoe in het bijzonder één van zijn fundamentele geboden wijd en zijd met voeten wordt getreden. Zij die zich daaraan schuldig maken merken dit wel wanneer zij op de maandagmorgen proberen op te staan, denk ik zo. Op mijn wereldreizen zie ik hoe deze wet alom wordt overtreden. De Heer gaf het oude Israël het volgende gebod:

„Gedenk de sabbatdag, dat gij die heiligt; zes dagen zult gij arbeiden en al uw werk doen; maar de zevende dag is de sabbat van de Here, uw God; dan zult gij geen werk doen, gij noch uw zoon, noch uw dochter, noch uw dienstknecht, noch uw dienstmaagd, noch uw vee, noch de vreemdeling die in uw steden woont. Want in zes dagen heeft de Here de hemel en de aarde gemaakt, de zee en al wat daarin is, en Hij rustte op de zevende

dag; daarom zegende de Here de sabbatdag en heiligde die.” (Ex. 20:8-11.)

In deze tijd heeft de Heer de heiligen generlei aanwijzingen onthouden. Hij heeft ons zelfs behoorlijk duidelijke instructies gegeven ten aanzien van de vraag wat wij op zijn heilige dag behoren te doen. In de Leer en Verbonden lezen we:

„En opdat gij uzelf meer onbesmet van de wereld moogt bewaren, moet gij op Mijn heilige dag naar het huis des gebeds gaan en uw sacramenten opofferen;

Want zowaar, dit is een dag, die u is toegewezen om van uw arbeid uit te rusten en de Allerhoogste uw toewijding te betonen;

Niettemin moeten uw geloften alle dagen en te allen tijde in gerechtigheid worden opgeofferd.

Doch gedenkt, dat gij op deze, des Heren dag uw offers en uw sacramenten de Allerhoogste moet offeren, en uw zonden voor uw broederen en voor de Here belijden.

En op deze dag moet gij niets anders

doen dan alleen uw voedsel met eenvoudigheid des harten bereiden, opdat uw vasten volmaakt zij, of met andere woorden, opdat uw vreugde volkomen zij." (Leer en Verbonden 59:9-13.)

Hieruit blijkt dat de Heer drie dingen van ons vereist om zijn dag heilig te houden. Ten eerste: onszelf onbesmet van de wereld bewaren. Ten tweede: naar het huis des gebeds gaan en het avondmaal gebruiken. Ten derde: van onze arbeid uitrusten. Ik geloof dat toen de Heer ons de instructie gaf ons onbesmet van de wereld te bewaren, Hij niet alleen van ons verwachtte dat wij op de sabbat wereldse plaatsen mijden, maar ook dat wij ons op zijn dag passend kleden. Ik heb me vaak afgevraagd wat er van dat oude goede gezegde „op zijn zondags gekleed" terecht is gekomen. Het lijkt wel dat wanneer we onze kleding tot een alledaags niveau laten afzakken, onze handelingen daar gelijke tred mee houden.

We verwachten natuurlijk niet dat onze kinderen de hele dag hun kerkkleding blijven dragen, maar we verwachten ook niet dat zij iets aantrekken dat niet passend voor de sabbat is.

Naar de kerk gaan en het avondmaal gebruiken zijn fundamenteel voor ons vieren van de dag des Heren. Voordat Jezus het avondmaal instelde, leerde Hij zijn discipelen meer over liefde. Om het avondmaal te kunnen begrijpen, moesten zij eerst een goed begrip van de grondbeginselen van de liefde verkrijgen. Op dat kritieke moment ging zijn voornaamste zorg uit naar zijn geliefde vrienden.

Het eerste avondmaal kan vergeleken worden met onze eigen wekelijkse ervaring wanneer wij van de heilige symbolen, het brood en het water, nemen. Het is inderdaad een voorrecht om elke week aan deze heilige verordening deel te nemen, en na te denken over de woorden die de Heiland tot zijn apostelen sprak: „Telkens wanneer u dit doet, zult gij dit uur dat Ik bij u was gedenken."

Bij het nemen van het avondmaal belooft elk kerklid de Heiland immer te gedenken. Wij dienen elke week te streven naar een persoonlijke ervaring, een contact met onze Heer en Heiland, dat ons, wanneer wij daar elke week weer aan denken, ons zal helpen meer aan Hem gelijk te worden. Wij hebben zijn voorbeeld altijd voor ons.

Maar door onze menselijke zwakheden maken wij, zelfs na onze doop, nog steeds fouten. Daarom heeft de Heer ons een mogelijkheid gegeven ons doopverbond te vernieuwen door wekelijks van het avondmaal te nemen. Wanneer wij

die heilige symbolen waardig en eerbiedig gebruiken, getuigen wij daarmee opnieuw dat wij de naam van Christus op ons zullen nemen, dat wij Hem altijd zullen gedenken en dat wij zijn geboden zullen onderhouden. Dit is een moment waarop wij aan Christus' verzoening denken, aan zijn liefde, aan Getsemane, aan Golgota en aan het lege graf.

Ouderling Melvin J. Ballard heeft eens het volgende gezegd:

„Wij willen dat elke heilige der laatste dagen naar de avondmaalstafel komt, want dat is de plaats voor zelfonderzoek, waar wij kunnen leren onze koers te corrigeren en ons leven op orde te brengen door ons meer af te stemmen op de leringen van de kerk en ons in harmonie met onze broeders en zusters te brengen." (Bryant S. Hinckley, *Sermons and Missionary Services of Melvin Joseph Ballard*, Salt Lake City; Deseret Book Company, 1949, blz. 150.)

Ik ben telkens weer onder de indruk van de hernieuwde kracht en toewijding die ik verkrijg door wekelijks aan het avondmaal deel te nemen.

De Heer heeft ons geboden op deze dag van onze arbeid te rusten. Ik weet zeker dat dit wil zeggen dat op de sabbatdag de ploeg op stal staat. Dat voor het raam van de winkel het bordje „gesloten" hangt om eventuele klanten 's zondags buiten de deur te houden. Op zijn bijzondere dag horen we geen kassa rinkelen om het geld voor iets dat wij gekocht hebben te registreren. Het is werkelijk een dag om van onze arbeid uit te rusten.

Enige tijd geleden ontmoette ik op een

ringconferentie een heel fijn gezinnetje. Zij gaven mij een prachtig getuigenis van wat het avondmaal voor hen is gaan betekenen. De vader was enige jaren geleden werkloos geworden toen de een fabriek waar hij werkte, gesloten werd. Liever dan te verhuizen en elders werk te zoeken, stelde hij voor dat zij met een snackbar zouden beginnen. Het ging jarenlang heel goed met hun bedrijfje; maar toen werd er aan de overkant een „McDonald's" geopend die zeven dagen per week open was. In een gezinsraad besloten zij dat zij niet achter konden blijven. Zij zouden op zondag open blijven en om beurten naar de kerk gaan. Na een jaar zo zeven dagen per week in bedrijf te zijn geweest, merkten zij dat zij doodop waren, steeds op elkander mopperden en over elke kleinigheid liepen te klagen.

Weer werd er een gezinsraad gehouden en het voorstel kwam op tafel om 's zondags weer gesloten te zijn om te proberen de geest in hun gezin terug te krijgen. Al gauw kwamen zij tot de ontdekking dat het systeem van de Heer het ook werkelijk doet. Hoewel zij minder verkochten ging hun winst toch omhoog.

Wat behoren wij op de sabbatdag te doen? Er wordt verteld over een arme vrouw die elke week getrouw naar de kerk ging, hoewel haar man niet zo toegewijd was. Elke week weer drong zij er bij hem op aan om toch ook te gaan, maar hij vertikte het. Tenslotte begon haar gezeur hem zo te vervelen dat hij zei: „Geef mij één goede reden waarom ik naar de kerk zou moeten gaan."

Haar antwoord was: „Ik kan je niet goed uitleggen waarom ik ga. Ik kan alleen zeggen dat ik er leeg heenga en vol vandaan kom." (Rick Walton en Fern Oviatt, eds., *Stories for Mormons*, Salt Lake City; Bookcraft, 1983, blz. 112.)

Met wat goede planning behoren wij in staat te zijn om de dag des Heren te gebruiken op de manier zoals Hij dat voor ons bedoeld heeft.

Laten we wel bedenken dat in de Schriften staat: „De sabbat is gemaakt om de mens, en niet de mens om de sabbat." (Marc. 2:27.) En ook heeft Hij ons in de Leer en Verbonden geboden: „Ga niet lichtzinnig met heilige dingen om." (Leer en Verbonden 6:12.)

Ik geef u mijn getuigenis dat de grootste vreugde die wij hier in ons sterfelijke bestaan kunnen ervaren, voortkomt uit gehoorzaamheid aan de wil van God. Mogen wij er immer naar streven om zijn geboden te onderhouden en mogen wij zijn heilige dag ook inderdaad heilig houden, is mijn gebed, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

„Indien gij het goed verdraagt”

Ouderling Marvin J. Ashton
van het Quorum der Twaalf Apostelen

*„Zolang wij liefde, geduld en begrip opbrengen falen we niet.
We moeten het blijven proberen.”*

Het is bij velen van ons niet ongewoon dat, wanneer er zich in hun leven een tragedie, teleurstellingen en hartzeer voordoen, zij zichzelf gaan veroordelen en wrokkig worden. Onder de druk van zo'n situatie zeggen we dan: „Wat hebben wij nu weer gedaan om zoiets te verdienen? Waarom laat de Heer toe dat ons zoiets overkomt?”

Kort geleden nog hoorde ik de met een bezwaard hart en een gebroken geest geuite verzuchting van de ouders van een kind, dat het verkeerde pad was opgegaan: „Wat hebben wij verkeerd gedaan? Wat hebben wij gedaan om de Heer zo te ontstemmen? Wat probeert de Heer ons te zeggen? Is dat nu de beloning voor onze pogingen om goede ouders te zijn? Waarom gebeurt ons dat nu?”

Dat waren enkele van de vele vragen die bij hen opkwamen terwijl worstelden met het ernstige wangedrag van hun kind. Hun opmerkingen en hele gedrag

gaven blijk van een angstwekkend mengsel van wrok, frustratie en zelfveroordeeling.

Het was duidelijk dat dit gekwelde echtpaar niet zonder meer met teksten of persoonlijke raadgevingen tot bedaren was te brengen of gerustgesteld kon worden. Zij waren ervan overtuigd dat, omdat het kind een overtreding had begaan, God boos op hen was. Uit hun gehele houding kwam verbittering en verlies van zelfrespect naar voren. Zij lieten toe dat zij door de moeilijke omstandigheden verteerd en vernield werden.

Zij zochten in die tragische omstandigheden geen raad of troost; integendeel, het leek er meer op dat zij naar iemand zochten die met hun mee wilde lijden en met hun de veel gehoorde roep wilde uiten: „Als er dan een genadig God bestaat, waarom laat Hij dan toe dat dit gebeurt?” We doen er goed aan te bedenken dat lang niet alle lijden een straf is. Het is een dwingende noodzaak dat wij het niet zo ver laten komen dat wij, door het gedrag van anderen, eronder door gaan.

Soms besteden we zoveel tijd aan het uitzoeken van wat we in het verleden fout hebben gedaan en waar we de onplezierige ervaringen aan te danken zouden hebben, dat we helemaal niet meer toekomen aan het oplossen van de problemen van het heden. Og Mandino schreef in zijn boek *The Greatest Miracle in the World*, „Als wij onszelf in een gevangenis van falen en zelfbeklag opsluiten, zijn wij onze eigen cipiers . . . wijzelf hebben de enige sleutel waarmee wij onze vrijheid kunnen herkrijgen.” (New York: Frederick Fell Publishers, 1975, blz. 61.)

Wij kunnen onszelf uit zo'n gevangenis bevrijden door ons tot de Heer te wenden om kracht. Met zijn hulp kunnen wij onze beproevingen benutten als springplan-

ken naar het hogere. Wij zelf bezitten de sleutel daarvoor.

„Ik, de Here, ben gebonden, wanneer gij doet, wat Ik zeg; maar wanneer gij niet doet, wat Ik zeg, hebt gij geen belofte.” (Leer en Verbonden 82:10.)

Kunnen wij, wanneer wij beledigd en wrokkig zijn geloven dat Hij gebonden is ons in onze tragedies en teleurstellingen te helpen? Deze tekst zegt ons niet hoe of wanneer deze belofte in vervulling zal worden gebracht, maar zijn belofte is werkelijk en vast. Onze taak is om te volharden. Op ons levenspad zullen we altijd geconfronteerd worden met allerlei soorten beproevingen. Als wij Gods belofte goed in gedachten houden behoeven hartzeer en tragedie ons niet uit het veld te slaan.

Het volgende zou voor ons allen een waardige en waardevolle levenshouding kunnen zijn: „Help ons, o Heer, uw liefde voor ons in gedachten te houden, en helpt U ons door uw kracht versterkt te worden wanneer onze ogen door tranen van verdriet worden verblind, en wij maar heel weinig kunnen zien.”

Het is voor ons allen raadzaam, in het bijzonder voor hen die gebukt gaan onder het verdriet dat veroorzaakt is door misdragingen of door ongeluk, te bedenken dat zelfs de profeet Joseph Smith zijn momenten van wanhoop had door zijn vreselijke ervaringen in de gevangenis te Liberty. Misschien had hij ook wel kunnen vragen: „Wat heb ik verkeerd gedaan? Hoe heb ik U mishaald. O Heer! Waar heb ik gefaald? Waarom krijg ik geen antwoord op mijn smeekbeden?” Uit het diepst van mijn gemoed riep hij uit:

„O God, waar zijt Gij? En waar is de tent, die Uw schuilplaats bedekt?” (Leer en Verbonden 121:1.)

En daar kwam dat geruststellende antwoord:

„Mijn zoon, vrede zij uw ziel; uw tegenspoed en smarten zullen slechts kort van duur zijn;

En dan, indien gij het goed verdraagt, zal God u ten hemel verheffen; gij zult over al uw vijanden zegevieren.” (Leer en Verbonden 121:7-8.)

De belofte die God hier aan Joseph Smith gaf is een belofte die voor ons allen geldt: „Indien gij het goed verdraagt, zal God u ten hemel verheffen; gij zult over al uw vijanden zegevieren,” en ook over het hartzeer dat veroorzaakt wordt door het wangedrag van geliefden.

Waar wij geroepen zijn om leed door te maken, dienen wij onszelf af te vragen: „De Zoon des Mensen is beneden dit alles neergedaald. Zijt gij meerder dan Hij?” (Leer en Verbonden 122:8.)

Wanneer ik aan de vermaning van de Heiland denk om opgewekt alles te doen dat in ons vermogen ligt, moet ik aan de vader van de verloren zoon denken. Het hart van de vader was gebroken door het verlies en het gedrag van zijn weerspannige zoon. Toch zien we nergens iets over klachten zijnerzijds: „Wat heb ik verkeerd gedaan? Wat heb ik gedaan om zo iets te verdienen?” Of: „Waar heb ik gefaald?”

Hij schijnt, integendeel het wangedrag van zijn zoon zonder verbittering te hebben verdragen, en hem bij zijn terugkeer liefdevol te hebben verwelkomd. „Want mijn zoon hier was dood en is weer levend geworden, hij was verloren en is gevonden. En zij begonnen feest te vieren.” (Luc. 15:24.)

Wanneer wij door gezinsleden teleurgesteld worden, moeten wij wel in het bijzonder leren volharden. Zolang wij liefde, geduld en begrip opbrengen, zelfs wanneer er geen enkele vooruitgang is te bespeuren, falen we niet. We moeten het blijven proberen.

Toen wij op de televisie naar flitsen van de Olympische Spelen keken, die van de zomer in Los Angeles zijn gehouden, waren we reuze enthousiast over de prestaties van die fijne jonge sportlui uit de gehele wereld. Al die wedstrijden van de Olympische Spelen kunnen we heel goed vergelijken met de grote race waar we allemaal bij zijn betrokken – de wedren naar het eeuwige leven. Eén van de winnaars van een gouden medaille zei dat hij zijn succes had behaald door in staat te zijn de pijn van doorzettingsvermogen en zelfdiscipline te verdragen.

De apostel Paulus vergeleek het leven met een grote race toen hij zei: „Weet gij niet, dat zij, die in de renbaan lopen, allen wel lopen, doch dat slechts één de prijs kan ontvangen? Loopt dan zo, dat gij die behaalt!” (1 Kor. 9:24.)

En vóór de woorden van Paulus gehoord werden was het de Prediker, de zoon van David, die de waarschuwing gaf: „(Het zijn) niet de snelsten (die) de wedloop winnen, maar wie volhardt tot het einde, die zal behouden worden.” (Zie Pred. 9:11; Matt. 10:22; Marc. 13:13.)

Wat is er voor nodig om in een race naar het eeuwige leven te volharden, om kampioen te worden?

Om winnaar in de race naar het eeuwige leven te worden zijn krachtsinspanningen nodig – een voortdurend werken, streven en met Gods hulp volharden. Maar het geheim is dat we dit stap voor stap moeten doen.

Om te leren volharden is het van essentieel belang dat wij daar consequent en

constant onze krachten voor inspannen. In onze race naar het eeuwige leven worden we allemaal met pijn en allerlei obstakels geconfronteerd. Wij kunnen te maken krijgen met hartzeer, verdriet, de dood, zonden, zwakheid, rampen, lichamelijke ziekten, pijn, smart, onrechtvaardige kritiek, eenzaamheid of gewoon verworpen te worden. Of deze dingen stenen des aanstoots of bouwstenen worden, hangt geheel af van de manier waarop we deze uitdagingen aanpakken. Voor de werkelijk kloekmoedigen is het wel degelijk mogelijk door deze tegenslagen vooruitgang te maken en zich te ontwikkelen.

Ik ken een jonge vrouw die kortgeleden uit het oosten van de Verenigde Staten naar hier is verhuisd na een pijnlijke echtscheiding te hebben meegemaakt. Zij kijkt nu uit naar een baan. Op een dag vroeg iemand die met haar een vraaggesprek had, wat haar doelen waren – waar dacht ze dat zij over vijf jaar zou zijn? Zij zei hem: „Zo ver kan ik niet vooruitkijken. Op het ogenblik moet ik bij de dag leven.” Dat is wat wij moeten doen wanneer we in ons leven met beproevingen en tegenslagen te maken krijgen. Werkelijk volharden lukt ons alleen door onszelf bij het uur en bij de dag een persoonlijke discipline op te leggen en niet door het doen van een bepaalde uitspraak.

Er zijn vele soorten teleurstelling en verdriet waar wij mee te maken kunnen krijgen. We hebben het al gehad over het verdriet over zonden in ons eigen leven of in het leven van onze gezinsleden. Laat mij u iets vertellen over andere dingen die we mogelijk moeten doormaken.

Ik wil graag een paar minuten nemen om u iets te vertellen over een liefvallige jongedame waar we allemaal erg trots op zijn. Ik zal haar Diane noemen want zo heet ze ook werkelijk. Diane was aanvoester van het eerste atletiekteam van de University of Utah dat meedeed aan de nationale kampioenschappen. Tijdens de allereerste tournee voor profs in Amerika kreeg zij bij een oefensprong in Miami, een ongeluk. Zij draaide te ver door, viel op haar rug en beschadigde haar ruggraat. Haar ranke lichaam, dat honderden uren van een veeleisende en vaak folterende training had doorstaan, was gebroken. Het meisje met de betoverende glimlach, dat door iedereen werd gezien als de spil van het team, is nu genoodzaakt te kiezen tussen het ontvangen van veel medelijden en medeleven als haar beloning, of gewoon door te gaan met haar leven.

Aan het begin van haar atletische loop-

baan had iemand haar eens gevraagd: „Ben je niet bang voor letsel?” Haar antwoord was toen geweest: „Welnee. Je neemt het applaus en de tegenslagen op de koop toe. Ik neem 't wel zoals 't komt.”

Diane's vermogen om deze ontstellende tegenslag het hoofd te bieden en gewoon door te gaan met haar leven, bleek wel toen zij, tweeënhalft jaar later, van haar borst tot aan haar voeten geheel verlamd, afstudeerde. Hoewel zij aan een rolstoel gekluisterd was, miste zij vrijwel geen enkel college, was zij een heel goede studente en was zij zowel bij de leraren als haar medestudenten zeer gezien.

Nog maar enkele weken geleden reed zij de derde klas van een lagere school in de omgeving van Salt Lake City binnen, slikte eens flink en stelde zich, een beetje zenuwachtig, aan de nieuwsgierige kinderen voor als hun nieuwe onderwijzeres. „Het is altijd mijn liefste wens geweest om onderwijzeres te zijn,” zegt zij met veel overtuiging. „Ik zou niet weten wat ik nog liever zou willen doen.” Iemand stelde haar de vraag: „Had u niet aan de Olympische Spelen mee willen doen?” „Ja,” is haar weemoedig antwoord, „dat had ik ook zo graag gedaan.”

Haar volhardende houding is uitermate verfrissend. „Over het algemeen kon ik me best in mijn eentje in die rolstoel op het terrein van de universiteit behelpen, maar wanneer ik een steile heuvel op moest, zorgde ik er wel voor vlug een nieuwe vriend of vriendin te hebben”

Diane heeft inderdaad zowel tegenslagen als het applaus op de koop toe genomen. Zij houdt van andere mensen en stelt haar talenten in hun dienst. Zij ziet humor in dingen waar anderen dat misschien helemaal niet zien. „Ik ben echt gelukkig en tevreden met mijn leven. Ik

ben heus niet bitter of boos. In zeker opzicht ben ik nog net zo'n atlete als ik vroeger was."

Met haar magnifieke houding en zelfdiscipline, en met de hulp van een liefhebberende familie, liefhebberende vrienden en vriendinnen en van de leerlingen, „streeft zij nog steeds naar goud". Diane, dank je wel voor jouw enorme les aan ons over volharding.

In wat voor omstandigheden wij ons ook bevinden, of we net met tragische zaken worden geconfronteerd, de pijn van misdragingen moeten ondergaan of dat we alleen maar dagelijks worstelen met alle problemen om een eerlijke heilige der laatste dagen te zijn, we zullen altijd moeten bedenken: „Het zijn niet de snelsten die de wedloop winnen, noch de sterksten de strijd, maar wie volhardt tot het einde, die zal behouden worden."

Als kind werd ons weleens gezegd dat alles in orde zou komen, maar zo is het leven nu eemaal niet. Wie u ook bent, u zult moeilijkheden onder ogen moeten zien. Tragedies en frustraties zijn de onverwachte en ongenode gasten bij de uitvoering van ons levensplan. Iemand heeft eens gezegd: „Het leven is wat je overkomt terwijl je eigenlijk heel andere plannen hebt." Het is van groot belang dat wij onze beproevingen niet als een straf van God zien. Het is natuurlijk wel waar dat wij, door wat wij doen, soms onze eigen problemen scheppen, maar vaak is er geen duidelijk wangedrag dat de oorzaak van onze beproevingen zou moeten zijn. Een normale reis door ons leven leert ons al dat wij iets dat de moeite waard is, nooit gemakkelijk kunnen verkrijgen.

Soms is de moeilijkste vorm van volharden het vasthouden aan onze prioritei-

ten, verplichtingen en opdrachten. Hoe gemakkelijk is het voor sommigen onder ons om de weg kwijt te raken wanneer er zich plotseling iets onverwachts, en ogenschijnlijk onverdiends, in ons leven voordoet. Ware grootheid kan het beste afgemeten worden naar de manier waarop iemand reageert op iets dat in zijn leven gebeurt dat volkomen oneerlijk, onredelijk en onverdiend lijkt te zijn. Soms hebben we de neiging om een bepaalde situatie maar te tolereren inplaats van te volharden. Volharden wil zeggen de moed erin houden, weerstaan, lijden zonder toe te geven, steeds in staat zijn en laten zien overeind te blijven.

Wij kunnen er ons dagelijks voor inspannen om overeind te blijven en de kracht te ontwikkelen om te lijden zonder toe te geven. Inspiratie en motivatie worden op vele plaatsen gevonden. Ze kunnen worden geput uit de gevallen waar ik u net van verteld heb, en uit vele andere

voorbeelden die overal kunnen worden gevonden. Wij kunnen ook kracht opdoen door het bestuderen van de Schriften en door voortdurend gebed.

Wanneer wij zelf zwak zijn ontvangen wij vaak van vrienden en geliefden steun en kracht. Omgekeerd zullen onze kracht en vermogens verdubbeld worden wanneer wij anderen helpen te volharden.

Ik bid dat God ons moge helpen om goed, doelbewuste en met kracht te volharden. Als we dat doen, zullen de veelzeggende woorden in 2 Tim. 4:7 een nieuwe betekenis voor ons krijgen: „Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb mijn loop ten einde gebracht, ik heb het geloof behouden."

Wanneer wij in ons leven te maken krijgen met hartzeer, tragiek, teleurstellingen, verwondingen, ongewone aandacht, roem of buitengewone voorspoed, dan is het onze taak en verantwoordelijkheid om ondanks deze dingen te volharden. God zal ons in onze pogingen om te overwinnen en voort te gaan, steunen, als wij bereid zijn om in alle nederigheid die veelbetekenende woorden waar te maken: „Wij hebben veel dingen verdragen en hopen alle dingen te kunnen verdragen." (Dertiende Artikel des Geloofs.)

God leeft. Jezus is de Christus. Eén van de kenmerken van zijn grootheid, zijn vermogen om te volharden, staat als een stralend baken voor ons. Tijdens zijn aardse leven toonde Hij een volmaakte volharding toen Hij de vreselijkste pijnen moest lijden en op de meest grievende wijze verworpen werd.

Ik geef u mijn getuigenis dat als wij ons best doen om zijn leringen na te leven, zijn leiding te zoeken en zijn geboden te onderhouden, God ons zal helpen om te volharden. In de naam van Jezus Christus. Amen □

De vreugde van dienstbetoon

Ouderling Russell C. Taylor
van het Eerste Quorum der Zeventig

„In het leven van elk mens komt eens een moment dat hij of zij uit wat hij doet moet laten zien wat hij gelooft.”

Bij deze bijzondere gelegenheid, voor het eerst aan dit spreekgestoelte, sta ik in alle nederigheid en met een gebed in mijn hart voor u. Mag ik u mijn oprecht getuigenis geven van de grote vreugde die het mij geeft om in Gods koninkrijk te dienen; een getuigenis dat ik verkregen heb door enthousiast te werken in dat koninkrijk, en de ervaringen die ik daarbij heb opgedaan.

Zonder schaamte kan ik zeggen, dat ik grote vreugde ervaar door God te dienen. Uit ervaring weet ik dat een leven vol onzelfzuchtig dienstbetoon jegens de mensheid het hoogste is dat men kan verkrijgen. De Meester heeft eens gezegd: „Maar wie de grootste onder u is, zal uw dienaar zijn.” (Matt. 23:11.)

Ik heb weleens de wijze opmerking gehoord: „Dienstbetoon is de huur die we betalen voor onze eigen kamer op aarde.” Wij behoren te weten dat wij die huur dagelijks moeten betalen, en ook dat er nimmer op de kwitantie komt te staan „voldaan”, omdat de huur, dienstbetoon in Gods koninkrijk, ook vandaag, en ook weer morgen verschuldigd is.

Sommigen maken de vergissing te denken dat toegewijd zijn aan dienstbetoon het gevolg is van een grote geestelijke ervaring. Dat is net zoiets als de man die het koud heeft, voor een kachel gaat staan en zegt: „Geef me wat warmte, en *dan* zal ik er wat hout in doen.” De vreugde en zegeningen van dienstbetoon komen *na* het verlenen van dat dienstbetoon. De zending die achttien maanden lang een getrouwe zending vervult, heeft pas *daarna* een heel leven om daar op terug te zien terwijl hij een leven vol dienstbetoon jegens anderen tot volmaaktheid brengt. Sommigen zouden wel graag zien dat de vensters des hemels geopend worden vóór zij hun tiende betalen, zelfs al heeft de profeet Maleachi heel duidelijk gezegd:

„Brenge de gehele tiende naar de voorraadkamer . . . *beproeft* Mij toch daarmee zegt de Here der heerscharen, *of Ik dan niet* voor u de vensters van de hemel zal openen en zegen in overvloed over u uitgieten.” (Mal. 3:10; cursivering toegevoegd.)

In het leven van elk mens komt eens een moment waarop hij of zij uit wat hij doet moet *laten zien* wat hij gelooft. Jezus heeft eens van zijn eigen leven gezegd: „De Zoon des mensen (is) niet gekomen . . . om Zich te laten dienen, maar om te dienen.” (Matt. 20:28.)

Ouderling Bruce R. McConkie heeft ons op zo welsprekende wijze geleerd dat dienstbetoon essentieel is voor onze zaligmaking. Ik ben sterk onder de indruk gekomen van de *dringende noodzaak* om te handelen. Iets weten is niet genoeg; we moeten die kennis toepassen. Alleen maar gewillig zijn is niet genoeg; we moeten iets doen. Met tevreden mensen maken we geen vooruitgang. Het is aan ons, aan u en mij, om ons over gezapigheid ongerust te maken, om ervoor te zorgen geen toeschouwers te zijn maar daadwerkelijk in het spel des levens mee te spelen.

De Heer heeft zijn mensen uitgezocht om een machtig werk tot stand te brengen. Ons huisonderwijs, ons huisbezoek behoort meer te zijn dan alleen maar op bezoek *gaan*; het moet iets zijn dat wij met ware naastenliefde *doen*. Dat kan heel goed, je kunt heel goed je deel van het werk doen wanneer je verlangt het te doen.

Vaders en moeders, met uw krachtig voorbeeld van liefdevol, zonder klagen gegeven dienstbetoon, zal uw eeuwige invloed op uw zonen en dochters veel overtuigender zijn dan door er alleen maar over te praten. Laat uw kinderen een leven vol liefde voor hen zien, door hun een leven van liefde en dienstbetoon jegens de kerk en de kinderen van onze Hemelse Vader die geestelijk in nood verkeren, voor te houden.

Ik wil hier aanhalen wat koning Benjamin in zijn leringen aan ouders over het opvoeden van hun kinderen heeft gezegd:

„Maar gij zult hun leren om in de wegen der waarheid en ingetogenheid te wandelen; gij zult hun leren elkander lief te hebben en elkander te dienen.” (Mosiah 4:15.)

Zoals eens met wijsheid werd opgemerkt: „Totdat een man werkelijk leert na te denken kan hij nog geen geleerd man genoemd worden, ongeacht hoeveel graden hij misschien wel behaald heeft.” Daar zou ik aan toe willen voegen dat een man die werkelijk nadenkt ook het verlangen heeft om te dienen. Hoe meer je dient, hoe dichter je bij God komt. Iemand die werkelijk dienstbaar is en offers brengt gaat 's avonds met een gerust geweten naar bed.

Ik moet aan een lieve zuster denken wier handen helemaal verstijfd zijn door de reumatiek, maar die toch elke week, wanneer zij getrouw het genealogisch extractiecentrum in Denver binnengaat, genoeg soepelheid in haar vingers verkrijgt om snel en efficiënt de namen uit te typen – de zegeningen van onzelfzuchtig dienstbetoon.

Jezus waste de voeten van zijn discipelen, voeten die warm, bezweet en stoffig waren. Hij waste niet hun handen of hun gezicht; Hij waste hun voeten. Hij die de grootste is, zal de minste zijn – dat is hij die leert dienstbaar te zijn. (Zie Leer en Verbonden 50:26.)

Enkele dagen na onze aankomst in Europa moesten zuster Taylor en ik, terwijl we nog in een kleine hotelkamer in Duitsland zaten, naar een seminarie voor zendingspresidenten in Amsterdam. Tijdens onze heen- en terugreis maakten wij van de gelegenheid gebruik om, volgens de

arrangementen van de regionale vertegenwoordiger, onze leiders in West-Europa te ontmoeten. Zo maakten wij bijvoorbeeld een rit van een uur naar een dorpje om daar een leider en zijn gezin een zegen te geven. Wij bezochten ook andere leiders thuis. In elke woning maakten wij kennis met een lieve vrouw en leuke kinderen. Wij zaten bij hen aan tafel, sliepen waar wij werden uitgenodigd, en overal waar wij kwamen knielden wij neer in gebed en zegenden hun gezin, hun huis, hun roeping en het gebied waar zij woonden opdat daar succesrijk zendingswerk gedaan zou kunnen worden. Ik ken onze leiders daar nu. Ik voel een werkelijke liefde voor hen en meen dat die gevoelens ook beantwoord worden.

Je krijgt het gevoel dat je, in geringe mate, die onbeschrijflijke vreugde van de celestiale heerlijkheid gaat benaderen. Een ieder die het leven verliezen zal, die zal het vernieuwen. (Zie Luc. 17:33.) Mijn geestelijke bron is inderdaad dieper geworden.

Ik nodig hen die nog lid van de kerk moeten worden uit om van de achterste rijen af te komen en door de doop en de gave van de Heilige Geest deelnemers in 's Heren herstelde kerk te worden, zodat zij ook hun leven in dienstbetoon kunnen verliezen en het daardoor kunnen behouden.

In de loop der jaren is mijn hart door dienstbetoon verzacht en veranderd. Als de minste onder de algemene autoriteiten nodig ik allen uit om hun dienstbetoon in Gods koninkrijk uit te breiden en te versterken. Ik geef u mijn getuigenis dat dit Gods werk is. Ik getuig ook dat deze kerk door geïnspireerde leiders wordt geleid, die ik met mijn gehele ziel mijn steun geef, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Hij keerde met spoed terug

Ouderling Robert B. Harbertson
van het Eerste Quorum der Zeventig

„Voor een waarachtig discipel van Jezus Christus zijn gehoorzaamheid aan Gods geboden en gewilligheid om te dienen immer een vereiste geweest.”

Broeders en zusters, ik wil graag dat u weet dat ik hier voor u sta als een levend voorbeeld van de door ouderling Ashton gegeven definitie van volharderen. Terwijl ik moest wachten om voor deze microfoons te staan, heb ik pijn, angst en al die andere kenmerken waar hij over heeft gesproken moeten doormaken.

Voor een waarachtig discipel van Jezus Christus zijn gehoorzaamheid aan Gods geboden en gewilligheid om te dienen immer een vereiste geweest. Paulus leert ons dat zelfs de Heiland „hoewel Hij de Zoon was, de gehoorzaamheid (heeft) geleerd uit hetgeen Hij heeft geleden”. (Hebr. 5:8.) Het schijnt dat onze gewilligheid om onszelf te vernederen en ons van de ketenen van zelfzuchtigheid te ontdoen een absolute noodzaak voor onze vooruitgang en waar geluk in dit leven is. Jesaja heeft eens de volgende waarheden neergeschreven:

„Komt toch en laat ons tezamen richten, zegt de Here; al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als

sneeuw; al waren zij rood als karmozijn, zij zullen worden als witte wol. Als gij gewillig zijt en luistert, zult gij het goede des lands eten.” (Jes. 1:18-19.)

De tijd, die grote toetssteen, openbaart ons dat hij die deze waarachtige beginnelen niet wenst te aanvaarden ongelukkig en ontevreden wordt en, zoals de profeet Joseph eens heeft gezegd: . . . aan zichzelf (is) overgelaten om de verzenen tegen de prikkelen te slaan, de heiligen te vervolgen, en tegen God te strijden.” (Leer en Verbonden 121:38.)

Het Boek van Mormon verschaft ons een groots verhaal en een leerzame ervaring wanneer wij lezen over Alma, de zoon van Alma, en hoe die zijn bediening begint door de kerk onder zijn volk te vestigen. Van Zarahemla tot Gideon werd de kerk op orde gebracht en het evangelie van Jezus Christus onderwezen. Na enige tijd trok Alma naar het land Melek, waar hij veel succes had. In het gehele land hoorde en geloofde het volk het woord van God en werd gedoopt.

Vervuld van vreugde en geluk trok Alma verder naar Ammonihah, een stad ten noorden van Melek. Daar zette hij zijn predikingen voort doch zonder enig succes. Satan had een stevig bolwerk onder het volk van die stad gevestigd. Ondanks Alma's gebeden en werkzaamheden verhardde het volk van Ammonihah zijn hart en wilde het niet geloven van wat hij hun onderwees. Zij beschimpten en bespuwden hem zelfs en lieten hem uit hun stad werpen.

Gebukt gaande onder teleurstelling, smart en pijn tengevolge van de goddeloosheid van het volk van de stad Ammonihah, besloot Alma naar de stad Aäron te trekken. Terwijl Alma aldus onder smart gebukt ging verscheen hem een engel des Heren, die hem zei zich te verblijden omdat hij sinds de tijd dat hij de eerste boodschap van de Heer had ont-

vangen, getrouw was geweest in het onderhouden van Gods geboden. Dit was dezelfde engel die aan Alma en de zonen van Mosiah was verschenen toen zij zo opstandig waren en de kerk zoveel schade hadden berokkend. Nu zei de engel Alma naar de stad Ammonihah terug te keren, wederom tot het volk te prediken en hen te waarschuwen dat de Heer hen zou verdelgen als zij zich niet bekeerden.

Ik vraag me af hoe hij zich op dat moment gevoeld moet hebben na de ellendige ervaringen die hij net bij dit volk had opgedaan. Hij was beschimpt en letterlijk de stad uitgesmeten, en ik ben ervan overtuigd dat zij hem ook naar het leven hadden gestaan. En nu werd hem gezegd om naar dat volk terug te gaan.

Alma's reactie op dit gebod is bijzonder interessant. De Schriften zeggen daar-

over: „Nu, nadat Alma zijn boodschap van de engel des Heren had ontvangen, keerde hij met spoed terug naar het land Ammonihah.” (Alma 8:8.)

Is dat niet merkwaardig broeders en zusters? Daar staat: „Hij keerde *met spoed* terug.” Waarschijnlijk had hij uit zijn eerste ontmoeting met deze engel ervaren om maar niet te wachten of vragen te stellen, maar om onmiddellijk aan de opdracht gehoor te geven. Maar ik geloof ook dat hij werd gemotiveerd door zijn liefde voor de Heer en zijn verlangen om gehoorzaam te zijn. Alma's reactie en hele houding naar aanleiding van dit verzoek is bij mijn pogingen om de Heer te dienen altijd een grote aansporing geweest.

Toen Alma weer in de stad terug was gekomen ontmoette hij daar een man die hem te eten gaf en onderdak verschafte. Deze man, Amulek geheten, had een visioen gehad en erkende Alma als een profeet van God. Alma verbleef geruime tijd bij Amulek vóór hij met zijn predikingen tot het volk begon. Hoewel Amulek een Nephiet was, had hij zich voor het verdedigen van Gods waarheden niet zo druk gemaakt, als hij eigenlijk wel had kunnen doen; hij was in feite een beetje inactief geworden. Hij had een hele reputatie en was een ijverig man die zeer welgesteld was geworden.

Alma was tijdens zijn verblijf daar een grote zegen voor Amulek en zijn gezin en zij hielden dan ook heel veel van hem. Maar uiteindelijk ontving Alma wederom de boodschap: „Ga”, waarbij hem tevens werd gezegd Amulek te roepen om met hem mee te gaan en hem bij het prediken van het evangelie van Jezus Christus te vergezellen. Amulek gehoorzaamde en begon met Alma aan zijn zendingswerk.

Ook dit broeders en zusters, is voor mij een versterkend voorbeeld van hoe ik moet leven, en reageren op de mogelijkheden die de Heer mij biedt om te dienen. Amulek bezat veel, hij was welvarend en leidde een comfortabel leven, had een goede vrouw, lieve kinderen en een goede positie in de maatschappij, maar toch reageerde hij zonder enige aarzeling op de oproep om te dienen.

Ik ben pas geroepen om te dienen. Ik voel mij zeer nederig door deze roeping en verantwoordelijkheid. Ik weet niet waarom ik ben geroepen, maar ik beloof u, broeders en zusters, om *met spoed* te reageren op wat mij ook moge worden opgedragen, en om dat ook zonder enige aarzeling te doen.

Ik hou van de Heer Jezus Christus en ik geef u mijn plechtig getuigenis dat Hij leeft. Hij is de opgestane Zoon van God. Hij is onze Heiland. Dit is zijn enige ware kerk, en zij is goed, waarvan ik u getuigenis geef in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Geestelijke macht

Ouderling Devere Harris
van het Eerste Quorum der Zeventig

„Op elk activiteitsgebied is een bepaald geestelijk ingrediënt noodzakelijk als we daarin het maximum willen bereiken.”

Mijn geliefde broeders en zusters, ik ben zeer nederig gestemd en ik heb een oprecht gebed in mijn hart dat de Geest des Heren mij zal steunen. Sinds ik in april jongstleden als algemene autoriteit ben geroepen heb ik een nog veel grotere liefde voor het evangelie van Jezus Christus ontwikkeld en zijn mijn liefde en waardering voor een geweldige vrouw, die in elk aspect van het huwelijksleven zo trouw aan mijn zijde heeft gestaan, weer toegenomen. Ik ben zo dankbaar voor onze vijf kinderen die ons ondersteunen en leven zoals dat behoort, en ik ben ook zo dankbaar voor ouders die juiste beginselen onderwezen en ons een prachtig voorbeeld gaven om te volgen. Ik heb geleerd goede mensen, die invloed op mijn leven hebben gehad en mij in verscheidene kerkroepingen hebben bijgestaan, lief te hebben en te waarderen.

Ik ben een liefdevolle Vader in de hemel heel dankbaar voor het voorrecht om in het gebiedspresidium van de Polynesi-sche eilanden te mogen dienen onder leiding van een grote geestelijke leider, ouderling Robert L. Simpson; om een eenheid te mogen vormen met mijn mederaadgever en vriend, ouderling Philip T.

Sonntag. Wat is het de afgelopen maand een belevens geweest om deel te hebben aan de inwijding van een prachtige tempel in het verre Australië, duizenden fijne heiligen te zien die uit alle windstreken van dat grote land waren gekomen om daar hun stemmen in zang, gebed en dankzegging te verheffen. Dit was weer een bewijs dat er in vele landen over de gehele wereld tempels worden gebouwd, die door duizenden rechtschapen mannen, vrouwen en kinderen zullen worden bezocht om voor tijd en alle eeuwigheid tot een gezinseenheid te worden verzegeld.

Wij bezochten de heiligen in Nieuw-Zeeland en ervoeren daar diezelfde heerlijke geest. Onze eigen geest werd waarlijk opgeheven en ons getuigenis zeer versterkt. Wat was het een voorrecht om bij de inwijding van het eerste kerkgebouw in Papua op Nieuw-Guinea aanwezig te zijn, waar 450 Nieuwguinese leden van de kerk met tranen in hun ogen meemaakten hoe ouderling Robert L. Simpson hun prachtige gebouw inwijdde. Een knappe jongeman van het land stond daar in die vergadering met in zijn ene hand het Boek van Mormon en in zijn andere de Bijbel; hij hield ze hoog boven zijn hoofd en gaf zijn gehoor een sterk getuigenis van het evangelie van Jezus Christus. Wij waren zo optogen toen wij, na een reis van ongeveer honderd kilometer het oerwoud in, daar in een kleine kampong het geloof en getuigenis van onze leden zagen. Zij gaven ons geschenken die van geslacht op geslacht waren doorgegeven, omdat wij het evangelie waar zij zoveel van hielden vertegenwoordigden. Vóór wij weer vertrokken hadden wij een gebed met hen en zegenden wij hun dorp. De tranen sprongen on in de ogen toen wij een portret van president Kimball in een gebouwtje in dat verre Nieuw-Guinea zagen hangen.

Wij voelde de geest van het zendingswerk toen wij de profetieën, waarin staat dat het evangelie van Jezus Christus aan iedere natie, geslacht, taal en volk zal

worden verkondigd, letterlijk in vervulling zagen gaan. (Zie Mosiah 15:28.) Ik ben dankbaar voor de geest van het evangelie, de geest van het zendingswerk en de geestelijke leiderschap van grote hendaagse leiders. Ik steun hen van ganse harte.

In de vele jaren dat ik in de kerk heb gewerkt, heb ik gemerkt dat er aan waar leiderschap enige beginselen ten grondslag liggen, die een man werkelijk groot maken. Op elk activiteitsgebied is een bepaald geestelijk ingrediënt noodzakelijk als we daarin het maximum willen bereiken. George Washington, de vader van ons land, trachtte in Valley Forge op zijn knieën de geest en leiding van God te verkrijgen. Toen Abraham Lincoln op het balkon van de trein stond, op weg van Springfield (Illinois) naar Washington D.C., waar hij president van de Verenigde Staten zou worden, zei hij het volgende: „Zonder Gods hulp . . . slaag ik niet. Met zijn hulp faal ik niet.” (Ida M. Tarbell, ed., *Selections from the Letters, Speeches and State Papers of Abraham Lincoln*, Boston, Ginn and Co., 1911, blz. 63.)

Met deze zelfde beginselen van geestelijk leiderschap werden Mozes, Nephi, Abraham en Henoch reuzen in het land. Welke geestelijke krachten gebruikte David toen hij het slagveld opliep om Goliath te ontmoeten? Zijn woorden waren: „Gij treedt mij tegemoet met zwaard en speer en werpspies, maar ik treed u tegemoet in de naam van de Here der heerscharen, de God der slagorden van Israël, die gij getart hebt. Deze dag zal de Here u in mijn macht overleveren.” (1 Sam. 17:45-46.)

Uit welke krachtbron putte Mozes toen hij zijn arm naar de Rode Zee uitstreckte, waardoor de wateren wegvloeiden en zijn volk over het droge konden oversteken? Columbus vertrok uit Spanje naar het westen en na enige maanden brak er op de scheepjes de Pinta en de Nina een muiterij uit. Hem werd gezegd dat als zij binnen een bepaald aantal uren geen land in zicht kregen, zij de steven zouden wenden en terugkeren. Columbus vertelde hier later over dat hij naar zijn kajuit was gegaan en een machtig gebed tot God had opgezonden; in diezelfde donkere nacht van de 12e oktober 1492 kregen zij een klein eilandje in zicht dat zij de naam San Salvador gaven, wat Heilige Verlosser betekent. Ik geef u mijn getuigenis dat elk kerklid over machtige geestelijke bronnen kan beschikken, als we die maar in gerechtigheid willen zoeken. Het nauwste contact van de mens met zijn Schepper is door het gebed. Dat is de manier die hem geschonken is om zijn moeilijkheden aan God voor te leggen en geestelijke kracht en steun te kunnen ontvangen.

Ieder van ons heeft het recht om openbaring te ontvangen voor zover deze met ons eigen terrein van verantwoordelijkheid te maken heeft. Ik geloof absoluut dat wanneer wij in de kerk de macht tot het ontvangen van persoonlijke openbaring zouden verliezen, wij dan bijna alles zouden verloren hebben. Wij zouden allerlei kerkprogramma's kunnen lanceren, maar zonder dat geestelijke ingrediënt zouden wij er niet in slagen om de heiligen te verlossen, de naties tot bekering te brengen en de zending van de kerk te volbrengen.

Wij hebben allemaal de mogelijkheid om die bron van grote geestelijke zegeningen en die grote geestelijke kracht, die ook door David en Mozes is gebruikt, aan te boren – maar wij moeten er wel een prijs voor betalen. Laat ik hier een tekst aanhalen: „Velen worden geroepen, maar weinigen gekozen. En waarom worden zij niet gekozen?”

Omdat hun hart zozeer op de dingen dezer wereld is gezet en sterk naar de eer der mensen streeft, dat zij deze ene les niet leren –

Dat de rechten van het priesterschap onafscheidelijk met de machten des hemels zijn verbonden.” (Leer en Verbon-

den 121:34-36.) Welnu, mijn broeders en zusters, wat zijn die machten des hemels? Zij doen de lammen lopen, de blinden zien, de doden opstaan. Met deze zelfde machten werd de aarde geschapen. Maar hier is waar het om gaat; de machten des hemels kunnen niet bestuurd, noch aangewend worden, dan alleen volgens de grondbeginselen van gerechtigheid. (Zie Leer en Verbonden 121:36.) De sleutel voor de toekomst en het gebruik van deze geestelijke zegeningen ligt dus in onze persoonlijke gerechtigheid.

Zoals president Romney ook eens heeft gezegd: „Mogen wij gaan beseffen dat het gebed het middel voor wonderen is,” en mogen wij in het werk des Heren de macht en leiding van de Heilige Geest gebruiken en niet geheel op onze eigen vermogens vertrouwen.

Ik geef u mijn getuigenis dat God leeft,

dat het evangelie van Jezus Christus waar is, dat een profeet van God in deze tijd de kerk leidt, dat het leven eeuwig is. Ik geloof dat de mens in deze wereld meer wil dan hij kan verkrijgen. Heeft u weleens iemand meegemaakt die helemaal tevreden was met wat hij hier heeft? Het schijnt dat er steeds een zucht, een verlangen en een reiken is naar iets wat we hier niet kunnen krijgen. Naar mijn gevoel heeft een wijze man uit vroegere tijden dit het beste beschreven met de woorden: „God heeft het zaad der eeuwigheid in de ziel der mensen geplant.”

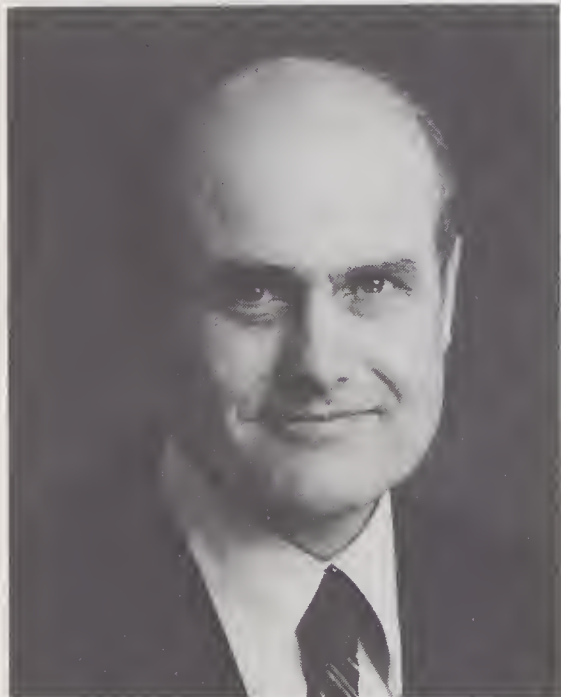
Ik geef u mijn getuigenis dat Hij dat zaad inderdaad geplant heeft, en ik beloof dat ik alles wat ik heb zal inzetten voor de opbouw van Gods koninkrijk in deze laatste dagen, en ik bevestig dit getuigenis en deze belofte in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De vreugde van het binnendringende licht

Ouderling F. Enzo Busche
van het Eerste Quorum der Zeventig

„In hoeverre geeft u de Geest de kans u te leiden?”

Wat is het toch geweldig om in de nabijheid van een levende profeet te zijn!

In één van de grote steden van deze wereld staat een man voor het raam van zijn flat naar de grijze kleuren van een regenachtige dag te kijken. „Dit is geen gewone dag,” denkt hij bij zichzelf terwijl hij naar twee jongemannen staat te kijken, die net bij hem op bezoek zijn geweest en nu op hun fiets wegrijden.

Hij begint zich er van bewust te worden hoe rijkelijk gezegend hij is sinds hij acht heeft geslagen op de geest die deze twee nederige dienstknechten van de Heer, zendingen van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, uitstralen. Dit is zeker geen gewone dag, want op deze dag werd het hem, op uitnodiging van deze twee jonge zendingen, toegestaan een verbond met zijn Hemelse Vader te sluiten voor vergeving van zijn zonden door de doop, en het ontvangen van de gave van de Heilige Geest.

„Ik heb altijd gedacht dat ik geen grote zondaar was,” denkt hij zo bij zichzelf. „Ik heb altijd goed voor mijn gezin ge-

zorgd. Ik ben een goede vader geweest en een goed echtgenoot voor wijlen mijn geliefde vrouw.”

Hij overdenkt hoe zijn leven een geheel nieuw perspectief kreeg toen hij van die twee jongemannen, voor de eerste keer in zijn leven leerde hoe hij werkelijk moest bidden – niet alleen maar een paar mooie dingen zeggen, maar werkelijk zijn hart uitstorten in een heilig contact met zijn Hemelse Vader. Wat een vreugde heeft hij gevoeld toen hij dank zij de zendelingen begreep dat hij letterlijk een kind van een liefhebbend Vader in de hemel is. Doordat alles steeds helderder voor hem werd, begreep hij nu wat het werkelijke doel was geweest van de pijnen, frustraties en worstelingen die hij vroeger in zijn leven had moeten doormaken; ervaringen die ertoe hadden geleid dat hij was gaan nadenken, was gaan zoeken, die een ernstig zoeker naar waarheid van hem hadden gemaakt, zodat hij geheel bereid was om te luisteren toen die twee jongemannen bij hem aanbelden.

O, wat heeft hij veel geleerd sinds die eerste heilige ervaring toen hij zijn hart voor zijn Vader had uitgestort! Plotseling begrijpt hij de diepere betekenis van zijn leven. Met onnoemelijke dankbaarheid beseft hij nu welke kostelijke zegeningen hij dagelijks ontvangt met de vele mogelijkheden om te dienen en te helpen. Doordat hij zich meer en meer bewust wordt van de noodzaak voor een constante bekering, is hij in staat om elk moment met de tegenwoordigheid van deze Geest, en dus met grote vreugde, te vullen. Elke dag opnieuw heeft hij nu het gevoel dat zijn ziel, na een lange, donkere en koude nacht, door een heerlijk lentezonnetje wordt versterkt en verfrist.

Door het licht van deze Geest ziet hij de mensen zoals zij werkelijk zijn – rondlopend in hun ijdelheid, met hun nutteloze ambities, zonder enig besef van Gods grootsheid en zijn plan van zaligheid. Hij begint te beseffen dat de enige last, de

enige pijn en enige frustratie die een mens moet dragen en doormaken, veroorzaakt wordt door de last van zonden. „O,” denkt hij, „wat is het inderdaad een heilige ervaring om mijzelf te leren kennen, alsmede de goddelijke opdracht via de Geest dat wij eerlijker worden, dat wij meer met de reine liefde van Christus gaan leven, dat wij in staat zijn om te vergeven, geduldig te zijn, te begrijpen en dat wij luiheid, de neiging om steeds maar uit te stellen en andere vleselijke verlangens overwinnen.”

Hij begrijpt nu dat God er altijd was maar dat hijzelf verblind was – verblind door de tradities van zijn omgeving. Hij denkt aan de waarachtigheid van de woorden van Jesaja:

„Zie, de hand des Heren is niet te kort om te verlossen, en Zijn oor niet te onmachtig om te horen; maar uw ongerechtigheden zijn het, die scheiding brengen tussen u en uw God, en uw zonden doen zijn aangezicht voor u verborgen zijn, zodat Hij niet hoort.” (Jes. 59:1-2.)

Hij begrijpt nu dat, ongeacht hoeveel zonden een mens ook begaat, deze allemaal teruggevoerd kunnen worden tot één bron of oorzaak – de luiheid, gezapigheid en verblindheid die ons ervan weerhouden om onze God en Koning in elke fase van het leven te zoeken, en geheel en al zijn volgelingen te worden. Voor het eerst begrijpt hij nu de volgende woorden van de Heer Jezus Christus: „Indien iemand achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf en neme zijn kruis op en volge Mij. Want ieder, die zijn leven zal willen behouden, die zal het verliezen; maar ieder, die zijn leven verloren heeft om Mijnentwil, die zal het vinden.” (Matt. 16:24-25.)

Hij begrijpt dat de Heer wist dat er geen compromis mogelijk is. Als wij ons niet ten volle toewijden, kunnen wij niet werkelijk in zijn licht staan en zijn discipelen zijn.

„En weer een ander zeide: Ik zal u volgen, Here, maar laat mij eerst afscheid nemen van mijn huisgenoten. Maar Jezus zeide tot Hem: Niemand, die de hand aan de ploeg slaat en ziet naar hetgeen achter hem ligt, is geschikt voor het Koninkrijk Gods.” (Luc. 9:61-62.)

Nu het licht van deze Geest in hem brandt, is hij niet bang voor wat zijn vrienden en familieleden misschien over hem denken nu hij de naam van Christus op zich genomen heeft. Misschien zullen zij het niet begrijpen en misschien zullen zij de draak met hem steken. Maar nu voelt hij hoe gemakkelijk het zal zijn om toch van ze te houden, omdat hij hen, beter dan ooit tevoren, begrijpt; en hij zal al

Algemene autoriteiten in een conferentievergadering: (bovenste rij) het Eerste Presidium (links), en leden van het Quorum der Twaalf; (tweede rij) het presidium van het Eerste Quorum der Zeventig; (onderaan rechts) leden van het Eerste Quorum der Zeventig.

het mogelijke doen om werkelijke belangstelling voor hen te tonen opdat zij met het licht, dat de duisternis van hun leven kan doordringen, vervuld kunnen worden.

Door het licht en de macht van de Heilige Geest begrijpt hij nu welk een voorrecht het is dat de Heer ons toestaat en zelfs gebiedt een volle tiende te betalen en ons uitnodigt om dienstbaar te zijn, zodat wij dagelijks in ons doen en laten kunnen laten zien hoeveel wij van onze Hemelse Vader houden.

Neen, het is niet moeilijk om de wereld met haar zucht naar lust, plezier en macht gedag te zeggen en aan al haar zelfzuchtigheid over te laten. Hij begrijpt dat, nu hij zijn leven in handen van onze Hemelse Vader plaatst, hij een discipel van Christus is geworden en de vreugde heeft ervaren van de volheid van het goddelijk licht – het licht en de macht van de Heilige Geest. Het licht dat hij in deze wereld kan vinden voldoet hem niet langer. Nee, hij zal zijn Heiland en Meester niet meer kunnen vergeten!

Hij is zo blij met het bijzondere voorrecht om iedere sabbatdag opnieuw uitgenodigd te worden om, door het deelnemen aan het heilig avondmaal, zijn verbond weer te hernieuwen. Door het licht dat hij daarvan ontvangt weet hij dat hij altijd naar die Geest zal luisteren die een mens leert te bidden; die Geest waarvan

Nephi, de profeet die hij pas heeft leren kennen, getuigde:

„Indien gij naar de Geest zou willen luisteren, Die de mens leert te bidden, dan zoudt gij weten dat gij moet bidden.“ (2 Nephi 32:8.)

Nu begrijpt hij dat hij er door de macht van deze Geest toe is geleid in eerbied toe te nemen, waardoor hij in zijn gebeden steeds minder woorden ging gebruiken totdat hij helemaal stil werd en was veranderd van iemand die sprak, in iemand die luisterde – luisterde naar die stille, zachte, zoete stem die woorden spreekt die levend en krachtig zijn, „scherper dan een tweesnijdend zwaard“. (Leer en Verbonden 6:2.)

Mijn geliefde broeders en zusters in het verbond, wat zijn wij gezegend dat *onze* ogen geopend zijn en *ons* hart zich helemaal bewust is geworden van deze waarheid!

Wij laten nu dit pasgedoopte lid alleen in zijn overpeinzingen van de eerste prachtige ervaringen die hij in zijn nieuwe leven heeft opgedaan, en ik zou u, in de geest van de liefde van God, willen uitnodigen eens na te denken over de volgende vraag: In hoeverre geeft u de Geest een kans u te leiden? Denk eens aan de volgende woorden van de profeet Alma:

„En ziet, ik vraag u, mijn broederen der kerk: Zijt gij geestelijk uit God geboren? Hebt gij Zijn beeld in uw gelaat ontvan-

gen? Hebt gij deze grote verandering in uw hart ondervonden? . . .

Hebt gij zo gewandeld, dat gij uzelf vlekkeloos hieldt voor God? Zoudt gij bij uzelf kunnen zeggen, indien gij nu werd geroepen om te sterven, dat gij nederig genoeg zijt geweest, dat uw klederen zijn gewassen en wit gemaakt door het bloed van Christus, Die zal komen om Zijn volk van hun zonden te verlossen? . . .

Ziet, Hij nodigt alle mensen uit; want de armen der barmhartigheid zijn naar hem uitgestrekt, en Hij zegt: Bekeert u, en Ik zal u ontvangen.“ (ALma 5:14, 27, 33.)

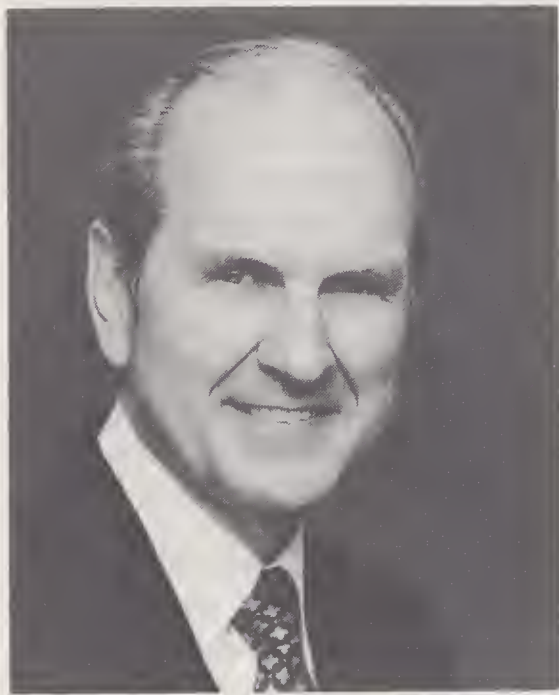
Mijn geliefde broeders en zusters, laten we er ons bewust van worden dat er voortdurend een verandering van hart dient te zijn; opdat het licht en de macht van de Heilige Geest ons altijd kan doordringen om betere vaders en moeders, betere zonen en dochters, ijveriger werkers en werksters van ons te maken – met het vermogen het leven van alle kinderen van onze Hemelse Vader te beïnvloeden en bij alle mensen in deze wereld deze laatste omwenteling teweeg te brengen – een omwenteling die moet plaatsvinden onder leiding van de enige Leider die de waarheid heeft, zonder Wie er geen vrede en geen zaligmaking kan zijn, en wel de Heer, Jezus Christus.

Ik zeg dit in alle nederigheid, in zijn naam. Amen. □

Bescherm de toevoerdraad van geestelijk vermogen

Ouderling Russell M. Nelson
van het Quorum der Twaalf Apostelen

„Onze toevoerdraad van geestelijk vermogen wordt door het gebed versterkt. Naarmate wij in alles wat wij doen God om raad vragen, zal Hij ons ten goede leiden.”

Onlangs was ik in de tuin de heggen en struiken wat aan 't bijknippen, toen ik een interessante ervaring opdeed. Ik pleeg voor dit karwei een elektrische heggeschaar met een lang verlengsnoer te gebruiken. Ik had dit al zo vaak gedaan, waarbij ik er steeds goed aan dacht die schaar met de nodige voorzichtigheid te gebruiken om te voorkomen dat ik de verkeerde dingen zou doorknippen.

Plotseling kwamen de bladen van mijn schaar klem te zitten. Het verlengsnoer zat er tussen. Doordat ik het in die dichte haag niet had gezien had ik precies dat snoer, dat mij in staat stelde met dat apparaat te werken, doorgesneden.

Toen dacht ik zo bij mijzelf: „Is dit niet één van de belangrijkste lessen van het leven? Wanneer een bepaald vermogen misbruikt wordt, kun je daarmee precies de bron, waar dat vermogen vandaan komt, vernielen.

Net zoals een nonchalant gebruik van elektriciteit, de bron waar we dat vermogen vandaan krijgen, af kan snijden, is

het ook mogelijk om door misbruik van geestelijk vermogen onze geestelijke toevoerdraad af te snijden. Dat wat ons in staat stelt om succes in ons leven te verwerven zouden we dan verliezen. Een juist gebruik van ons geestelijke toevoerdraad stelt ons in staat te leren, te werken, wetten te gehoorzamen en lief te hebben. Hoewel deze vermogens tot een vervulling leiden, houden ze ook een zeker risico in.

Het vermogen om te leren

Laten we het vermogen om te leren eens bekijken. Hoe essentieel is dit vermogen niet om vooruitgang te kunnen maken, ongeacht of iemand een vrij beroep heeft, verkoper, boer of huisvrouw is.

Maar het vermogen om te leren kan ook misbruikt worden! Een scherp verstand dat misbruikt wordt kan die geestelijke toevoerdraad doorsnijden. Sommige „geleerde” zielen scheppen er een groot genoegen in anderen op een dwaalspoor te brengen, en dat allemaal onder het mom van leren. Jaren later ontdekken de slachtoffers dan dat zij de ladder van het leren opgeklommen zijn, om boven gekomen alleen maar te ontdekken dat de ladder tegen de verkeerde muur stond. Een profeet des Heren heeft ons het volgende voorgehouden:

„O, wat is het plan van de boze listig! O, wat zijn de mensen lichtzinnig, onbestendig en dwaas! Wanneer zij geleerd zijn, denken zij, dat zij wijs zijn, en luisteren niet naar de raad Gods, want die slaan zij in de wind en denken het zelf wel te weten; daarom is hun wijsheid dwaasheid en hun van geen nut. En zij zullen omkomen.

„Maar geleerd te zijn is goed, indien men naar Gods raadgevingen luistert.” (2Nephi9:28-29; cursivering toegevoegd.)

Wat gebeurt er wanneer men geestelijk niets leert? Wat gebeurt er met de piloot van een zweefvliegtuig wanneer de kabel, die hem verbindt met het vliegtuig dat hem optrekt, wordt losgegooid? Hij wentelt, cirkelt, maar uiteindelijk kan hij maar één kant op, en dat is naar beneden!

Wij moeten inderdaad leren, maar het geleerde moet met wijsheid worden toegepast. Anders krijgen we politiek zonder beginselen, ijver zonder zedelijke normen, kennis zonder wijsheid, wetenschap zonder enige menselijkheid!

Het vermogen om te werken

Laten we het vermogen om te werken eens in ogenschouw nemen. Goed gericht arbeid vermeerdert ons vermogen om dingen te doen. President Heber J. Grant heeft vroeger vaak gezegd: „Datgene waarin wij volharden, gaat ons steeds gemakkelijker af, niet omdat de aard ervan veranderd is, maar omdat ons vermogen om het te doen is toegenomen.” (Conference Report van april 1901, blz. 63.)

De Heer heeft eens via zijn profeet Lehi gezegd: „Want het is noodzakelijk, dat er een tegenstelling in alle dingen is.” (2 Nephi 2:11.) In werkelijkheid dwingt een zekere concurrentie ons er dus toe om steeds beter werk te leveren. Daar mogen we dankbaar voor zijn. Zonder dat zouden we de hoogten die nu binnen ons bereik zijn, niet kunnen halen.

Maar ons werk kan in een verkeerde richting worden geleid. Men kan druk aan het werk zijn voor iets dat in feite niets te betekenen heeft. Of men kan honderden keren iets verkeerd doen en dat dan ervaring noemen! Er zijn er die graag rijk willen worden zonder er voor te werken, of die graag een hoge positie willen bekleden zonder zich daar op voor te bereiden. De bekeerde Lamanieten leerden ons deze les; zij zeiden dat „zij liever hun eigen leven wilden verliezen dan het bloed hunner broeders vergieten, en liever iets aan een broeder wilden geven dan hem iets ontnemen; en dat zij liever naarstig met hun handen wilden arbeiden dan hun dagen in ledigheid doorbrengen.” (Alma 24:18.)

Het vermogen om wetten te gehoorzamen

Laten we nu eens kijken naar het vermogen om wetten te gehoorzamen. Eén van de grote toepassingen van geestelijk vermogen is het gehoorzamen van de wetten van zowel de mens als van God. De vrijheid om te handelen en het beheer-

sen van onze handelingen spruiten beide voort uit de wet. „Wanneer wij enige zegen van God ontvangen, is het door gehoorzaamheid aan die wet, waarop deze is gegrond.” (Leer en Verbonden 130:21.)

Ik heb dat nog eens zo goed opnieuw geleerd van president Kimball. Op een keer toen hij geopereerd moest worden, en ik die operatie moest uitvoeren; vroeg hij me eerst om een priesterschapszegen. Vervolgens zei hij: „Doe nu maar wat u moet doen om die zegen in vervulling te doen gaan.”

Hij wist, net zo goed als ik, dat er zelfs voor Gods profeet geen uitzondering op de wet kan worden gemaakt. Zelfs voor Gods Zoon kon nog geen goddelijke wet worden gebroken!

Het vermogen om lief te hebben

Laten we nu het vermogen om lief te hebben eens onder de loep nemen. Ik herinner me een moeder die ik eens ontmoette toen ik daar een doktersvisite aflegde. Deze vrouw lag in een ijzeren long. Een verwoestende kinderverlamming had al haar ademhalingspijpen volledig vernietigd, zodat haar leven geheel afhing van die grote metalen tank en de elektrische motor die een luidruchtige blaasbalg aandreef.

Toen ik daar bij haar was, liet ik eens op haar drie kinderen en hoe die met hun moeder omgingen. De oudste onderbrak ons werk even om te vragen of hij een uurtje naar het huis van een vriend mocht gaan. Wat later vroeg het tweede kind haar moeder haar met haar rekenen te willen helpen. Tenslotte kwam het jongste kind; zij was zo klein dat zij haar moeders gezicht niet rechtstreeks kon zien; zij keek naar boven in een spiegel die boven het hoofd van haar moeder was aangebracht en vroeg: „Mam, mag ik een koekje?” Dat lesje over de macht van de liefde ben ik nooit vergeten. Deze vrouw, volkomen invalide en zeker niet in staat om haar ouderlijk gezag fysiek ook maar enige kracht bij te zetten, bestuurde dat gezin zuiver en alleen met de macht van de liefde!

De macht van de liefde tussen man en vrouw is zeer bijzonder. De liefde die ik met mijn lieve vrouw Dantzel deel, heeft de macht van de liefde voor ons beiden zeer versterkt. Die liefde bracht ons voor het altaar in de tempel des Heren. Haar liefde voor mij gaf haar de kracht om in de eerste jaren van ons huwelijk op school les te geven. Toen we enige tijd zeer krap zaten nam zij er in de avonduren nog een baantje bij. Toen we er op een keer erg slecht voor stonden verkocht zij zelfs,

tussen twee baantjes door, haar bloed om onze schulden te kunnen betalen. (Haar geliefde ouders hebben zich in die tijd waarschijnlijk wel eens afgevraagd wat voor een schoonzoon zij eigenlijk hadden!) Jaren later heb ik daar vaak aan moeten denken toen zijzelf dringend een bloedtransfusie moest hebben en de bloedbank geen passend bloed voor haar beschikbaar had. Welk een voorrecht was het toen voor mij om haar het mijne rechtstreeks te kunnen geven.

Kan het vermogen om lief te hebben misbruikt worden? Helaas wel. De onwettige intimiteit tussen de seksen is volgens mij altijd één van de belangrijkste oorzaken van veel verdriet geweest. In sommige gevallen heeft het onjuiste gebruik van deze heilige lichamelijke gave ertoe geleid dat deze in later jaren niet meer gebruikt kon worden. Een verkeerd gebruik van het vermogen om lief te hebben kan tot gevolg hebben dat we van de geestelijke krachtbron worden afgesneden. Misbruik van de macht tot liefhebben kan resulteren in iets dat helemaal geen liefde is. In het zog van gewetenloze pleziertjes blijven alleen maar de goedkope imitaties, lage lusten achter. In plaats van aan de overvloedige tafel, samen met zijn nakomelingen, van de liefde te kunnen genieten, blijft men alleen met de restjes zitten – met alleen maar het afval van wat had kunnen zijn.

De as van verbrande „liefde” gloeit nog na met de rook van het verdriet. Toch branden de gloeiende kolen van het kwaad nog steeds. Maar laten we bij al het gekrakeel wel bedenken dat zij, die nu zo hard om de mogelijkheid van abortus schreeuwen, zelf wel geboren zijn! Eenmaal zal de dag komen dat zij, die nu met hun immorele en goddeloze praktijken zo gemakkelijk God verloochenen, zullen bemerken dat God hen even gemakkelijk kan verloochenen! (Zie 3 Nephi 28:34.)

De bron van geestelijk vermogen

De bron van ons geestelijk vermogen is de Heer! De uiteindelijke bron van alle geestelijke kracht is God, onze Vader. Degene die deze kracht overbrengt is de Heilige Geest. Deze kracht is anders dan die van elektriciteit. Een elektrisch apparaat *verbruikt* alleen maar elektrisch vermogen. Door de goddelijke krachtbron te gebruiken wordt die van onszelf weer *opgeladen*. Terwijl elektrisch vermogen alleen maar voor een bepaalde tijd gebruikt kan worden, kan geestelijk vermogen voor tijd en alle *eeuwigheid* worden gebruikt!

Onze toevoerdraden van geestelijk ver-

mogen wordt door het gebed versterkt. Naarmate wij in alles wat wij doen God om raad vragen, zal Hij ons ten goede leiden. (Zie Alma 37:37.) Het gebed staat ons altijd ter beschikking, wanneer we er ook maar om vragen!

Maar de Heer laat ons wel het initiatief. Hij verwacht van ons dat wij naar zijn krachtbron reiken, net zoals wij, om elektriciteit te kunnen verkrijgen, de stekker in het stopcontact moeten steken. Hij heeft eens gezegd:

„Indien gij zult *bidden*, zult gij openbaring op openbaring ontvangen en kennis op kennis, opdat gij de verborgenheden en vreedzame dingen – die vreugde en het eeuwige leven brengen – moogt weten.” (Leer en Verbonden 42:61; cursivering toegevoegd.) Persoonlijke waardigheid en het bestuderen van de Schriften stellen ons in staat om meer met dit vermogen te doen.

Beloningen worden verkregen wanneer de geestelijke vermogens die tot het priesterschap behoren op de juiste manier worden gebruikt! En die zijn zo groots dat zij het menselijk begrip bijna te boven gaan. Die echtparen die het priesterschap op waardige wijze dragen en delen, die de wet van het eeuwig huwelijksverbond getrouw naleven door te volharden in die overvolle jaren en beproevingen van luiers en een grote afwas, van een volle keuken en een spaarzaam gevulde portemonnaie, van dienstbetoon in de kerk, ontwikkeling en studeren tot diep in de nacht, geeft de Heer de volgende belofte: „Gij zult in de eerste opstanding voortkomen; . . . en tronen, koninkrijken, rijken, *machten*, heerschappijen . . . beërven, (en er zal) voor eeuwig een volheid en een voortzetting van de nakomelingschap . . . zijn.” (Leer en Verbonden 132:19; cursivering toegevoegd.)

De geestelijke toevoerdraden brengen ons openbaring. De president van de kerk ontvangt openbaring, en leiders en leerkrachten ontvangen openbaring in hun eigen roeping. Persoonlijke openbaring wordt ontvangen voor de verheerlijking van de individuele leden en gezinnen in de kerk. Deze toevoerdraden zijn goed geïsoleerd en de ontvangst is duidelijk! Onze Vader is een God van orde! Uitsluitend de president van de kerk ontvangt openbaring voor het bestuur van de kerk, en niemand anders. De vader van een gezin ontvangt geen openbaring voor het gezin van zijn buurman.

Het is zeker wel mogelijk om geestelijk vermogen te negeren of zelfs te misbruiken. Sommigen misbruiken het vermogen om te bidden door van deze heilige communicatiemogelijkheid iets onbeduid-

dends te maken; sommige welmenende heiligen doen de juiste dingen met een verkeerd oogmerk, wanneer zij zich in hun rapport alleen maar concentreren op *percentages* in plaats van op de *mensen* die zij dienen.

Net zoals men het snoer van een snoeischaar kan doorknippen, kan men ook met geestelijke vermogens zo zorgeloos omgaan, dat de verbinding met de bron van die vermogens wordt doorgeknipt. Ik ken een man die zijn vrouw overheerst alsof zij zijn eigendom is. Het lijkt wel of hij haar net zo beschouwt als zijn auto of zijn koffer die hij helemaal voor zijn eigen doeleinden gebruikt. Ook ken ik wel een vrouw die haar man zodanig overheerst dat hij alle gevoel van eigenwaarde verloren heeft.

Bedenk wel: „Dat de rechten van het priesterschap onafscheidelijk met de machten des hemels zijn verbonden, en dat de machten des hemels niet bestuurd noch aangewend kunnen worden, dan *alleen* volgens de grondbeginselen van gerechtigheid.” (Leer en Verbonden 121:36; cursivering toegevoegd.)

Door een ongerecht gebruik van het priesterschapsgesag wordt de verbinding met de bron van dat gezag zeer zeker verbroken. (Zie Leer en Verbonden 121:37.)

Door aanbidding wordt onze verbindingkabel met de Godheid versterkt. *Zonder het brengen van offers kan er geen ware aanbidding zijn, en er kan geen offer gebracht worden zonder een zaak waarvoor dit wordt gedaan.* De zaak die onze liefde en eerste aandacht verdient is die van Jezus Christus.

Sprekend over zijn verzoening zei de Heiland: „Hiertoe ben Ik geboren en hiertoe ben Ik in de wereld gekomen.” (Joh. 18:37.) Het is aan ons om zijn voorbeeld van aanbidding, offerande en inzet voor zijn zaak over te nemen! Hij is uiteindelijk de bron van al ons vermogen om het goede te doen.

Wanneer wij zorgvuldig en met veel gebed ons geestelijk stroomsnoer, dat ons met de Heiland verbindt, beschermen, zullen wij meer als Hij worden!

Ik geef u mijn bijzonder getuigenis van zijn heilige naam en zending. Ik verkondig in een heilig getuigenis dat Hij Gods Zoon is. Met vuur verklaar ik u dat dit zijn kerk is, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

„Meester, de stormwinden woeden!”

Ouderling Howard W. Hunter
van het Quorum der Twaalf Apostelen

„Hoe de storm ook te keer ging, op de lippen en in het hart van de Heiland was alleen maar vrede. Moge het ook met ons zo zijn. Wij kunnen niet verwachten dat wij, alleen of gezamenlijk, zonder enige tegenspoed door dit leven komen.”

Ongeveer 130 kilometer ten noorden van Jeruzalem ligt een prachtig water dat in de oude bijbelse tijden bekend was als de zee van Kinneret en het meer van Gennesaret, maar dat nu in deze tijd meer bekend is als het meer van Galilea. Het is een binnenlands gelegen zoetwatermeer, iets meer dan negentien kilometer lang en elf kilometer breed. De Jordaan stroomt er doorheen, in haar loop van noord naar zuid naar de Dode Zee.

Dit meer was Jezus wel bekend uit zijn kinder- en jeugdijaren daar Nazaret, het dorpje waar Hij als kind was opgegroeid, maar zo'n twintig kilometer van de westkust van dat meer gelegen was. Naar dit meer en de daarbij gelegen heuvels van Galilea keerde Jezus vaak terug, tijdens die zware jaren van zijn zending.

Tijdens één van die reizen naar Galilea onderwees de Heiland de menigte die zich langs de rand van het water had verzameld. Doordat deze menigte steeds meer begon op te dringen zocht Jezus een

beter plaatsje vanwaar Hij het volk kon toespreken en stapte in een bootje en duwde dat een eindje van de kant af. Daar kon Hij door de vele nieuwsgierigen die probeerden een glimp van de Meester op te vangen en iets van zijn woorden te horen, beter gezien en verstaan worden.

Na zijn toespraak nodigde de Heiland zijn discipelen uit met Hem mee te gaan en zij voeren naar de andere zijde van het meer. Het meer van Galilea ligt vrij laag, ongeveer 200 meter onder de zeespiegel, en het kan er zeer heet worden. De heuvels rondom rijzen steil en hoog op. De koude lucht die van die heuvels afstroomt komt in botsing met de warme lucht boven het meer, waardoor soms zeer plotselinge en zware stormen kunnen opsteken. Het was zo'n storm waar Jezus en zijn discipelen in terecht kwamen toen zij die avond het meer overstaken. Marcus heeft daar de volgende beschrijving van gegeven:

„En zij lieten de schare achter en namen Hem, zoals Hij was, in het schip mede, en er waren andere schepen bij Hem.

En er stak een zware stormwind op en de golven sloegen in het schip, zodat het schip reeds vol liep.

Maar Hij Zelf lag op het achterschip tegen het kussen te slapen. En zij maakten Hem wakker en zeiden tot Hem: Meester, trekt Gij er U niets van aan, dat wij vergaan?

En Hij, wakker geworden, bestrafte de wind en zeide tot de zee: „Zwijg, wees stil! En de wind ging liggen en het werd volkomen stil.

En Hij zeide tot hen: Waarom zijt gij zo bevreesd? Hoe hebt gij geen geloof?

En zij werden bovenmate bevreesd en zeiden tot elkander: Wie is toch deze, dat ook de wind en de zee Hem gehoorzaam zijn?” (Marc. 4:36-41.)

We hebben allemaal weleens plotseling

een storm zien opsteken. Sommige daarvan kunnen, hoewel kort van duur, net als deze op het meer van Galilea, zeer woest en angstaanjagend zijn en soms een vernietigende uitwerking hebben. Als mens, als gezin, als gemeenschap, als land en zelfs als kerk hebben we weleens zo'n plotselinge storm meegemaakt waardoor we ons afvroegen: „Meester, trekt Gij er U niets van aan, dat wij vergaan?” En in de stilte na die storm horen we dan altijd op de één of andere manier die woorden: „Waarom zijt gij zo bevreesd? Hoe hebt gij geen geloof?”

Niemand van ons zou graag willen zeggen dat wij geen geloof hebben, maar ik geloof wel dat dit milde verwijt van de Heer dan op zijn plaats is. Het is deze grote Jehova, waarvan wij zeggen dat wij op Hem vertrouwen en Wiens naam wij op ons genomen hebben, die heeft gezegd: „Daar zij een uitspansel in het midden der wateren, en dit make scheiding tussen wateren en wateren.” (Gen. 1:6.) En Hij is ook degene Die heeft gezegd: „Dat de wateren onder de hemel op één plaats samenvloeien en het droge tevoorschijn kome.” (Gen. 1:9.) Bovendien was Hij het die de wateren van de Rode Zee vaneen scheidde waardoor de Israëlieten over droge grond konden oversteken. (Zie Ex. 14:21-22.) Het behoeft dus geen verbazing te wekken dat Hij de elementen kon gebieden, die boven het meer van Galilea wat opspeelden. En ons geloof zou groot genoeg moeten zijn om te beseffen dat Hij de roerige wateren van ons leven ook tot bedaren kan brengen.

Laat mij u het verhaal van Mary Ann Baker vertellen. Haar enige broer, van wie zij zoveel hield, leed aan dezelfde ziekte aan de ademhalingsorganen die haar ouders het leven had gekost. Voor zijn gezondheid had hij een warmer klimaat nodig en daarom was hij van Chicago naar het zuiden van de Verenigde Staten getrokken.

Eventjes leek het of er verbetering in zijn toestand kwam, maar plotseling nam deze een dramatische wending en hij stierf vrijwel ogenblikkelijk. Mary Ann en haar zuster waren ontroostbaar. Wat hun grote verdriet nog erger maakte was dat hun eigen gezondheid, noch hun financiële omstandigheden het toelieten het lichaam van hun broer op te halen en in Chicago te laten begraven.

De kinderen Baker waren als goede en getrouwe christenen opgevoed, maar Mary's vertrouwen in een liefdevol God was onder de druk van de dood van haar broer en haar eigen bekrompen omstandigheden, volledig gebroken. „God geeft niets om mij of de mijnen,” zei Mary

Ann. „Dit blijk van zogenaamde 'goddelijke voorzienigheid' is een God van liefde niet waardig.” Komt deze kreet u bekend voor?

„Ik heb altijd mijn best gedaan in Christus te geloven en mijn leven de Meester toe te wijden,” zei ze, „maar dit is meer dan ik kan verdragen. Wat heb ik gedaan om zoiets te verdienen? Wat heb ik nagelaten dat God zich op deze manier op mij wreekt?” (Ernest K. Emurian, *Living Stories of Famous Hymns*, Boston: W.A. Widdle Co., 1955, blz. 83-85.)

Ik denk dat wij allemaal weleens, alleen of gezamenlijk, rede hebben gehad om in één of andere stormachtige zee uit te roepen: „Meester, trekt Gij er U niets van aan, dat wij vergaan?” Dat deed Mary Ann Baker ook.

Maar na verloop van tijd echter begon de God van het leven en van de liefde de winden en wilde baren in, wat deze lief-tallige jonge vrouw zelf noemde „haar ongewijde hart”, tot bedaren te brengen. Haar geloof kwam niet alleen terug maar bloeide helemaal op, en net als Job vandoord, leerde zij nieuwe dingen, die „te wonderbaarlijk” waren om vóór haar verdriet ook maar enigszins te kunnen begrijpen. Op het meer van Galilea was uiteindelijk het sterken van het geloof van de discipelen belangrijker dan het tot bedaren brengen van de storm, en zo was het ook met haar.

Later, als een soort persoonlijk getuigenis en door haar grote medeleven in het door wanhoop op de proef gestelde geloof van anderen, schreef zij de woorden van de lofzang die we zo vaak gezongen hebben:

„Meester, de stormwinden woeden!
Mag ik u deze voorlezen?

Meester, de stormwinden woeden! Onstuimig is 't bandloos tij!

De lucht is zo dreigend en donker, geen haven of hulp nabij.

Bekommert U dan niet ons sneven? Hoe kunt Gij slapen Heer?

Nu elk ogenblik aak'lig ons dreigt met een graf in het kokend meer?

Meester, verslagen van geeste, buig 'k heden in smart mij neer,

Mijn hart is ten diepste bekommerd, word wakker en red mij, Heer!

Ik lig in de golven van zonde, waarin 'k steeds dieper zink,

Ik verga hier! 'k verga! o mijn Meester, kom, red mij voordat 'k verdrink!

En dan volgt dat prachtige, roerende refrein:

De wind en de zeeën beheerst Mijn wil, zwijg, wees stil! Zwijg, wees stil!

Zij het de woede van 't noodgetij, of duiv'len of mensen of wat het ook zij,

Geen zee deert het vaartuig, waar Hij mee vaart, Die Heer is van hemel en zee en aard,

Zij allen volgen gedwee Mijn wil, zwijg, wees stil, zwijg, wees stil!

Zij allen volgen gedwee Mijn wil, zwijg, zwijg, wees stil!

Ik vrees dat wij maar al te vaak, zowel in ons leven als bij het zingen van dit lied, de liefelijke vrede van het laatste vers missen:

Meester, de schrik is nu over, 't is rustig op land en vloed;

De zon kiest het meer tot haar spiegel, en vreed' is in mijn gemoed.

O toef, mijn gezegende Heiland, houd mij steeds aan Uw hand,

En ik anker met vreugd' in Uw haven, en rust aan het zalig strand.

(*Heilige lofzangen*, nr. 77.)

We ondervinden in de één of andere vorm allemaal weleens tegenspoed in ons leven. Ik geloof dat we daar wel redelijk zeker van kunnen zijn. Soms is die tegenspoed heftig van aard en kan een vernietigende uitwerking hebben. Soms kan die tegenspoed ernstig afbreuk doen aan ons geloof in een liefdevol God, die macht heeft om onze lasten te verlichten. Ik denk zo dat de Vader van ons allen in die gevallen wel zou zeggen: „Waarom zijt gij zo bevreesd? Hoe hebt gij geen geloof?” En dat moet natuurlijk een geloof zijn dat groot genoeg is voor de gehele reis, voor de volheid van al onze levenservaringen en niet alleen maar voor wat stukjes en beetjes, voor die paar hachelij-

ke momenten. Aan het einde van de reis, een einde dat niemand van ons nog kan zien, zullen we dan zeggen: „Meester, de schrik is nu over . . . O toef, mijn gezegende Heiland, houd mij steeds aan Uw hand.”

Jezus heeft gezegd: „In de wereld lijdt gij verdrukking, maar houdt goede moed, Ik heb de wereld overwonnen.” (Joh. 16:33.) Bij diezelfde gelegenheid zei Hij ook: „Vrede laat Ik u, Mijn vrede geef Ik u; niet gelijk de wereld die geeft, geef Ik hem u.” (Joh. 14:27.) Zijn gehele leven lang en gedurende zijn gehele zending sprak Hij van vrede, en toen Hij was opgestaan en aan zijn discipelen verscheen, waren zijn eerste woorden: „Vrede zij u.” (Joh. 20:19.)

Maar Jezus bleef geen verdriet en pijn en angst en slagen gespaard. De last die Hij droeg kan niet in woorden uitgedrukt worden; ook bezitten we niet zoveel wijsheid om Jesaja's beschrijving van Hem: „een man van smarten” ten volle te begrijpen. (Jes. 53:3.) Het grootste deel van zijn leven werd zijn schip heftig heen en weer geslingerd en, althans naar sterfelijke begrippen, verging het jammerlijk op de rotsen van Golgota. Ons wordt echter gevraagd het leven niet met sterfelijke ogen te bezien; met het geestesoog zien wij dat er aan dat kruis iets heel anders geschiedde.

Ongeacht hoe de storm ook te keer ging, op de lippen en in het hart van de Heiland was alleen maar vrede. Moge het ook met ons zo zijn – in ons eigen hart, in ons eigen gezin, in onze eigen landen over de gehele wereld en zelfs in de slagen die de kerk van tijd tot tijd moet incasieren. Wij kunnen niet verwachten dat wij, alleen of gezamenlijk, zonder enige tegenstand door dit leven komen.

Eén van de wijste oude Romeinen uitte eens een grote evangeliewaarheid, en waarschijnlijk heeft hij zich dat nooit gerealiseerd. Sprekend over de Romeinse macht ter zee en de absolute noodzaak de zeeën te beheersen, zei hij eens tegen een militair adjudant: „Hij die de zeeën beheerst, beheerst alles.” (Zie W. Gurney Benham, *Putnam's Complete Book of Quotations*, New York: G.P. Putnam's Sons, 1926, blz. 505.) Daar geef ik u mijn getuigenis van. „Zij het de woede van 't noodgetij, of duiv'len of mensen of wat het ook zij,

Geen zee deert het vaartuig waar Hij mee vaart, die Heer is van hemel en zee en aard.

Zij allen volgen gedwee Mijn wil, zwijg, wees stil, zwijg, wees stil!”

In de naam van Jezus Christus. Amen.

□

6 oktober 1984

PRIESTERSCHAPSVERGADERING

Het eeuwig huwelijk

Ouderling Marion D. Hanks
van het Eerste Quorum der Zeventig

„Ook wil ik getuigen dat de beginselen en verbonden van het evangelie, in het bijzonder die verband houden met de tempel, de best denkbare basis vormen waarop een goed huwelijk kan worden aangegaan.”

Ik heb een gebed in mijn hart dat mijn voorbereiding toereikend zal blijken en ik het heilige onderwerp, waarover ik gevraagd ben te spreken, namelijk het eeuwig huwelijk, in alle eerbied zal kunnen benaderen.

Onlangs sprak ik in een mooie verze-gelkamer een in het wit gekleed jongetje, dat even later, met zijn broertjes en zusjes, in een heilige plechtigheid verzegeld zou worden aan zijn ouders. Ik vroeg hem: „Waarom is jouw familie vandaag in de tempel?”

Hij antwoordde: „Om verzegeld te worden.”

Ik vroeg daarop: „Wat betekent dat: verzegeld worden?”

„Wij gaan een eeuwig gezin worden,” zei hij.

„Zo,” zei ik, „gaan jullie een eeuwig gezin vormen. Dan moet je wel tot een gelukkig gezin, behoren om eeuwig bij hen te willen zijn. Is dat zo?”

„Ja, meneer!” zei hij.

Dit knulletje, zo klein als het was, begreep al twee belangrijke beginselen, die wij allen kunnen bevatten: dat onze Hemelse Vader de mogelijkheid heeft gegeven waardoor familiebanden een permanent karakter krijgen, om eeuwig te duren; en dat een huwelijk, dat verzegeld is om eeuwig te zijn, hier een goed huwelijk moet zijn; een huwelijk dat de kern is van een gelukkig gezin.

Ook wil ik getuigen dat de beginselen en verbonden van het evangelie, in het bijzonder die verband houden met de tempel, de best denkbare basis vormen waarop een goed huwelijk kan worden aangegaan; tevens dat zo'n huwelijk nooit *toevallig plaatsvindt*. Het wordt niet slechts *teweegebracht* door een plechtigheid, de omstandigheden of het lot, maar door twee liefhebbende volwassenen, die bereid en in staat zijn de beginselen te leren, waarnaar een vitaal en duurzaam huwelijk gevormd wordt, en daar dag in dag uit, jaar in jaar uit, aan te werken.

De meesten van ons hier zijn gehuwd. Voor vele anderen zal die grote dag wel-dra aanbreken.

Ook jullie jongemannen, die oud genoeg zijn om deze vergadering bij te wonen, zijn oud genoeg om mee te denken over enkele belangrijke beginselen, die van belang zijn voor onze toekomst.

Ik spreek dan over 1) een tempelhuwelijk, als basis voor 2) een gelukkige, eeuwige verbintenis, 3) met de evangelieverbonden als stevige ondergrond, 4) tussen twee eerlijke mensen, die samen leren en groeien. En 5) het priesterschap van God, het gezag waarmee de verbonden worden bediend – waarbij het priesterschap iemand geen vrijbrief verschaft om zichzelf te verlustigen in zelfgenoegzaamheid of overheersing, maar om dienstbaar te zijn, een liefhebbende leider en een

trouw voorbeeld thuis, door de Geest van de Heer.

1. Het tempelhuwelijk

De Heer kijkt met welgevallen op een eerzaam huwelijk. Inderdaad onderwijzen de Schriften dat „het huwelijk de mens van Godswege geboden (is)” (Leer en Verbonden 49:15), en „dat al wat God doet, voor eeuwig is” (Pred. 3:14). Zijn instelling, het eeuwig huwelijk, is vervuld van hoop en belofte, en leidt tot geluk en een eeuwig rentmeesterschap zoals God zelf bezit.

In den beginne, nadat de aarde was geschapen, bracht God de man en de vrouw samen in de hof en het eerste huwelijk werd voltrokken. Zij waren nog niet onderhevig aan de dood, en er was ook nog geen tijdsbeperking op hun huwelijk geplaatst. God verklaarde: „Daarom zal een man zijn vader en zijn moeder verlaten en zijn vrouw aanhangen, en zij zullen tot één vlees zijn.” (Gen. 2:24.)

Toen Christus op aarde leefde, citeerde hij dit gebod en voegde daaraan toe: „Hetgeen dan God samengevoegd heeft, scheid de mens niet.” (Zie Matt. 19:4-6.) Hij gaf zijn discipelen macht in de hemel te binden, wat op aarde was verbonden. (Zie Matt. 18:18.) Paulus verklaarde „in de Here is evenmin de vrouw zonder man iets, als de man zonder vrouw”. (1 Kor. 11:11.)

Nadat het evangelie hersteld was, verkreeg men hernieuwd begrip van tempels en de verordeningen die daar in verricht dienden te worden. De macht om op aarde en in de hemel te verzegelen is opnieuw toevertrouwd aan dienstknechten van God. Het eeuwig huwelijk, het huwelijk met de hoogste belofte, wordt opnieuw voor tijd en eeuwigheid voltrokken door bevoegde officianten in de heilige tempels van de Heer.

2. Een gelukkig gezin – in de eeuwigheid

Een huwelijk aangegaan om eeuwig te duren, zal een goed huwelijk zijn, dat bloesemt en bloeit. Soms wordt er aan een tempelhuwelijk uitsluitend in de trant van duur en gezag gedacht. Natuurlijk begrijpt iedereen die een tempelhuwelijk sluit dat de plechtigheid voor de eeuwigheid geldt en dat deze voltrokken wordt met Gods gezag. Maar de plechtigheid aan het tempelaltaar op zo'n opmerkelijke wijze geopenbaard, houdt *veel meer* in dan dat. De kwaliteit van de relatie, die dan aangegaan wordt, is van het grootste belang. Man en vrouw krijgen, als zij een tempelhuwelijk sluiten, won-

derbaarlijke beloften te horen. De verwezenlijking van de beloofde zegeningen staat in direct verband met hun begrip en het nakomen van de heilige verplichtingen, die zij met elkaar en de Heer aangaan.

Deze verplichtingen die men in de tempel aangaat zijn volledig en permanent – zij vergen een volkomen toewijding, voor de duur van de hele reis. Natuurlijk zal niemand blijven zoals hij of zij is; zij zullen beiden groeien en zich op velerlei gebied ontwikkelen. Deze huwelijksplechtigheid kent slechts één voorwaarde: getrouwheid van hen die het huwelijk aangaan. Dit vaste fundament stelt het nieuwe gezin in staat in vreugde te leren hoe zij samen gelukkig kunnen worden, hoe zij een huwelijk kunnen creëren dat goed is en waar de liefde hoogtij viert, nu en in de eeuwigheid. Hoe maken wij deze essentiële en belangrijke onderneming tot een succes?

Vele nieuwe en duurzame relaties ontstaan met het huwelijk – relaties die allemaal essentieel zijn voor het geluk in het gezin.

Voor haar zijn de titels – heilige titels: vrouw, moeder, spil waar alles omdraait; voor hem: echtgenoot, vader, beschermer, kostwinner, leider in het gezin in de warme geest van het priesterschap.

Samen gaan zij een *kameraadschap* aan, zij delen, leren en groeien.

Zij verenigen hun leven als *kameraden* in de bijzondere betekenis die gehuwde mensen eraan geven. Ongeacht of zij zich in dezelfde kamer bevinden of door de gehele wereld van elkaar gescheiden zijn, zij zijn vierentwintig uur per dag gehuwd. Zij geven om de totale persoon, de totale toekomst van elkaar. Met een vleugje humor, een goede instelling en een oprechte belangstelling voor de noden van de ander, *doen* zij er alles aan om van het leven iets moois te maken. Zij lachen veel en huilen weinig. Zij zijn hartelijk, hoffelijk en attent: het briefje, het telefoontje, de lieve woordjes, het zachte antwoord, de opwindende van het thuis komen bij haar, of hem de sleutel in het slot te horen steken.

Getrouwde mensen zijn *minnaars* in een bijzonder creatieve verbintenis, gezegend met die mysterieuze werking van de liefde, die twee mensen bij elkaar brengt, soms uit dezelfde straat, soms uit een verland. Deze van Godswege gegeven macht moet ondersteund worden door andere kwaliteiten – respect, loyaliteit en integriteit – om te zijn wat die behoort te zijn. Om zichzelf in vertrouwen volledig te geven, en de ander vreugdevol en dankbaar te aanvaarden – deze zegening

groeit met de jaren en voor eeuwig in betekenis.

Jaren geleden heeft een ontgoochelde vrouw eens de ineensstorting van een huwelijk en de waanzin van het geloven dat een huwelijk in stand kan worden gehouden met slechts fysieke aantrekkingskracht – zonder vriendelijkheid, hoffelijkheid en andere essentiële kwaliteiten – in zeven woorden samengevat. Zij zei: „Wij hebben elkaar niets meer te vertellen.”

En gehuwde mensen dienen juist *de beste vrienden* te zijn; geen relatie heeft vriendschap meer nodig dan het huwelijk.

Ik heb een brief, geschreven door een jonge weduwe, die in de vroege dagen van de kerk naar Utah emigreerde. Zij schreef de brief in 1848 in Honeycreek (Missouri) aan de moeder en zuster van haar man. Hij was overleden aan boord van het schip, dat hen naar Amerika bracht; ontmoedigd en alleen had zij, met haar twee zoontjes, de reis vervolgd om met de heiligen naar het westen te trekken. Zij schreef een brief die mijn leven een beetje veranderd heeft. En misschien ook dat van u.

Zij begon: „Lieve moeder en lieve Hannah, uw allerliefste zoon en mijn beste vriend is de weg van al het aardse gegaan. Hij, die mij liever was dan het leven zelf, is verdwenen. O, moeder, moeder, wat moet ik nu beginnen?” En daarna vertelde zij over haar liefde voor hem, haar *beste vriend*, en dat zij haar twee zonen in het evangelie zou grootbrengen, in zijn gelijkenis, en in de vreze des Heren.

Ik heb een traan weggepinkt, toen ik mijzelf afvroeg of deze brief bij mij thuis geschreven had kunnen zijn.

Het is zo belangrijk dat er vriendschap in het huwelijk is. Zij blaast het kaf weg en koestert het graan, verheugt zich in het unieke van de ander, luistert geduldig, geeft royaal, vergeeft vrijmoedig. Vriendschap zal iemand motiveren om naar de ander toe te gaan en te zeggen: „Het spijt me; ik heb het zo niet bedoeld.” Zij zal geen volmaaktheid voor geven, noch die eisen. Vriendschap zal er niet op staan dat beide partners exact gelijk in gedachten en gevoelens reageren, maar zij zal wel eerlijkheid en integriteit in het huwelijk brengen. Natuurlijk wordt een huwelijk – een goed huwelijk – gekenmerkt door bekering en vergeving, respect en vertrouwen.

En al deze en de andere grondslagen, die we niet onder woorden kunnen brengen, verklaren op welsprekende wijze dat een huwelijk niet slechts *plaatsvindt*.

Het wordt dan duidelijk dat aan een hu-

welijk een zorgvuldige voorbereiding – vooraf hoort te gaan. Niemand behoort zo onverstandig te zijn dat hij of zij rekent op een en-zij-leefden-nog-lang-en-gelukkig huwelijk, zonder zorgzaamheid, voorbereiding en gebed. Het huwelijk is een een dagelijkse, flexibele relatie waaraan door beide kanten gewerkt wordt, waarin eerlijkheid, karakter, en gedeelde overtuiging, doelen en zienswijzen over de financiën en het gezinsleven belangrijker zijn dan het maanlicht, muziek en een aantrekkelijk uiterlijk.

3. Een kroonverbond

De beste basis voor dit alles is waardig in de tempel te trouwen. Maar het tempelhuwelijk is geen geïsoleerde verordening. Het is de kroon op de andere verbonden, en tegelijkertijd een fundament voor het gezin en zijn eeuwige toekomst.

Misschien weten enkele jongemannen niet dat iemand geen tempelhuwelijk kan sluiten totdat hij of zij in de tempel zijn of haar eigen begiftiging heeft ontvangen. Twee mensen die een tempelhuwelijk verlangen kunnen dat pas doen nadat zij beiden heilige verbonden met de Heer hebben gesloten. Deze verbonden vinden hun oorsprong in beginselen die de grondslag zijn van een waarlijk christelijk leven en het fundament van een goed huwelijk en gezin.

U ziet, dat de verbonden die wij in de tempel sluiten, zoals alle andere heilige verbonden in het koninkrijk, in verband staan met, en haar middelpunt vinden in het leven van de Heer Jezus Christus.

In de tempel nemen wij de verplichting op ons Hem te volgen, door Gods wil te doen en zijn geboden te onderhouden, anderen in hun waarde te laten, onbaatzuchtig dienstbetoon te geven, en God en onze naasten lief te hebben. Met een zeker gevoel van waardigheid, zelfbeheersing, en volledige toewijding aan de zaak van gerechtigheid en waarheid beloven wij seksueel rein te zijn en volledige loyaliteit aan zedelijke beginselen te geven.

Dit alles gebeurt door het priesterschap, het Heilige Priesterschap naar de Orde van de Zoon Gods. (Zie Leer en Verbonden 107:1-3.) Een correct begrip van dit alles zal automatisch elk vals gevoel van superioriteit of inferioriteit uitsluiten. Man en vrouw zijn gelijk voor God en moeten daarom ook in hun eigen ogen gelijk zijn. Als men werkelijk toegewijd is aan het volgen van de Zoon van God zal men nimmer aan de neiging tot overheersing of dictatorschap toegeven; nimmer onrechtvaardigheid, mishandeling, vuiligheid of onwellevendheid

rechtvaardigen. Christus leert ons het tegendeel: overreding, lankmoedigheid, zachtmoedigheid, ootmoed en ongeveinsde liefde. (Zie Leer en Verbonden 121:41-44.)

4. Twee volwassenen

Het is nu wel duidelijk, nietwaar, dat het soort huwelijk waar we over praten niet gewoon maar plaatsvindt? Het fundament wordt in het huis des Heren gelegd. Het huwelijk wordt met Gods gezag bekrachtigd. En daarna wordt het gevormd door twee gezonde mensen, die emotioneel en praktisch zijn voorbereid, en die eerlijk zijn. Het vereist dat men *gereed* is om naar de tempel te gaan, volwassen genoeg om verbonden te sluiten en na te komen, heilige beloften te ontvangen en aan de voorwaarden daaraan te voldoen.

Waar we dus ook mogen staan met betrekking tot het huwelijk – jaren er vanaf, er dichtbij of er midden in – we moeten allen wijs zijn, trouw aan de geboden van God, en oprecht. Het huwelijk is de nauwste en intiemste relatie die iemand in zijn leven aanknoopt, en de ernstigste en heiligste beslissing. Als u nog niet naar het huis des Heren bent geweest, spoor ik u aan uzelf daarvoor gereed te maken, rein te zijn, zich voor te bereiden op het leggen van het fundament voor een bijzonder, gelukkig eeuwig huwelijk.

En de inspiratie voor dit alles wordt geput uit de zekerheid – diep geworteld in het hart van iedere fatsoenlijke man, die met zijn geliefde vrouw leeft zoals het hoort, of die zo geleefd heeft, of die van plan is zo'n huwelijk te sluiten – dat de hemel inderdaad een hemel voor ons zal

zijn, omdat we weten dat we daar zullen zijn met iemand waar we het meest van houden. Parley P. Pratt zei, nadat hij de profeet in Philadelphia had ontmoet, dat „het de profeet was van wie ik leerde dat de vrouw mijns boezems voor tijd en eeuwigheid aan mij verzegeld kon worden; en dat de verfijnde sympathieën en genegenheid, waardoor wij tot elkaar werden aangetrokken, ontsprong uit de fontein van goddelijke, eeuwige liefde. Het was de profeet die mij leerde, dat wij deze genegenheid kunnen cultiveren en laten groeien en bloeien door de eeuwigheid heen”. (*Autobiography of Parley P. Pratt*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1938, blz. 297.)

Onlangs zaten mijn vrouw en ik met onze vijf kinderen en hun eeuwige partners en zestien kinderen 's avonds bij elkaar. Achtentwintig zielen verenigd in een kring van genegenheid en waardering. Die kring, door mijn vrouw en mij, nog maar enkele jaren geleden in het huis des Heren begonnen, heeft zich door de jaren op wonderbaarlijke wijze uitgebreid. Ons jongste kind werd vierentwintig jaar geleden geboren, maar de kring blijft zich uitbreiden. Wij hopen dat wij, zo de Heer wil, nog een generatie geboren mogen zien worden. Wij zijn dankbaar dat wij ons gezin in de eeuwigheid bij ons zullen hebben, net zoals wij met hen zullen zijn die ons het sterfelijke leven gaven. En wij allen zullen uiteindelijk een plaats vinden en een eeuwige relatie hebben onder de invloed van Hem, wiens geesteskinderen wij zijn en van Hem, wiens heilige offer ons de zegeningen van het eeuwige leven brengen. Daarvan getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De banier des Heren

Bisschop Victor L. Brown
van de Presiderende Bisschap

„Als je dit dienstbetoon aan je Hemelse Vader een deel van je leven maakt, zul je niet voortdurend behoeven te beslissen wat goed en wat slecht is.”

Ik waardeer de gelegenheid die ik vanavond heb om de jonge Aäronische priesterschapsdragers, en hun leiders toe te spreken. Ik verlang oprecht de blik van een ieder te verruimen wat betreft de betekenis van het Aäronisch priesterschap en wat een grote zegen het is deze macht te worden toevertrouwd. Het is heel belangrijk te beseffen dat de Heer iedere jongen de verantwoordelijkheid heeft toevertrouwd, die verbonden is aan het dragen van het Aäronische priesterschap. Met andere woorden, wanneer ik over het Aäronische priesterschap spreek, dan spreek ik over de consequenties van het dragen daarvan voor iedere jongen persoonlijk, niet voor een grote groep jongens of mannen in het algemeen. Wanneer iemand het Aäronische priesterschap wordt verleend, ontvangt hij het als een persoonlijke ordening, niet slechts één van de vele. Daarom hoop ik dat jullie, jongemannen, mijn boodschap zullen aannemen als een persoonlijke boodschap – aan de diaken op de achterste rij van het balkon hier in de tabernakel, aan de leraar die de satellietuitzending in New Jersey volgt, en aan de jonge priester die de uitzending hoort in

Frankrijk, Samoa of Brazilië – aan iedere jongeman.

De afgelopen zomer waren wij getuigen van klinkende resultaten van jonge atleten. Over de hele wereld put men nieuw geloof in de mensheid uit de verrichtingen van de mannen en vrouwen tijdens de Olympische zomerspelen in Los Angeles. Hun zelfvertrouwen en overgave om uit te blinken werkten aanstekelijk. Ik heb onbegrensde bewondering voor de atleten, niet alleen voor hen die een medaille wonnen, maar voor iedereen die eraan deelnam, inclusief de duizenden vrijwilligers, die dit grootse evenement mogelijk maakten en daarvoor best een complimentje verdienen. Ik zou graag wat vergelijkingen willen trekken tussen de ervaringen die deze jonge atleten opdeden en de ervaringen, welke de meesten van jullie zullen opdoen in je leven, en die veel belangrijker en duurzamer zijn. Ik spreek in het bijzonder tot de diaken, leraar en priester, die de macht en het gezag van het Aäronische priesterschap op zich bevestigd hebben gekregen. Iedere deelnemer aan de Olympische spelen moest lang en hard zwoegen om zelfs maar te worden toegelaten tot de Olympiade. Het vergde vele, vele uren aan training, het ontwikkelen van zelfdiscipline, van trainingsschema's waardoor het doel bereikt kon worden. Het vergde opoffering en zelfvertrouwen. Jullie, Aäronische priesterschapsdragers, hebben je waardig betoond om het priesterschap te ontvangen. Had je dat niet gedaan, dan was het je niet verleend, en zou je niet bevoegd zijn om de macht en het gezag daarvan te gebruiken.

Je hoefde niet, zoals de atleten, je lichaam te trainen, maar je moest wel iets doen dat veel belangrijker is dan dat. Het was noodzakelijk dat je je geest voorbereidde om deze grote eer te kunnen ontvangen. Nu dat je zover bent gekomen, en als je wilt slagen, is het van belang dat je de dingen doet die je succes zullen brengen. En wanneer je slaagt, wat geen

maanden, maar een heel leven vergt waarin je jezelf moet waar maken, zul je geen applaus ontvangen. Je zult ook niet voor een groot publiek of enthousiaste supporters optreden, maar je zult je werk in stilte verrichten, zonder ophef of erkenning. En dat vergt natuurlijk grotere discipline dan bijna elke andere menselijke inspanning. Bij hun jacht naar goud putten deze jonge atleten vaak kracht en inspiratie uit de prestaties van hen die op voorgaande spelen Olympische records hadden gevestigd. Zij gaven alles om deze records te evenaren of te verbeteren. Jij hebt als Aäronische priesterschapsdrager vele voorbeelden van mannen die hun priesterschap hebben geëerd: Johannes de Doper, Joseph Smith, je eigen vader, en je bisschop. Je moet er alleen maar naar streven deze voorbeelden te volgen en je best te doen.

De meeste deelnemers aan de Olympische spelen beseften wel dat in de atletiek, net zoals in het leven, de werkelijke wedstrijd tegen zichzelf wordt gelopen, en niet tegen anderen. Tijdens de spelen zag ik een interview op TV, dat dit illustreerde. De veertienjarige Canadese kampioene kunstrijden op de schaats werd gevraagd hoe zij zich voelde als zij haar best deed en won. „Heerlijk,” was haar antwoord.

„Hoe voel je je wanneer je je best doet en verliest?”

„Heerlijk.”

Hoe voel je je als je niet je best doet en toch wint?”

„Vreselijk.”

Jij, Aäronisch priesterschapsdrager, die probeert je priesterschap te eren, de enige krachtmeting waar jij mee te maken hebt, is de strijd met jezelf.

Het priesterschap dat je draagt werd op 15 mei 1829 hersteld door een hemelse boodschapper, Johannes de Doper – dezelfde die met de autoriteit van het Aäronische priesterschap Jezus van Nazaret doopte in de Jordaan, en later, als een opgestaan wezen, zijn handen op het hoofd van Joseph Smith en van Oliver Cowdery legde en zei:

„Aan u, mijn mededienstknachten, verleen ik in de naam van de Messias het priesterschap van Aäron, dat de sleutels omvat van de bediening van engelen en van het evangelie der bekering, en van doop door onderdompeling voor de vergeving van zonden; en dit zal nimmermeer van de aarde worden weggenomen, totdat de zonen van Levi de Here wederom een offerande in gerechtigheid zullen brengen.” (LV 13.)

Johannes de Doper gaf te kennen, dat hij onder leiding van Petrus, Jakobus en

Johannes handelde. De ordening werd verricht vóórdát de kerk officieel werd georganiseerd.

Het Aäronische priesterschap is een voorbereidend priesterschap. Het is een toevoeging aan het Melchizedekse priesterschap, en heeft hoofdzakelijk te maken met uiterlijke verordeningen en stoffelijke taken. In de ordening zei Johannes de Doper echter, dat het „de sleutels omvat van de bediening van engelen en van het evangelie der bekering, en van doop door onderdompeling voor de vergeving van zonden“. Deze zijn essentieel voor toelating tot de kerk van Jezus Christus en om verhoging in het koninkrijk Gods te kunnen verkrijgen.

Soms heb ik het gevoel dat we de voorbereiding en bediening van het avondmaal en het ophalen van de vastengaven beschouwen als de optimale verantwoordelijkheid van het Aäronische priesterschap. Dat is niet juist. Deze taken zijn natuurlijk wel belangrijk, maar er is nog zoveel meer. Het is een voorbereidend priesterschap en als zodanig bereidt het je voor op het eeuwige leven en verhoging.

De Heer heeft gezegd: „Dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid – de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.“ (Mozes 1:39.) En verder heeft Hij ons gezegd dat het eeuwige leven – verhoging – de grootste gave van God aan de mens is.

Als drager van het priesterschap ben je een dienstknecht van onze Hemelse Vader. Als je je priesterschap wilt eren, moet je waarlijk een dienstknecht zijn en je naasten dienen. Als je dit dienstbetoon een deel van je leven maakt, zul je niet voortdurend behoeven te beslissen wat goed en wat verkeerd is. Het zal een tweede natuur in je leven worden, omdat je door dienstbetoon dichter bij je Hemelse Vader zal komen.

Ik ben mij er wel van bewust dat jullie en enkele leeftijdgenoten al op deze manier leven. Neem bijvoorbeeld die vijftienjarige Koreaanse jongen; hij kocht kranten van zijn zakgeld en verkocht deze, met een paar vrienden, op straat in Seoul (Zuid-Korea), om geld in te zamelen voor een medestudent, die niet genoeg had om zijn studie te bekostigen. Deze jongeman deelde ook iedere dag zijn lunch met die jongen, zodat hij geen honger zou lijden. Waarom deed hij dat allemaal? Omdat hij het verhaal van de barmhartige Samaritaan had gelezen en wilde weten hoe het voelde om barmhartig te zijn (zie Lucas 10:25-37). Hij vertelde deze dingen pas aan zijn vader nadat die er bij hem op had aangedrongen hem zijn acti-

viteiten te vertellen. Hij had ze zonder daarvoor bedankt te willen worden gedaan. Ik betwijfel of de bisschop van deze jongeman zich zorgen hoeft te maken over zijn uiterlijke verzorging wanneer hij achter de avondmaaltafel plaatsneemt, en of zijn hart en handen rein en zuiver zijn. Ik denk niet dat zijn vader zich zorgen hoeft te maken over zijn eerlijkheid in zijn relatie met anderen, en of hij niet afkijkt op school.

Een andere vader vertelde me over zijn zoon, een priester. Deze man kon best wat hulp gebruiken bij het opruimen en schilderwerk rond het huis. Deze jongeman deed het grootste gedeelte van het werk op een fijne en bereidwillige wijze. Hij bereidt zich voor op verantwoordelijkheid, door zijn ouders te eren, en bereidwillig thuis klusjes aan te pakken. Hij trekt de hele wapenrusting Gods aan, wat vrede en geluk zal geven, hier en in het hiernamaals. Hij ontwikkelt de kracht en zelfbeheersing die nodig zijn om alle geboden te gehoorzamen.

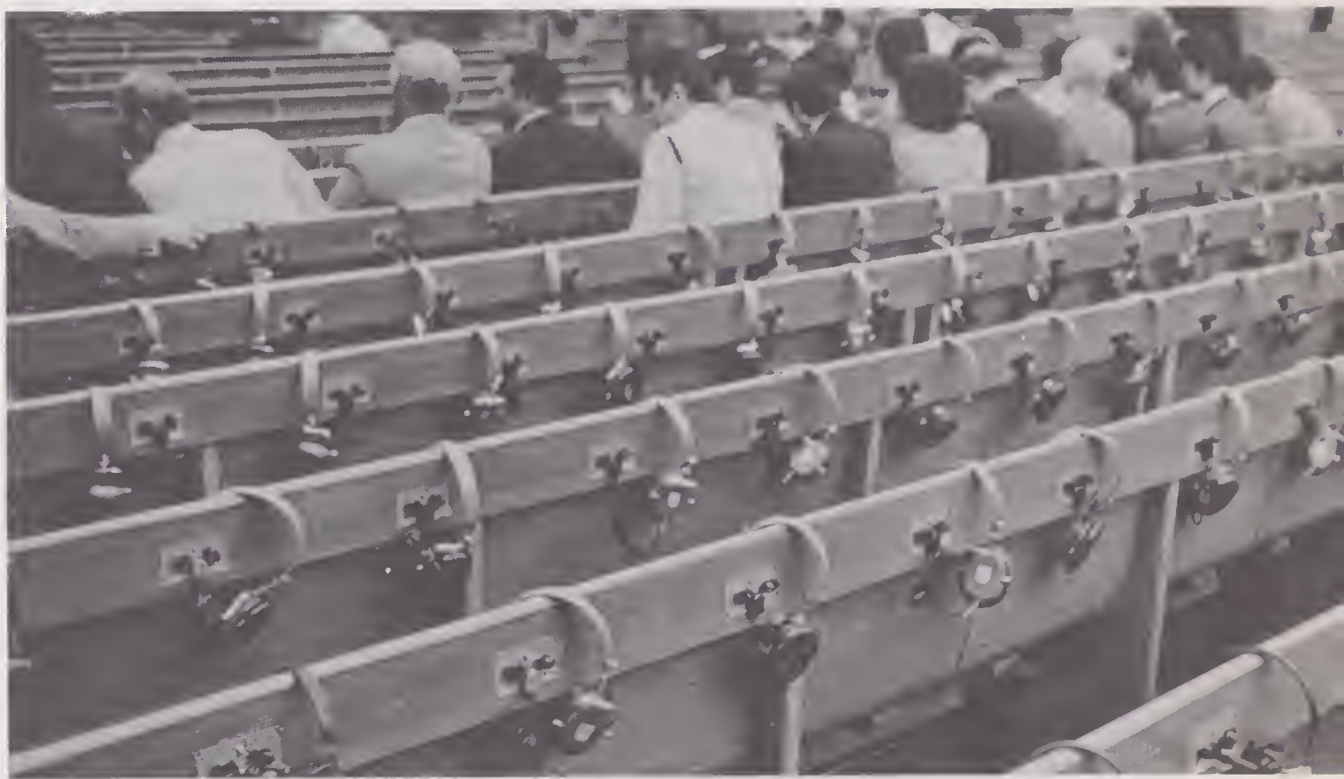
In een ander geval waren er enkele jonge mannen en vrouwen in een wijk, die aan hun getuigenis begonnen te twijfelen en geen in meer hadden in de kerkactiviteiten. Op een dag besloten zij, onder leiding van een wijze bisschop, zich te gaan bezighouden met de oudere leden die aan huis gebonden waren. Zij splitsten zich op in kleine groepjes; elk groepje was vast van plan om een relatie op te bouwen met één van de ouderen. Geregeld bereidden de jonge mannen en vrouwen een maaltijd, die zij thuis bij hun oudere vrienden samen nuttigden. Elke zondag bedienden de jongemannen het

avondmaal bij de ouderen. Eén keer hielden zij zelfs een speciale gezinsavond samen. Deze activiteiten brachten een opmerkelijke verandering teweeg in de houding van de jongeren ten opzichte van henzelf, de oudere leden, en de kerk. Zij vonden een manier waarop zij het evangelie van Jezus Christus konden uiten door liefdevol te dienen.

Ik denk niet dat iemand van ons het beeld licht zal vergeten van honderden jonge atleten, die trots achter de vlag en banier van hun land liepen, trots omdat zij gekozen waren hun land te vertegenwoordigen op de Olympische spelen. Jij, mijn broeder, die het Aäronische priesterschap draagt, op het balkon hier in de tabernakel, in het ringcentrum in New Jersey, of in de kapel in Frankrijk, Samoa of Brazilië, jij bent een vertegenwoordiger van God, met het gezag om in zijn naam te handelen, zoals iedere jongeman dat heeft, die het priesterschap draagt.

De banier die jij draagt zal niet door miljoenen worden gezien, maar wel door Hem wiens banier jij draagt, en door hen die weten wie je bent, zowel door leden als niet-leden. Het is de banier des Heren, die laat zien wie je werkelijk bent, naar gelang je je liefde voor God toont door zijn geboden te onderhouden en je naasten te dienen.

Het is mijn oprecht gebed dat u, bisschoppen en quorumadviseurs van deze jongemannen, zullen bijdragen tot hun begrip wat het wil zeggen het heilige priesterschap te dragen en de hele wapenrusting Gods aan te doen, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

In een gereserveerd gedeelte van de tabernakel kunnen conferentiebezoekers die geen Engels spreken simultaanvertalingen van de toespraken ontvangen in zo'n 26 talen door middel van deze hoofdtelefoons, die in verbinding staan met tolkcabines in het souterrain van het gebouw.

De weg van het Aäronische priesterschap

Ouderling Thomas S. Monson
van het Quorum der Twaalf Apostelen

„Dit is onze opdracht: om elke jongen te behouden, daardoor te zorgen voor een waardige echtgenoot voor iedere jonge vrouw onder ons, voor krachtige Melchizedekse priesterschapsquorums, en een zendingsleger dat getraind is en in staat om dat te bereiken wat de Heer verwacht.”

Iedere zending in de kerk is bekend met de tekst uit het boek Amos: „Voorzeker, de Here Here doet geen ding, of Hij openbaart zijn raad aan zijn knechten, de profeten.” (Amos 3:7.) Elk lid van de kerk zingt met vreugde:

Wij danken U, Heer, voor profeten
Ons tot leiding in deez' laatste tijd . . .
(Heilige lofzangen. nr. 176.)

Welke raad heeft de Heer geopenbaard aan zijn profeet, onze geliefde president Spencer W. Kimball? Welke raad zou president Kimball ons vanavond geven, als hij hier was om ons in deez' laatste tijd te leiden? Zouden wij luisteren? Zouden wij gehoorzamen? Zouden wij daders des woords, en niet alleen hoorders zijn, die onszelf misleiden? (Zie Jak. 1:22.)

Enige tijd geleden, toen de algemene autoriteiten vergaderd waren boven in de tempel, stond president Kimball voor ons en gaf ons instructies, zeggende: „Broeders, ik heb mij er de laatste tijd zorgen

om gemaakt, dat wij niet genoeg zendingen hebben om de boodschap van de herstelling te verkondigen. Ik hoor sommige ouders zeggen: 'Wij laten onze zoon zelf beslissen of hij op zending zal gaan of niet,' of 'Wij hopen dat onze zoon op zending zal gaan, want het zou zo'n goede ervaring voor hem zijn'". Hij zei verder: „Ik hoor sommige jongemannen zeggen: 'Ik denk dat ik op zending zal gaan, als ik er tenminste echt zin in heb.'” President Kimball verhief toen zijn stem, ging op zijn tenen staan, zoals hij meer doet als hij een gedachte met kracht over wil doen komen, en zei: „Het maakt eigenlijk niets uit of een moeder of een vader vinden dat het fijn zou zijn voor hun zoon om op zending te gaan. Het maakt eigenlijk niets uit of Jan, Wim of Klaas op zending willen gaan – zij moeten gaan!” President Kimball wees ons toen op de verplichting die ieder van ons heeft om zendingswerk te doen, om het offer en het dienstbetoon van die zendingen terug te betalen, die hun familie verlieten en het evangelie aan onze ouders of grootouders brachten in verre of minder verre landen.

Ik lees graag in het dagboek dat mijn grootvader bijhield toen hij op zending was. Zijn eerste opmerkingen zijn klassiek. Hij schreef: „Vandaag ben ik in de tempel te Salt Lake City getrouwd met het meisje van mijn dromen.” De volgende avond al schreef hij: „De bisschop kwam op bezoek vanavond. Hij heeft mij gevraagd naar Scandinavië terug te gaan voor een zending van twee jaar. Ik ga natuurlijk. Mijn lieve vrouw blijft thuis en zal mij ondersteunen.” Ik ben dankbaar dat mijn voorouders op zending geweest zijn.

Wij van de Raad der Twaalf hebben president Ezra Taft Benson horen vertellen

hoe zijn vader op zending geroepen werd. Hij liet zijn vrouw en zijn zeven kinderen, de boerderij en alles wat hij had achter. Heeft hij er iets door verloren? President Benson vertelde hoe zijn moeder het gezin om de keukentafel bijeenriep om bij het flikkerend licht van een olielamp, de brieven van haar man voor te lezen. Gewoonlijk moest zij tijdens het lezen een paar keer even ophouden om de tranen af te vegen die rijkelijk vloedden. Het resultaat? Al zijn kinderen zijn later op zending geweest.

Bij ons streven gehoor te geven aan president Kimballs opmerking om op zending te gaan, behoren wij wellicht de weg van het Aäronische priesterschap te onderzoeken, die voor de training zorgt, het verlangen opwekt, en de jongen die die weg volgt, niet alleen leidt tot een zending, maar ook tot een tempelhuwelijk, en aan het eind van de reis, tot verhoging in het celestiale koninkrijk van God.

Het is zelfs absoluut noodzakelijk de weg van het Aäronische priesterschap te bestuderen, daar er veel te veel jongens aarzelen, versagen en dan vallen zonder de eindstreep te halen, ofwel het opgenomen worden in de quorums van het Melchizedekse priesterschap. Het is zelfs zo dat er op het ogenblik voor het eerst in de geschiedenis van de kerk, meer toekomstige ouderlingen dan dragers van het Melchizedekse priesterschap zijn. Hierdoor wordt de actieve priesterschapsbasis van de kerk aangetast en wordt de activiteit van liefhebbende echtgenoten en kostbare kinderen beperkt.

Wat kunnen wij als leiders doen om deze tendens te doorbreken? Hoe kunnen wij ervoor zorgen dat iedere jongen de eindstreep haalt? De plaats waar wij moeten beginnen is bij de bron van het Aäronische priesterschap. Er is een oude Chinese proef volgens welke men zou kunnen bepalen of iemand geestelijk gezond is. De persoon in kwestie wordt een stroom getoond die in een vijver met stilstaand water stroomt. Hij krijgt een emmer en wordt gevraagd de vijver leeg te hozen. Als hij eerst maatregelen neemt om de stroom die in de vijver vloeit in te dammen, wordt hij gezond van geest verklaard. Als hij, echter, de stroom negeert en de vijver probeert te legen met zijn emmer wordt hij krankzinnig verklaard.

De beste en doeltreffendste manier om het probleem van het groeiend aantal toekomstige ouderlingen op te lossen, is om ons te concentreren op het Aäronische priesterschap.

Ons is geopenbaard dat de bisschop de president van de Aäronische priesterschap en de president van de priesters in

zijn wijk is. (Zie Leer en Verbonden 107:87-88.) Hij kan deze hem door God gegeven taken niet delegeren. Hij kan zijn raadgevers echter wel inschakelen bij dit werk en als quorumadviseurs mannen roepen die werkelijk het leven van de jongens kunnen beïnvloeden, ja, mannen die hen tot voorbeeld zijn. Als ik vanavond bisschop was, zou ik tegen mijn tweede raadgever zeggen: „Broeder Jansen, u hebt de verantwoordelijkheid om voor de diakenen in onze wijk te zorgen. Het is uw taak ervoor te zorgen dat iedere jongen met veertien jaar waardig is om tot leraar geordend te worden.” Dan zou ik mij wenden tot mijn eerste raadgever en zeggen: „Broeder Bakker, het is uw taak ervoor te zorgen dat iedere leraar waardig is om met zestien jaar tot priester geordend te worden. Als bisschop zal ik de taak op mij nemen om met de jongemannen die priester zijn te werken zodat zij waardig zijn en tot ouderling geordend worden als zij op zending gaan.”

Dit is dus onze opdracht: om elke jongen te behouden, daardoor te zorgen voor een waardige echtgenoot voor iedere jonge vrouwen onder ons, voor krachtige Melchizedekse priesterschapsquorums, en een zendingsleger dat getraind is en in staat om dat te bereiken wat de Heer verwacht.

Een verstandige eerste stap is elke diaken te helpen beseffen hoe heilig de roeping is waartoe hij geordend is. In mijn leven werd dit bereikt toen de bisschop mij vroeg om het heilig avondmaal bij een bedlegerig lid te brengen. Toen ik die bijzondere zondagmorgen op de deur van broeder Wright klopte en zijn zwak „Binnen” hoorde, trad ik niet alleen zijn eenvoudige woning binnen, maar ook een kamer die vervuld was van de Geest des Heren. Ik liep naar zijn bed en bracht voorzichtig een stukje brood aan zijn lippen. Daarna liet ik hem uit de beker drinken. Toen ik wegging zag ik hem glimlachen en hij zei: „God zegene je, mijn jongen.”

En God zegende mij met een waardering voor deze heilige symbolen die mij tot heden toe bijgebleven is.

Krijgt iedere leraar de opdracht om huisonderwijs te doen? Wat een kans om zich voor te bereiden op een zending. Wat een voorrecht om de discipline van de plicht te leren. Een jongen zal zich automatisch afwenden van zijn eigen besognes als hij de opdracht krijgt om over anderen te waken.

En hoe staat het met de priesters? Deze jongemannen hebben de gelegenheid om het avondmaal te zegenen, om door te gaan met hun werk als huisonderwijzer

en deel te nemen aan de heilige verordening van de doop.

Ik herinner mij dat ik als diaken lette op de priesters die officieerden aan de avondmaalstafel. Eén van de priesters had een prachtige stem en las de avondmaalsgebeden heel mooi voor – alsof hij meedeed aan een sprekersfestival. De oudere leden van de wijk complimenteerden hem vaak met zijn „gouden stem”. Ik geloof dat hij er een beetje verwaand door werd. Een andere priester was bijna doof, waardoor zijn stem enigszins onnatuurlijk klonk. Wij diakenen giehielden wel eens als Jack het avondmaalsgebed uitsprak. Hoe wij dat durfden begrijp ik niet: Jack had handen als een beer en had ons allen kunnen vermorzelen. Op een keer moesten Barry met de gouden stem en Jack die zo moeilijk sprak samen het avondmaal bedienen. Het loflied werd gezongen; de twee priesters braken het brood. Barry knielde neer om te bidden en wij sloten onze ogen. Maar er gebeurde niets. Al gauw deden wij diakenen onze ogen open om te zien wat het uitstel veroorzaakte. Ik zal nooit vergeten hoe Barry wanhopig zocht naar het kleine kaartje waar de avondmaalsgebeden op gedrukt stonden. Het was nergens te vinden. Wat moest hij doen? Barry's gezicht werd roze, toen vuurrood, en de gemeente begon in zijn richting te kijken. Toen trok Jack Barry met zijn berehanden rustig terug op de bank. Hij knielde zelf neer op het bankje en begon te bidden: „O God, de Eeuwige Vader, wij bidden U in de naam van Uw Zoon, Jezus Christus, dit brood te zegenen en te heiligen voor de zielen van allen, die ervan nuttigen . . .” Hij eindigde het gebed en het brood werd rondgebracht. Jack zegende daarna ook het water en het werd rondgediend. Wat kregen wij diakenen die dag een respect voor Jack, die hoewel gehandicapt in zijn spraak, de heilige gebeden uit het hoofd geleerd had. Ook Barry waardeerde Jack meer vanaf die tijd. Er ont-

stond tussen hen een blijvende vriendschap.

Nog verder dan de invloed van de bisschop en de adviseurs van de Aäronische priesterschapsquorums gaat de invloed van het gezin. De hulp van de ouders, wanneer deze op verstandige wijze wordt ingeroepen, kan dikwijls het verschil uitmaken tussen succes en mislukking. Recente onderzoeken hebben uitgewezen dat de invloed van het gezin alle andere factoren overtreft die bepalen of jongeren op zending gaan en in de tempel trouwen.

De kracht en de invloed van toegewijde presidiums van Aäronische priesterschapsquorums mogen ook niet over het hoofd gezien worden. De openbaringen hierover zijn zo helder als glas: „En verder, voorwaar zeg Ik u: De plicht van een president over het ambt van diaken is om over twaalf diakenen te presideren, in raadsvergaderingen met hen bijeen te komen, hun hun plicht te onderwijzen, en elkander te stichten, zoals de verbonden dit aangeven.” (Leer en Verbonden 107:85.)

Een dergelijke opdracht wordt ook gegeven aan de president van het lerarenquorum en aan de bisschop als president van het priestersquorum. (Zie Leer en Verbonden 107:86-88.)

Het Aäronisch-priesterschapscomité van de ring kan ook onontbeerlijke hulp bieden. Ringpresidenten, zorgt u ervoor dat uw hogeraadsleden die lid zijn van dit uiterst belangrijke comité voortdurend en regelmatig de Aäronische priesterschapsquorums bezoeken? Kennen deze broeders de naam van elke Aäronische priesterschapsdrager in de ring? Algemeenheden zijn eenvoudig niet genoeg. Als wij ons aan algemeenheden houden, zullen wij nooit slagen; maar als wij gericht handelen, zullen wij zelden mislukken.

Ik moet denken aan de wijk die gepresideerd werd door Joseph B. Wirthlin, nu

lid van het Eerste Quorum der Zeventig. Bisschop Wirthlin had een quorum van vijfenveertig priesters. Alle vijfenveertig werden ouderling. Allen gingen op zending. Wijlen ouderling Alvin R. Dyer presideerde een quorum van achtenveertig priesters. Zesenveertig ervan gingen op zending, en zevenveertig trouwden in het huis des Heren. Het kan inderdaad gedaan worden. Elke jongen moet behouden worden.

Toen ik eens als bisschop werkzaam was, merkte ik op een zondagmorgen dat een van onze priesters niet aanwezig was op de priesterschapsvergadering. Ik liet het quorum over aan de zorg van de adviseur en ging naar Richards huis. Zijn moeder vertelde mij dat hij in een garage werkte. Ik reed naar de garage op zoek naar Richard en keek overal maar vond hem niet. Plotseling werd ik geïnspireerd om in een ouderwetse oliekuיל te kijken die zich naast het benzinstation bevond. In de schemering van de kuil kon ik twee glanzende ogen zien. Toen hoorde ik Richard zeggen: „U hebt mij gevonden, bisschop! Ik kom eruit.” Hij heeft daarna geen enkele priesterschapsvergadering meer gemist.

Het gezin verhuisde, en Richard ging met zijn ouders mee. Ongeveer een jaar later belde bisschop Arthur Spencer van de Ring Wells mij op om te vertellen dat Richard op zending geroepen was naar Mexico en te vragen of ik de uitnodiging van het gezin wilde aanvaarden om op de afscheidsdienst te spreken. Tijdens de vergadering, toen het Richards beurt was om te spreken, vertelde hij dat het keerpunt in zijn houding tegenover het vervullen van een zending gekomen was op een zondagmorgen – niet in de kerk, maar toen hij uit de duisternis van een oliekuיל opkeek en zijn quorumpresident met uitgestrekte hand daar zag staan.

John Barrie, de Schotse dichter, zei: „God geve ons herinneringen, zodat wij de rozen van juni mogen hebben in de december van ons leven.” Uit ervaring weet ik dat de geurigste en prachtigste rozen in overvloed langs de weg van het Aäronische priesterschap bloeien. Er zijn voeten die op deze weg gesteund moeten worden, handen die gegrepen, gemoederen die aangemoedigd, harten die geïnspireerd en zielen die gered moeten worden.

Ik nodig een ieder van u mannen uit om samen met mij, schouder aan schouder, voorwaarts te gaan met alle Aäronische priesterschapsdragers van de kerk, op deze weg van het priesterschap, die opwaarts en voorwaarts leidt tot volmaaktheid. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Zich voorbereiden op een zending

LaVell Edwards

Hoofdtrainer Amerikaans voetbal, Brigham Young University

„Zij die slagen, hebben de wil om zich voor te bereiden of het nu gaat om sport, studie, zendingswerk, of welke andere fase van het leven ook.”

Mijn geliefde broeders. Ik ben zowel vereerd als nederig gestemd door deze opdracht om vanavond tot u te spreken. Men heeft mij dikwijls gevraagd: „Hoe kunt u de spanning van het coachen verdragen en zo kalm blijven?” Wel broeders, ik verzeker u dat ik vanavond een zeer wezenlijke spanning voel, nu ik hier voor u sta, vooral omdat spreken niet mijn sterkste kant is.

Ik zou één of twee punten aan u en vooral aan u, de jonge broeders, willen voorleggen. Ten eerste, zal een zending een ongunstige invloed hebben op een toekomstige carrière in de sport? Toen ik in 1962 met het coachen begon aan de BYU, heerste de gedachte dat zending en voetbal niet samengingen. Dit had tot gevolg dat er heel weinig voetballers waren die op zending gingen, terugkwamen en weer gingen spelen, daar men vond dat een jongeman niet het zendingsveld in kon gaan, twee jaar lang liefde prediken, en dan weer zo'n sport als voetbal kon opnemen. Velen vonden dat er te veel

aan coördinatie, bepaalde technieken, kracht en conditie verloren zou zijn gegaan om weer op het hoge niveau te kunnen spelen die vereist wordt in de sport op de universiteiten. Deze houding had de overhand totdat onze geliefde profeet, president Kimball, verkondigde dat iedere man die er oud genoeg voor was, zich moest voorbereiden om op zending te gaan. Tengevolge van deze aankondiging, zijn veel meer sportlieden op zending gegaan. Het is onze ervaring geweest dat, als een jongeman besluit op zending te gaan, hij niet alleen goed kan spelen als hij terugkomt, maar dikwijls zelfs beter zal spelen.

Als ik één algemene conclusie zou mogen trekken, zou het zijn dat een jongeman die goed speelt vóór hij op zending gaat, zeker goed zal spelen als hij terugkomt; en als hij niet goed speelt vóór hij op zending gaat, zal hij waarschijnlijk ook niet goed spelen als hij terugkomt. Zijn kansen, echter, om na zijn zending goed te spelen zijn waarschijnlijk groter, omdat hij zichzelf op zijn zending heeft leren begrijpen, meer leidinggevende capaciteiten heeft, betere werkgewoonten, en een betere kennis van wat er nodig is om te slagen. In werkelijkheid hangt het af van het verlangen van de jongeman, zijn toewijding, zijn werkgewoonten, en hoe belangrijk het voor hem is na zijn terugkeer. Alleen dit jaar al hebben wij tweeënvijftig teruggekeerde zendelingen in ons voetbalteam.

Ik neem aan, broeders, dat deze trekken – verlangen, toewijding, en goede werkgewoonten, in alle aspecten van het leven belangrijk zijn.

Sean Covey, een van onze goede jonge spelers, is nu op zending in Zuid-Afrika. Hij is een uitstekende toekomstige achterhoedespeler waarover u, daarvan ben ik overtuigd, in toekomstige jaren meer zult horen. Ik heb een buurjongen, Jon

Collins, die een goede vriend van Sean is, en die nu op zending is in Schotland. Jons moeder vertelde mij onlangs iets over Sean en Jon. Sean had een brief geschreven aan Jon in Schotland over de belangrijkheid van zijn zending. Hij schreef in die brief: „Stel je voor, dit weekend opent de BYU het voetbalseizoen in Pittsburgh in de tegenwoordigheid van 50.000 voetballiefhebbers. Als ik thuis was zou ik erbij zijn met het team en deelnemen aan die opwindende gebeurtenis. In plaats daarvan ga ik een moeder en haar dochter dopen. Ik zou deze ervaring niet willen ruilen voor wat dan ook in de wereld.

Ik ben trots op mijn twee zoons, John en Jim, en op mijn schoonzoon, Ken Cannon, die hier vanavond ook aanwezig is, omdat zij destijds ook besloten op zending te gaan. Alle drie hebben een uitstekende zending vervuld en John en Jim nemen sinds hun terugkeer weer deel aan sport op de universiteit – John op de baan en Jim als voetballer. Zij vertellen mij dikwijls dat de tijd die zij op zending hebben doorgebracht de fijnste en de meest bevredigende geweest is van hun leven. Julle jongelui, begin je nu al voor te bereiden op deze prachtige ervaringen.

Nu het tweede punt. In de sport zijn wij geneigd om heel erg tegen geslaagde sportlieden op te kijken. Ik ben nu al dertig jaar leraar en coach geweest. Ik heb jongemannen beroemd zien worden. Ik heb er ook gezien die minder bereikt hebben dan zij hadden kunnen bereiken. Ik weet niet wat het antwoord is, maar ik weet dat degenen die slaagden in staat waren om twee dingen te doen.

Eén, zij herkennen de mogelijkheid in zich om iets goed te doen en werken er dan hard aan om zich voor te bereiden om de kans aan te kunnen grijpen. Anderen wachten op een kans, gaan dan pas aan het werk, en schieten tekort.

Elk jaar zijn er in ons voetbalteam spelers die groter, sterker, en sneller zijn dan degenen die aan de wedstrijden deelnemen. Waarom is dat? Ik weet het niet zeker, maar na zoveel jaar als coach gewerkt te hebben, ben ik tot een conclusie gekomen. Het potentieel waarborgt niet altijd het succes. Met andere woorden, de beste spelers zijn niet altijd de meest begaafden geweest. In de sport hoort men dikwijls de uitdrukking: „Hij heeft de wil om te winnen.” Dit klopt volgens mij niet helemaal. Wij kunnen aan een wedstrijd deelnemen, een examen doen, een toespraak houden, of iets anders, geeft niet wat, en daarbij vast van plan zijn om het goed te doen. Maar tenzij wij ons voorbereid hebben, is het van weinig nut. In werkelijkheid zou het „de wil om zich voor te berei-

Ouderling James E. Faust van het Quorum der Twaalf, schudt de hand van R. LaVell Edwards, hoofdtrainer Amerikaans voetbal aan de Brigham Young University, die een toespraak hield in de priesterschapsvergadering van de conferentie. Links, ouderling Hartman Rector jr., van het Quorum der Twaalf, rechts, ouderling Russell M. Nelson van het Quorum der Twaalf.

den” moeten zijn. Degenen die slagen hebben deze wil, of het nu gaat om sport of studie, om een door hen gekozen beroep, om zendingswerk, of welke andere fase van het leven dan ook.

Twee, diegenen die slaagden zijn ook in staat geweest om tegenspoed, teleurstellingen, en zelfs tragiek in hun leven te overwinnen. Daar de achterhoedespelers zo goed zichtbaar zijn en iedereen ze schijnt te kennen, wil ik u twee verhaaltjes over hen vertellen.

Steve Young is een van de begaafdeste jongemannen die ik ooit gekend heb. Hij is snel, sterk, groot, knap . . . en rijk. Het is gemakkelijk voor ons om te zeggen: „Met al die eigenschappen moet je wel slagen.” Het is echter méér dan zijn lichamelijke eigenschappen die hem groot hebben gemaakt; het is de manier waarop hij denkt! Toen Steve nog bij de junioren hoorde en aan het begin stond van zijn eerste seizoen in onze achterhoede, kregen wij een buitenkansje toen we tegen Herschel Walker en de University of Georgia, de nationale kampioen, moesten spelen. Wij werkten erg hard en dachten dat wij een kans maakten op de overwinning als wij ons uiterste best deden en geen fouten maakten. Op een regenachtige dag in Georgia en met 82.000 toeschouwers, werden er in de eerste helft vijf passes van Steve onderschept – dat is meer dan er normaal in vijf wedstrijden van hem wordt onderschept! Ondanks die missers en twee mislukte pogingen om tot scoren te komen, stond in de rust de score 7-7 op het scorebord. Ik liep naar de kleedkamer en dacht bij mijzelf dat ik met Steve moest praten om hem te verzekeren dat alles goed zou komen. De regen, de menigte, de gemiste ballen enzovoort – ik had alle excuses klaar om zijn vijf missers te verklaren. Ik begon dit uit te leggen aan Steve, maar voordat ik kon uitspreken, onderbrak Steve mij, keek mij aan alsof ik gek was, en zei: „Maar

coach, er is geen probleem, ik sta te springen om weer in het veld te gaan. Wij gaan winnen.” Ik dacht: „Wat bedoel je, er zijn geen problemen, jij domkop, je hebt net vijf ballen gemist.” Het is zijn denkwijze die hem gemaakt heeft tot wat hij is en die hem in staat gesteld heeft om te bereiken wat hij bereikt heeft. Zoals u weet, was die wedstrijd het begin van een carrière die van hem een van de beste achterhoedespelers zou maken die het Amerikaanse voetbal ooit rijk is geweest.

Het volgende verhaal gebeurde dit jaar met onze huidige achterhoedespeler, Robbie Bosco. Wij speelde tegen de University of Pittsburgh. In het vorige seizoen waren zij landelijk op de derde plaats geëindigd. Wij leidden met 3-0 in het derde kwartier en het ging goed. Toen wierp Robbie een bal verkeerd. Hij werd onderschept, en de tegenstander maakte een goal. Pittsburgh leidde met 7-3. Even later bemachtigden wij de bal. Robbie gooide de bal terug, deze raakte even de schouder van een van onze spelers en sprong weg. Weer kregen de tegenstanders hem te pakken en even later was de score 14-3. Ik dacht bij mijzelf: „Nu zullen we zien waar Robbie van gemaakt is.” Toen ons team de bal weer in zijn bezit had lukte het ons een doelpunt te maken. En in de laatste drie of vier minuten van de wedstrijd lukte het Robbie om de bal op sublieme wijze door te spelen naar Adam Haysbert, die scoorde. Op dat ogenblik wist ik zonder twijfel dat Robbie een goede achterhoedespeler zou worden.

Wel broeders, hoe reageren wij op tegenspoed? In alles wat wij doen zullen wij met tegenspoed te maken krijgen, in bijna alle aspecten van ons leven – in onze persoonlijke omgang met anderen, op zending, in ons beroep, in ons gezin. Wanneer wij met tegenspoed geconfronteerd worden zijn wij geneigd om ons heen te kijken en te denken dat wij de eni-

ge zijn die zoiets moeten meemaken. Wij zijn geneigd te denken dat wij de enige met problemen zijn. En altijd zien we anderen die meer talenten hebben, groter, handiger, knapper, of sneller zijn. Ik kan u verzekeren, broeders, iedereen heeft problemen, zelfs voetbalcoaches. Onze bekwaamheid het hoofd te bieden aan tegenspoed zal bepalen hoeveel succes wij in dit leven hebben. Volgens mij is dit waar het evangelie de grootste hulp voor ons kan zijn. De macht van de Heilige Geest is de grootste bron van kracht en troost die wij in ons leven kunnen hebben. De Heilige Geest zal ons niet alleen helpen in tijd van nood, maar ons ook helpen een sterk getuigenis van het evangelie van Jezus Christus te krijgen en ons daarmee voorbereiden op het leven.

Ik heb de laatste jaren vooruitgang gemaakt als coach. Maar ik denk dat die vooruitgang een rechtstreeks gevolg is van de groei die ik doorgemaakt hebt door mijn roepingen in de kerk. Ik had de gelegenheid om als bisschop te dienen in een studentenwijk toen ik nog assistent-coach was. Toen ik in 1972 hoofdcoach werd, besloot ik mijn taak op dezelfde wijze te benaderen als die van bisschop. Ik delegeerde mijn taken aan mijn assistenten, gaf de spelers zelf de verantwoordelijkheid om zichzelf in alle aspecten van hun leven te verbeteren, en ik gebruikte persoonlijke gesprekken met de spelers om te proberen ze op een positieve manier te beïnvloeden, en ze aan te moedigen, zowel op het veld als daarbuiten, hun uiterste best te doen en hun volledige potentieel te bereiken.

Elk ambt dat ik bekleed heb heeft waardevolle ervaringen en groei gebracht in het leven. Broeders, tot welk ambt u ook geroepen zult worden, of het nu bisschop, adviseur van een priesterschapsquorum, huisonderwijzer, of sportleider is, u zult geen grotere vreugde ervaren dan wanneer een van de jongemannen waar u verantwoordelijk voor bent, het besluit neemt om een zendingsooproep te aanvaarden. Ik raad u aan uw inspanningen in dit opzicht te verdubbelen; het is de tijd en de moeite waard.

Wel, broeders, ik heb in mijn carrière vele prachtige dingen meegemaakt, veel meer dan ik ooit gedroomd had. Maar ik zou willen dat vooral de jongere broeders begrijpen dat alles wat mij overkomen is in mijn beroep slechts een druppel in de emmer is vergeleken met de werkelijk belangrijke dingen in het leven. Mijn getuigenis van het evangelie van Jezus Christus en mijn vrouw en kinderen, zijn mijn kostbaarste bezit. En dit getuig ik tot u in de naam van Jezus Christus. Amen.

Toen ik geroepen werd als hopman

President Ezra Taft Benson
van het Quorum der Twaalf Apostelen

„Het belangrijkste in dit leven is een getuigenis van de waarheid, en er is geen plek op aarde waar men meer de gelegenheid krijgt om een getuigenis te ontwikkelen dan in het zendingsveld.”

Mijn geliefde broeders, mijn hart gaat vol liefde naar u uit bij deze belangrijke gelegenheid. Ik dank de Heer voor deze vergadering vanavond.

Ik zal altijd dankbaar zijn dat bijna vijftien jaar geleden de bisschop van onze wijk naar mij toekwam en mij vroeg hopman te worden van vierentwintig scouts in de wijk Whitney. Het was een geweldig stel jongens met veel muzikaal talent.

In die dagen hadden wij verschillende activiteiten in de OOV waarbij de verschillende wijken met elkaar wedijveren. Een van die activiteiten was een jongenskoor. Iedere wijk werd geacht een koor te hebben, en dikwijls vroeg de bisschop de hopman om ervoor te zorgen dat de jongens oefenden. Zo ging het bij ons ook.

Zoals zo vaak het geval is als een man gevraagd wordt iets te doen, zocht ik de hulp van een goede trouwe vrouw die piano kon spelen en verstand van muziek had. Onder haar leiding begonnen wij te oefenen. Het lied dat in de wedstrijd ge-

zongen moest worden was vastgesteld door het algemeen bestuur en gold voor de gehele kerk. Het was „De morgen daagt, de nacht vliedt heen”, van Parley P. Pratt.

Wekenlang bereidden wij ons voor, vóór en na de padvinderversgaderingen. Eindelijk was het zover dat wij met de tien andere wijken van de ring Franklin moesten samenkomen om te zien welk koor het beste was. Wij wonnen en moesten dus in de tabernakel te Logan uitkomen tegen de winnaars van de zes andere ringen in de Cache vallei.

Ik zal nooit vergeten hoe wij die avond naar de tabernakel gingen. Wij gingen naar binnen en moesten loten om de volgorde van optreden. Wij waren het laatst aan de beurt, wat onze angst slechts vergrootte.

Eindelijk moest onze groep het podium op. Terwijl onze begeleidster het volkslied speelde, liepen die vierentwintig jongens achter elkaar het podium op en vormden een halve cirkel op het podium, terwijl ik tussen een paar banken wegkroop om te proberen ze wat leiding te geven. Toen zongen zij zoals ik ze nog nooit tevoren had horen zingen, en u begrijpt natuurlijk wel dat ik dit verhaal niet verteld zou hebben als zij niet de eerste plaats hadden gewonnen in Logan.

Dolgelukkig gingen wij naar huis. Wat waren wij trots dat onze kleine gemeenschap van zo'n vijftig gezinnen de wedstrijd van de andere wijken en ringen van het dal had gewonnen.

Tijdens de eerste scoutingbijeenkomst na onze overwinning, herinnerden de jongens mij eraan (ze vergeten ook nooit iets als het in hun eigen belang is) dat ik ze, toen er nogal wat problemen waren, beloofd had dat wij samen een trektocht over de bergen naar Bear Lake Valley zouden maken, als ze in Logan wonnen.

Beloofte maakt schuld, dus begonnen

wij onze trektocht te plannen. Tijdens de vergadering stak een twaalfjarige jongen zijn hand op en zei, heel formeel: „Hopman, ik zou graag een motie willen indienen.” Dat was iets nieuws in de samenkomsten, tenminste voor mij, maar ik zei: „Oké, laat eens horen?”

Hij zei: „Ik zou willen voorstellen dat wij allemaal ons haar af laten knippen, zodat wij geen kammen of borstels nodig hebben tijdens onze tocht.”

Ik merkte dat drie of vier wat oudere jongens een beetje benauwd keken. Ze hadden de leeftijd bereikt dat zij op de meisjes begonnen te letten, en zij wisten dat een kaal hoofd de meisjes nou niet bepaald zou aanspreken.

De motie werd aan de groep voorgelegd en de meerderheid stemde vóór. Alleen de drie of vier oudsten stemden tegen. Er werd toen afgesproken dat, als zij zich niet vrijwillig onderwierpen, er wel een ander middel gevonden zou worden om de regels van de groep toe te passen. Zij gaven daarom toe.

Maar toen, wij hadden zoiets kunnen verwachten, – zij vergeten nou eenmaal nooit iets als het in hun belang is – vroeg een van de oudere jongens: „Maar hoe staat het met de hopmans?” Toen was het onze beurt om benauwd te kijken.

De volgende zaterdag namen twee hopmans plaats bij de kapper, die grinnkend aan het werk ging. Toen hij bijna klaar was zei hij: „Zeg, als ik jullie hoofd mag scheren, doe ik het hele karwei voor niets.”

Na ons bezoek aan de kapper begonnen wij aan de tocht naar Bear Lake Valley – vierentwintig jongens met gemillimeterd haar en twee hopmans met kaalgeschorren hoofden.

Het werden drie heerlijke weken met die fijne jongens daar buiten in de heuvels, in de bergen en op het meer. Ik wou dat ik u kon vertellen hoe het leven van ieder van die jongens is verlopen tot nu toe. Ik ben trots op ze.

Ik heb mijn best gedaan om contact met ze te houden. Vele jaren later, nadat ik een tijdje in Idaho en Washington D.C. gewoond had, woonde ik toevallig de zondagsschool bij in de wijk Whitney. Een van de jongens was daar bisschop, een andere een raadgever, een derde administrateur van de wijk, en nog een andere was het bezoekende hogeraadslid. Toen gingen wij naar de evangelieklas; een van de jongens was daar de leraar. Een van hen was de hopman. Wij hadden een gezellig gesprek samen. Van alle jongens wisten wij waar zij waren of wat zij deden, behalve twee. Niemand scheen te weten wat er met hen gebeurd was.

Enkele weken later was ik in het zuiden van Arizona. In die dagen hielden wij de ringpriesterschapsvergadering op de zaterdag van de ringconferenties, en tijdens de vergaderingen merkte ik achter in de zaal, een gezicht op, dat mij bekend voorkwam. Aan het eind van de vergadering kwam een van de twee jongens die wij uit het oog verloren hadden naar voren. Wij sloegen onze armen om elkaar heen en ik vroeg: „Wat doe jij helemaal hier?”

Hij zei: „Ik neem aan dat u bedoelt, wat doe je tegenwoordig in de kerk?”

Ik zei: „Dat is natuurlijk een deel ervan, dus wat doe je inderdaad in de kerk?”

Hij antwoordde: „Ik doe niet zoveel, ik ben hopman.” (Dat stak ik in mijn zak!) Hij vertelde mij dat hij buiten de kerk was getrouwd, maar dat zijn vrouw sindsdien lid van de kerk was geworden en nu probeerde hem zover te krijgen, dat zij naar de tempel konden gaan.

Wij begonnen elkaar te schrijven en enkele maanden later had ik de eer om dit fijne stel en hun kinderen te verzegelen in de tempel te Salt Lake City.

Enige tijd later sprak ik op de jaarvergadering van de vereniging van boeren in Burley (Idaho). Toen ik net voor de vergadering begon met de president van de vereniging op het podium stond, zag ik een man die aan de deur folders uitreikte. Ik vroeg de president wie die man was. En jawel, het was de laatste van de vierentwintig jongens die gevonden moesten worden.

Na de vergadering hadden wij tweeën een goed gesprek. Hij was wel in de kerk getrouwd, maar niet in de tempel. Het

duurde niet lang voordat ik het voorrecht had om ook deze man en zijn vrouw en kinderen in de tempel te verzegelen.

Zover als wij weten, was dit de laatste van de vierentwintig om in de tempel te trouwen. Sommigen van hen leven niet meer, maar wij hebben goede redenen om aan te nemen dat ieder van hen goed werk heeft gedaan in het leven.

Het is een van de fijnste dingen in mijn leven geweest om deel te nemen aan het scoutingprogramma, wat ik bijna vijftig jaar lang heb gedaan. Scouting is een geweldig programma dat de jonge mensen leiderschap en vaderlandsliefde leert en een sterk karakter ontwikkelt. Het bouwt mannen, mannen met karakter en een geestelijke instelling. Ik ben de bisschop van die kleine plattelandswijk dankbaar dat hij mij toen gevraagd heeft hopman te worden.

Broeders, ik prijs u van ganser harte voor het goede werk dat u doet en zeg dat het niet loont om af te dwalen. Wat wel loont is om het evangelie na te leven, uw normen hoog te houden, met goede vrienden om te gaan, de geboden te onderhouden en op te komen voor de waarheid, waar u zich ook moge bevinden.

Sommigen onder u weten dat ik eens deel uitmaakte van de regering. Het was niet gemakkelijk, maar ik kreeg de belofte van de president van de Verenigde Staten dat ik nooit gevraagd zou worden een beleid te steunen waarin ik niet geloofde. En hij heeft die belofte gehouden – hij heeft mij nooit gevraagd een beleid te steunen waarin ik niet geloofde.

Ik ben mijn Hemelse Vader dankbaar

President Ezra Taft Benson van het Quorum der Twaalf zingt samen met de quorumleden Howard W. Hunter en Thomas S. Monson.

voor het gezin waarin ik geboren werd en voor die zending van mijn vader, die zoals ouderling Thomas S. Monson vertelde, op zending geroepen werd en moeder thuis liet met zeven jonge kinderen. De achtste werd vier maanden nadat hij het zendingsveld in gegaan was geboren. Er kwam toen in dat gezin een zendingsgeest die het nooit meer heeft verlaten en waarvoor ik erg dankbaar ben.

Ik ben dankbaar voor mijn tien broers en zusters, die allen op zending zijn geweest. Twee van mijn zusters, weduwen, de ene moeder van tien en de andere van acht kinderen, spraken met hun bisschop over een eigen zending, nadat zij hun kinderen op zending hadden gestuurd.

Ik herinner mij nog goed de dag dat zij mij opbelden en zeiden: „Raad eens wat er gaat gebeuren? Wij hebben onze zendingsoproep gekregen.”

Ik zei: „Wat voor zendingsoproep?”

Zij antwoordden: „Weet je er niets van?” (Zij dachten dat de president van de Twaalf Apostelen wel met alles op de hoogte zou zijn!)

Ik zei: „Nee, ik heb er niets van gehoord.”

Zij antwoordden: „Ja, wij gaan allebei naar je vroegere zendingsveld in Engeland.”

Ik heb ze een goede reis gewenst, en ik wou dat u het verslag van die twee zusters had kunnen horen toen zij terugkwamen van hun zending.

Het belangrijkste van alles in dit leven is een getuigenis van de waarheid, en er is geen plaats op aarde waar men de gelegenheid krijgt om een getuigenis te krijgen zoals het zendingsveld. Ik weet het – ik ben er herhaaldelijk geweest.

God zegene deze grote vergadering van de priesterschap, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De goede en getrouwe dienstknechten

President Gordon B. Hinckley
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

„Er zijn honderdduizenden, onderdehand haast miljoenen, priesterschapsdragers die de Heer liefhebben en in gehoorzaamheid aan zijn geboden wandelen.”

Wel, broeders, als ik nog een paar woorden tot u mag spreken, wil ik de toespraak die ik voorbereid had opzij leggen en voor de vuist tot u spreken. Dit is een geweldige vergadering geweest. Iedere jongen die hier is behoort nu een groter verlangen in zijn hart te hebben om de wereld in te gaan als vertegenwoordiger van de Heer Jezus Christus.

Ik zou tot jullie, jongens, willen zeggen bereid je voor op die grote verantwoordelijkheid. Coach Edwards heeft gesproken over de belangrijkheid van het zich voorbereiden. De Heer heeft gezegd: „Wanneer gij zijt voorbereid, zult gij niet vrezē.” (Leer en Verbonden 38:30.) Dit is de tijd om je voor te bereiden jongens, of je nu twaalf of veertien, zestien of achtien jaar bent. Let goed op jezelf. Gebruik als je bij je vrienden bent nooit taal die niet past bij de roeping die je zult ontvangen, als je die waardig bent, om de wereld in te gaan om deze kerk te vertegenwoordigen en afgezant van de Heer te zijn. God zegene jullie zodat jullie dit mogen

bereiken. Ik hoop dat jullie goed geluisterd hebben naar wat coach LaVell Edwards heeft gezegd. Hij is een winnaar die in trainen gelooft en in het je houden aan de regels van het spel. Hij is zeven jaar bisschop geweest. Hij is een wijs en bekwaam mens met zeer veel ervaring. Hij heeft geweldig zijn best moeten doen om vanavond hier te zijn en wij stellen wat hij gedaan heeft en wat hij gezegd heeft bijzonder op prijs. Dank u coach Edwards en onze felicitaties met nog een overwinning vandaag.

Echtgenoten en vaders, u behoort in uw hart vanavond, tengevolge van de inspirerende woorden van broeder Hanks, een besluit te hebben genomen u thuis zo te gedragen dat u de liefde, het respect, de achting en het gezelschap van uw vrouw en kinderen waardig bent. Het feit dat hij het priesterschap draagt, geeft geen enkele man het recht om de baas te spelen over degenen die hij de allergrootste liefde en achting behoort te tonen. Ieder van ons dient vanavond naar huis te gaan met een vaster besluit om zo te leven dat hij het gezelschap waardig is van degenen die hem het meest liefhebben en die hij zonder enig voorbehoud behoort lief te hebben en te eren.

Nu wil ik tot slot nog een paar minuten met waardering en liefde spreken over de priesterschap van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Er zijn honderdduizenden, onderdehand zelfs miljoenen, priesterschapsdragers die de Heer liefhebben en in gehoorzaamheid aan zijn geboden wandelen. Deze echtgenoten en vaders besturen hun gezin met vriendelijkheid en een geest van liefde en waardering. Zij aanvaarden gelijk alle roepingen om te dienen in welke positie dan ook. Zij zijn goede burgers en ondersteunen de regeringen waaronder zij leven, waar zij zich ook

mogen bevinden in de wereld. Zij zijn goede burens en loyale werknemers. Zij zijn ijverige, eerlijke en integere werkers. Het zijn mannen die een kuis en eerbaar leven leiden, mannen die de Heer liefhebben en die de Heer liefheeft.

Uit de grond van mijn hart dank ik u voor uw getrouwheid. Ik dank u voor het voorbeeld dat u uw gezin en de wereld geeft. U doet de kerk eer aan. U brengt geluk, vrede en veiligheid in het leven van uw vrouw en kinderen. U geeft toe aan uw barmhartige neigingen en geeft aan de armen, sluit vriendschap met de eenzamen en komt op voor het beste in de maatschappij. U bent de goede vruchten van het prachtige evangelie van de Zoon van God.

Geen schuldgevoelens storen uw slaap. Geen overtredingen van Gods geboden achtervolgen u overdag. U bent degenen die ik mijn loyale broeders noem.

Ik dank u voor die geweldige loyaliteit. Mannen van uw slag hebben dit werk vanaf het begin voorwaarts doen gaan. Zij waren aanwezig in het huis van Peter Whitmer toen de kerk georganiseerd werd. Zij behoorden tot de weinigen die de profeet trouw bleven in de moeilijke

tijd die de kerk doormaakte in de staat New York.

Zij verlieten bereidwillig Kirtland om een zending te vervullen waarheen zij ook werden gevraagd te gaan, zodra de profeet ze riep.

Zij namen deel aan de lange tocht van het kamp Zion, die reis van twaalfhonderdtachtig kilometer van Ohio naar het westen van Missouri. Zij bleven de profeet trouw in de gevangenis van Liberty. Geplunderd en opgejaagd strompelden zij met de behoeftige heiligen langs de oever van de Mississippi naar Quincy (Illinois).

Zij legden de moerassen rond Commerce droog en bouwden Nauvoo de Schone op. Zij bouwden het prachtige huis des Heren op de heuvel boven de rivier. Zij waren bij Joseph in Carthage. Zij treurden om zijn dood en schaarden zich om de Twaalf. Met het gepeupel in de rug verlieten zij hun huizen en hun tempel en moesten het hoofd bieden aan de winter in Iowa. Sommigen maakten die lange, lange tocht mee met het mormoonse bataljon naar San Diego (Californië) en toen weer terug naar de vallei van het Grote Zoutmeer.

Anderen volgden de rivieren Elkhorn

en de Platte tot Scottsbluff, South Pass, Independence Rock en zo naar deze vallei. Hier ontgonnen zij het land, bestredenen de sprinkhanen; zwoegden en baden; bouwden huizen, kerken en tempels voor hun God.

Tijdens deze lange odyssee waren er die niet trouw bleven, enkelen werden verraders, maar zij vormden slechts een kleine minderheid. Ere zij diegenen die standvastig bleven, en de vrouwen die aan hun zijde werkten.

U, mijn broeders, bent van hetzelfde slag - loyaal, gelovige mannen, deugdzaam mannen, mannen die hun gezin en hun broeders en zusters liefhebben, mannen die tempels bouwen en er vervolgens in werken, mannen die roepingen om te dienen aanvaarden en dit doen zonder enige terughoudendheid of zelfzucht; mannen die God en zijn Eniggeboren Zoon, de Heer Jezus Christus, liefhebben.

Ik kan mijn waardering niet genoeg uitspreken. Uw steunverlening tijdens deze conferentie betekent meer dan ik kan uitdrukken. Soms, als ik het gevoel krijg dat de last zwaar is en de problemen talrijk, denk ik aan u die niet alleen uw hand opheft ter goedkeuring, maar ook uw hart, tijd en middelen geeft ter ondersteuning.

God zegene u. Ik bid voor u dat er vrede en liefde in uw gezin moge heersen, dat het u voorspoedig ga in uw eerlijk streven, en dat u, wanneer de tijd komt dat u voor de Heer staat, door Hem verwelkomd moge worden met de woorden: „Wel gedaan, gij goede en getrouwe slaaf.”

Ik smeeke de zegeningen des hemels af voor een ieder van u en voor diegenen die u lief zijn en doe dit met dankbaarheid in mijn hart, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Twee atleten, Peter Vidmar (winnaar Olympisch goud) (links) en baseball-ster Dale Murphy (rechts), werden in de priesterschapsvergadering door president Gordon B. Hinckley voorgesteld en gecompimenteerd met hun voorbeeld van getrouwheid.

De hoekstenen van ons geloof

President Gordon B. Hinckley
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

„Wij hebben fundamentele hoekstenen waarop deze grote kerk van de laatste dagen door de Heer is gevestigd, en die goed ineensluitend zijn. Zij zijn absoluut onmisbaar als grondslag van dit werk.”

Gisteravond was het een week geleden dat er in deze tabernakel op het Temple Square een grote conferentie plaatsvond van de vrouwen van de kerk. Vele duizenden namen deel aan die conferentie die in Noord-Amerika van kust tot kust werd uitgezonden. Het was inspirerend om in het gezicht te kijken van hen die bij die gelegenheid verzameld waren in de tabernakel – mooie vrouwen, sterke vrouwen, bekwame vrouwen, deugdzame vrouwen, gelovige vrouwen.

Gisteravond was er op dezelfde wijze in de tabernakel een grote verzameling van de priesterschap, een vergadering die uitgezonden werd naar 714 andere plaatsen in de wereld en naar 900 ringcentra waar mannen en jongens van de kerk vergaderd waren die met geloof en overtuiging wandelen. Wat is dit werk won-

derbaarlijk, mijn geliefde broeders en zusters.

Het is een grote eer om voor u te staan en tot heiligen der laatste dagen over de gehele wereld te spreken. Ik bid om de leiding van de Heilige Geest. Ik sta hier niet als plaatsvervanger van de president van de kerk. Ik spreek als zijn tweede raadgever, een verantwoordelijkheid waar ik zelf niet naar gestreefd heb maar die ik aangenomen heb als een heilige roeping. Bij het vervullen ervan heb ik geprobeerd iets van de zware last van de schouders van onze geliefde president af te nemen en het werk des Heren ijverig voort te doen gaan. President Kimball is de profeet des Heren. Niemand anders kan of zal zijn plaats innemen zolang hij leeft. Als hij overlijdt, zal er een ander klaar staan, een man die door jarenlange ervaring en dienstbetoon getraind, beproefd, geschoold, gelouterd en voorbereid is om die heilige en ontzagwekkende taak op zich te nemen.

Ik wil de leden van de kerk melden dat het goed gaat met het werk. Ik heb het gevoel dat onze Hemelse Vader het met een goedkeurende glimlach aanschouwt. Ik besef natuurlijk, dat ieder van ons, ongeacht zijn positie, nog beter zou kunnen doen. Wij zouden ons voortdurend moeten verbeteren. Niettemin is er reden voor tevredenheid.

Het zendingswerk gaat voorwaarts. Sinds de laatste conferentie zijn er weer nieuwe zendingsgebieden geopend. Het peil van de activiteit van de leden van de kerk in de gehele wereld wordt beter. Het enorme werk van het genealogisch onderzoek wordt uitgebreid en een steeds toenemend aantal getrouwe heiligen der

laatste dagen zetten het werk in de tempels voort.

Er worden meer kerkgebouwen gebouwd dan ooit. Er zijn goedkopere bouwmethoden ontwikkeld om de kosten van deze gebouwen zo laag mogelijk te houden.

Sinds wij laatst vergaderden zijn er drie nieuwe tempels ingewijd – één in Boise (Idaho); één in Sydney en onlangs één in Manila, de hoofdstad van de Filippijnen. Tienduizenden heiligen der laatste dagen hebben deelgenomen aan deze inspirerende inwijdingsdiensten. In de tempel te Boise zijn vierentwintig inwijdingsdiensten gehouden, met in elke dienst een grote uitstorting van de Geest des Heren. Talrijke malen hebben de aanwezigen hun waardering uitgesproken. In Australië was het ook zo. De mensen waren helemaal uit Tasmanië in het zuiden gekomen, en van het eiland Thursday in het noorden; zij waren helemaal van de andere kant van het werelddeel gekomen, uit Perth aan de westkust, velen van hen ten koste van grote opofferingen, om van de heerlijke sfeer van die grote gebeurtenis te kunnen genieten door een van de veertien inwijdingsdiensten bij te wonen.

Wij zijn nog maar een paar dagen geleden teruggekomen uit Manila. Daar, op een hoogte die een uitzicht verschaft over een heel dal, staat een prachtige, heilige tempel. Hier, evenals elders, staat gegraveerd in een steen van een van de torens „Holiness to the Lord. The House of the Lord.” (Den Here heilig. Het huis des Heren.)

Bij duizenden zijn zij gekomen, die geweldige, trouwe leden van de kerk op de Filippijnen. Met dankliederen, woorden van vermaning en getuigenissen, en met een inwijdingsgebed hebben zij De Heer dit prachtige huis als woonplaats aangeboden als gift van een dankbaar volk.

Al deze nieuwe tempels zijn vóór de inwijding toegankelijk geweest voor het publiek. Tienduizenden hebben ze bezocht. Zij hebben alle vragen met betrekking tot de tempels mogen stellen die zij maar wilden. Deze bezoekers waren een en al eerbied voor de sfeer in deze heilige gebouwen. Nadat zij die geest hadden gevoeld en iets van de doelen waarvoor de tempels gebouwd worden hadden gehoord, hebben deze gasten begrepen waarom wij deze gebouwen na de inwijding als geheiligd beschouwen, dat zij gereserveerd zijn voor heilige doeleinden en gesloten zijn voor het publiek.

Bij het deelnemen aan deze inwijdingsdiensten, voelt men de ware kracht van de kerk. Die kracht is in het hart van de

mensen, die verenigd zijn door het feit dat zij allen weten dat God onze eeuwige Vader is en Jezus Christus onze Heiland. Hun persoonlijk getuigenis is stevig gevestigd op een fundering van geloof betreffende goddelijke zaken.

In elke nieuwe tempel hebben wij een hoeksteenplechtigheid gehad in overeenstemming met een traditie die teruggaat tot vroegere tijden. Voor het gebruik van cement algemeen werd, bestond de fundering van een gebouw uit grote stenen. Men groef een geul, waarin grote stenen werden geplaatst als fundering. Vanaf een bepaald beginpunt en liep de fundering naar de eerste hoeksteen; vandaar ging de muur in de nieuwe richting naar de volgende hoek waar opnieuw een hoeksteen werd geplaatst; vandaar ging de muur weer naar de volgende hoek en vandaar naar het beginpunt. In vele gevallen, ook bij het bouwen van de tempels vroeger, werden er hoekstenen gebruikt op elk punt waar de muren bij elkaar kwamen en deze hoekstenen werden met enig ceremonieel op hun plaats gebracht.

De laatste hoeksteen werd de hoofdhoeksteen genoemd en deze werd met veel feestvertoon aangebracht. Wanneer deze hoeksteen geplaatst was was het fundament gereed voor de bovenbouw. Vandaar de analogie die Paulus gebruikte om de ware kerk te beschrijven:

„Zo zijt gij dan geen vreemdelingen en bijwoners meer, maar medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods, gebouwd op het fundament van de apostelen en profeten, terwijl Christus Jezus zelf de hoeksteen is. In Hem wast elk bouwwerk, goed ineensluitend, op tot een tempel, heilig in de Here.” (Ef. 2:19-21.)

Wij hebben fundamentele hoekstenen waarop deze grote kerk van de laatste dagen is opgericht door de Heer, die „goed ineensluitend” zijn. Zij zijn absoluut onmisbaar als grondslag van dit werk, en vormen de fundering, de ankers waarop het staat.

Ik zou graag in het kort iets willen zeggen over deze vier onmisbare hoekstenen die het anker vormen van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Ik vermeld eerst de belangrijkste hoeksteen, die wij erkennen en eren als de Heer Jezus Christus. De tweede is het visioen van de profeet Joseph Smith, toen de Vader en de Zoon aan hem verschenen. De derde is het Boek van Mormon, dat spreekt als een stem uit het stof en de woorden bevat van vroegere profeten die de goddelijkheid en de werkelijkheid van de Heiland van de mensheid verkondigden. De vierde is het priesterschap met al

zijn machten en gezag, waardoor mannen in Gods naam handelen en de aangelegenheden van zijn koninkrijk besturen.

Sta mij toe iets verder in te gaan op ieder van deze punten. Absoluut fundamenteel in ons geloof is ons getuigenis van Jezus Christus als de Zoon van God, die volgens een goddelijk plan in Betlehem werd geboren. Hij groeide op in Nazaret als zoon van een timmerman, en verenigde in zich de elementen van zowel sterfelijkheid als onsterfelijkheid, die Hij respectievelijk van zijn aardse moeder en zijn Hemelse Vader had gekregen. In de loop van zijn korte aardse bediening bewandelde Hij de stoffige wegen van Palestina, genas de zieken, gaf de blinden hun gezicht, wekte de doden op en onderwees prachtige, alles te boven gaande beginselen. Hij was, zoals Jesaja had geprofeteerd, „een man van smarten en vertrouwd met ziekten”. (Jes. 53:3.) Voetnoot: Onjuiste tekst; beter: „... een man van smarten en vertrouwd met lijden.” Hij strekte zijn hand uit naar degenen wier lasten zwaar waren en nodigde ze uit hun lasten op Hem te werpen, en Hij verkondigde: „Mijn juk is zacht en mijn last is licht.” (Matt. 11:30.) „Hij is rondgegaan, weldoende,” en werd erom gehaat. (Hand. 10:38.) Zijn vijanden stonden tegen Hem op. Hij werd gevangen genomen, voor het gerecht valselijk beschuldigd, schuldig verklaard om de schreeuwende menigte te bevredigen, en veroordeeld om te sterven aan het kruis op Golgota.

De nagels doorboorden zijn handen en voeten. Na een folterend lijden gaf Hij zich als losprijs voor de zonden van alle mensen. Voor Hij stierf riep Hij uit: „Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen.” (Luc. 23:34.)

Hij werd begraven in een geleend graf en stond op de derde dag weer op. Hij kwam te voorschijn als overwinnaar van de dood, „als eersteling van hen die ontslapen zijn”. Met zijn opstanding ontvingen alle mensen de belofte dat het leven eeuwig is, dat „evenals in Adam allen sterven, zo ook in Christus allen levend gemaakt zullen worden”. (1 Kor. 15:20-22.) Niets in de hele menselijke geschiedenis is te evenaren met het wonder, de pracht, de grootheid of de vruchten van het onvergelykelijke leven van de Zoon van God, die voor een ieder van ons is gestorven. Hij is onze Heiland. Hij is onze Verlosser. Zoals Jesaja voorspelde, noemt men Hem „Wonderbare Raadsman, Sterke God, Eeuwige Vader, Vrededorst”. (Jes. 9:5.)

Hij is de belangrijkste hoeksteen van de kerk die zijn naam draagt: „De Kerk van

Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.” Er is ook onder de hemel geen andere naam aan de mensen gegeven, waardoor wij moeten behouden worden. (Zie Hand. 4:12.) Hij is de oorzaak van ons eeuwige heil (zie Hebr. 5:9). Er is niemand die Hem kan evenaren. Die is er nooit geweest. Die zal er ook nooit zijn. Laten wij God dankbaar zijn voor de gave van zijn geliefde Zoon, die zijn leven gaf opdat wij mochten leven, en die de onwrikbare hoeksteen is van ons geloof en van zijn kerk.

De tweede hoeksteen – het eerste visioen van de profeet Joseph Smith. Het was in de lente van het jaar 1820. De jongen liep met zijn vragen het bos in, niet ver van de boerderij van zijn vader. Terwijl hij daar alleen was, smeekte hij in gebed om die wijsheid die volgens Jakobus’ belofte eenvoudigweg gegeven zou worden aan degenen die God er in geloof om vragen. (Zie Jak. 1:5.) Daar, onder omstandigheden die hij met veel bijzonderheden heeft beschreven aanschouwde hij de Vader en de Zoon, de grote God van het heelal en de opgestane Heer, Die beiden tot hem spraken.

Deze buitengewone gebeurtenis opende het wonderbaarlijke werk van de herstelling. Het scherm voor de reeds lang geleden beloofde bedeling van de volheid der tijden werd opengetrokken.

Meer dan anderhalve eeuw lang hebben vijanden, critici en sommige zogenaamde geleerden hun leven versleten in pogingen om de werkelijkheid van dit visioen te weerleggen. Zij kunnen het natuurlijk niet begrijpen. De dingen Gods worden begrepen door de Geest Gods. Sinds de Zoon van God als sterfelijk wezen op aarde wandelde was er niet zoiets groots gebeurd. Zonder dit visioen als hoeksteen voor ons geloof en onze organisatie hebben wij niets. Met dit visioen hebben wij alles.

Er is veel geschreven, er zal veel geschreven worden om het weg te redeneren. Het begrensde verstand kan het niet begrijpen. Maar het getuigenis van de Heilige Geest, dat sinds het gebeurde door ontelbare aantallen mensen is ervaren, geeft de zekerheid dat het waar is, dat het gebeurde zoals Joseph Smith gezegd heeft, dat het even werkelijk was als de zonsopgang in Palmyra, dat het een onmisbare hoeksteen is zonder dewelke de kerk niet „goed ineensluitend” zou kunnen zijn.

De derde hoeksteen – het Boek van Mormon. Ik heb het hier in mijn hand. Het is echt. Het heeft een gewicht en een volume die gemeten kunnen worden. Ik kan de bladzijden omslaan en lezen, en er

President Spencer W. Kimball (midden), met zijn secretaris, D. Arthur Haycock (links), en president Gordon B. Hinckley, tweede raadgever in het Eerste Presidium.

staat prachtige en opbouwende taal in. Het oude verslag waarvan het vertaald is, kwam uit de aarde als een stem die spreekt uit het stof. Het kwam als een getuigenis van vele generaties mannen en vrouwen die op deze aarde hebben geleefd, die worstelden met tegenspoed, die ruzie maakten en vochten, die op bepaalde momenten de goddelijke wet naleefden en welvarend werden, en op andere momenten hun God vergaten en vernietigd werden. Het bevat wat wel eens beschreven is als het vijfde evangelie, een ontroerend getuigenis vanuit de nieuwe wereld met betrekking tot het bezoek van de opgestane Verlosser aan dit werelddeel.

Het bewijs van de waarheid van dit boek, van de echtheid ervan, in een wereld die geneigd is om bewijzen te vragen, ligt niet in de archeologie of de antropologie, hoewel deze voor sommigen een hulp kunnen zijn. Het ligt niet in woordonderzoek of historische analyses, hoewel deze bevestigend kunnen zijn. Het bewijs van de waarheid en de echtheid is te vinden in het boek zelf. Het bewijs wordt verkregen door het te lezen. Het is een boek Gods. Redelijke mensen kunnen misschien aan de oorsprong ervan twijfelen; maar degenen die het met een gebed in hun hart hebben gelezen, zijn door een macht boven hun natuurlijke zintuigen te weten gekomen, dat het waar is, dat het het woord van God bevat, dat het verlossende waarheden van het eeuwige evangelie uitlegt, dat het te voorschijn gekomen is „door de gave en de

macht Gods om Jood en niet-Jood te overtuigen dat Jezus de Christus is”. (Zie titelblad van het Boek van Mormon.)

Het is hier. Het moet uitgelegd worden. Het kan alleen uitgelegd worden zoals de vertaler zelf de oorsprong uitlegde. Hand in hand met de Bijbel, waar het naast staat, is het een tweede getuige voor een ongelovige generatie dat Jezus de Christus is, de Zoon van de levende God. Het is een onaantastbare hoeksteen van ons geloof.

Hoeksteen nummer vier – de herstelling op aarde van de macht en het gezag van het priesterschap. Dat gezag was de mens vroeger reeds gegeven, het lagere gezag aan de zonen van Aäron voor de bediening van tijdelijke zaken en van enkele geestelijke verordeningen. Het hogere priesterschap werd door de Heer zelf aan zijn apostelen gegeven toen Hij verklaarde:

„Ik zal u de sleutels geven van het Koninkrijk der hemelen, en wat gij op aarde binden zult, zal gebonden zijn in de hemelen, en wat gij op aarde ontbinden zult, zal ontbonden zijn in de hemelen.” (Matt. 16:19.)

De volledige herstelling ervan hield de komst in van Johannes de Doper, de voorloper van Christus, wiens hoofd genomen werd om de grillen van een goddeloze vrouw te bevredigen. Ook waren Petrus, Jakobus en Johannes er bij betrokken, die getrouw met de Meester gewandeld hadden vóór zijn dood en daarna zijn opstanding en goddelijkheid verkondigden. Ook Mozes, Elias en Elia brach-

ten sleutels van het priesterschap om het werk van de herstelling van alle handelingen en verordeningen van vorige bedelingen te voltooien in deze grote, laatste bedeling van de volheid der tijden.

Het priesterschap is hier. Het is ons verleend. Wij handelen door dat gezag. Wij spreken als zonen van God in de naam van Jezus Christus en als dragers van deze door God geschonken begiftiging. Wij kennen de macht van dit priesterschap omdat wij haar gezien hebben. Wij hebben gezien hoe de zieken genezen, de verlamden weer kunnen lopen, en hoe licht, kennis en inzicht gekomen zijn tot degenen die in duisternis waren.

Paulus schreef over het priesterschap: „En niemand matigt zichzelf die waardigheid aan, doch men wordt ertoe geroepen door God, zoals immers ook Aäron.” Wij hebben het niet verkregen door ervoor te betalen. De Heer heeft het gegeven aan mannen die waardig beschouwd werden het te ontvangen, ongeacht hun positie in het leven, hun huidskleur, of het land waarin zij wonen. Het is de macht en het gezag om de aangelegenheden van Gods koninkrijk te behartigen. Het wordt alleen gegeven door ordening, door oplegging der handen. Om ervoor in aanmerking te komen wordt gehoorzaamheid aan Gods geboden vereist.

Er is geen macht op aarde die ermee vergeleken kan worden. Zijn gezag strekt zich verder uit dan het leven, verder dan de sluier van de dood, tot in de eeuwigheden voor ons. Zijn gevolgen zijn eeuwigdurend.

Deze grote van God ontvangen gaven zijn de onwankelbare hoekstenen die De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verankeren, alsook de persoonlijke getuigenissen en overtuigingen van haar leven: (1) de werkelijkheid en de goddelijkheid van de Heer Jezus Christus als de Zoon van God; (2) het sublieme visioen van de profeet Joseph Smith van de Vader en de Zoon, die de bedeling van de volheid der tijden inluidde; (3) het Boek van Mormon als het woord van God dat de goddelijkheid van de Heiland verkondigt; en (4) het priesterschap van God, door God verleend om in rechtvaardigheid gebruikt te worden tot zegen van de kinderen van onze Vader.

Al deze hoekstenen zijn verwant aan elkaar, verbonden door een fundering van apostelen en profeten, vastgeklonken aan de hoofdhoeksteen, Jezus Christus. Hierop is zijn kerk gesticht, „goed ineensluitend”, tot zegen van allen die willen deelnemen aan wat zij te bieden heeft. (Ef. 2:21.)

Aldus van onderen gesteund en van boven goed ineengesloten, staat zij als de schepping van de Almachtige. Zij is een schuilplaats voor de stormen des levens. Zij is een vredige haven voor de bedroefden. Zij is een bron van hulp voor de behoeftigen. Zij is de bewaarster van eeuwige waarheden en de lerares van de goddelijke wil. Zij is de ware en levende kerk van de Meester.

Van deze dingen geef ik u mijn plechtig getuigenis. Ik getuig tot allen die binnen het bereik van mijn stem zijn dat God opnieuw heeft gesproken om deze laatste, heerlijke bedeling in te luiden: dat zijn kerk op aarde is, de kerk die de naam draagt van zijn geliefde Zoon; dat het verslag van een volk vanouds, dat van het werk van de Almachtige getuigt tot deze generatie, uit de aarde te voorschijn is gekomen; dat het eeuwige priesterschap zich onder de mensen bevindt om hen tot zegen te zijn en om zijn werk te besturen; dat dit de ware en levende kerk van Jezus Christus is, gesticht tot zegen van allen die haar boodschap willen ontvangen; dat zij onwrikbaar is gegrondvest op een fundament van apostelen en profeten, met hoekstenen die onwankelbaar zijn en door Hemzelf op hun plaats gesteld zijn om zijn eeuwige doeleinden te verwezenlijken, met Jezus Christus zelf als belangrijkste hoeksteen.

Dat was het geloof van onze vaders, dat is ons geloof. „Geloof van onze vaderen, heilig geloof. Wij zullen u trouw blijven tot de dood.” (Hymns 1985.) In de naam van Jezus Christus. Amen. □

De werken Gods

Ouderling James E. Faust
van het Quorum der Twaalf Apostelen

„Zorgen voor de misdeelden en werken met de weerspannigen is een manifestatie van de reine liefde van Christus.”

Met een gebed in mijn hart voor uw begrip en met enige schuchterheid spreek ik vandaag betreffende ouders van kinderen met bijzondere problemen. Ik doe dit omdat ik ervan overtuigd ben dat deze buitengewone moeilijkheden er zijn om, zoals de Heiland zelf zei, de werken Gods openbaar te maken. (Zie Joh. 9:3.) Hoe deze problemen het hoofd geboden worden kan dikwijls de uitdrukking zijn van de kern van het evangelie van Christus.

In onze vergaderingen is het heel gewoon dat er vooraan een groepje mensen zit die communiceren door gracieuze bewegingen van hun handen, alsmede door de Geest. Het zijn mensen die niet kunnen horen. Er zit altijd een of andere vriendelijke, begaafde ziel voor de groep die de klanken en lettergrepen in begrijpelijke gebaren vertaalt.

Onlangs tijdens een grote vergadering, ontroerde het ons te zien hoe de slechthorenden de lofzangen gedeeltelijk met hun handen zongen. Wanneer de bas- en tenorpartijen werden gezongen, bewogen de handen van de zusters zich niet; toen het de beurt was van de sopranen en de alten, lagen de handen van de broeders stil. Ik was er erg door getroffen.

Zij die niet kunnen horen, nemen een bijzonder plaats onder ons in, zo ook de mensen die niet kunnen zien en degenen die een andere lichamelijke of geestelijke beperking hebben.

Ik zou een woord van waardering willen uitspreken voor degenen onder ons die worstelen met een handicap, en een woord van troost voor hun familie, in het bijzonder de ouders. Waar in de wereld is de zoon of dochter van God die geheel zonder gebreken is? Is het leven niet waard geleefd te worden als het niet volmaakt is? Hebben de gehandicapten niet hun eigen bijzondere gaven en verrijken zij daarmee hun leven niet – en het leven van hen zonder handicaps – op een manier zoals alleen zij dat kunnen? Er is nauwelijks een familie zonder een lid dat lichamelijk of geestelijk minder ontwikkeld is. Ik heb veel waardering voor de liefhebbende ouders die moedig hun angst en hartzeer dragen en overwinnen om een kind dat met een ernstige geestelijke of lichamelijke handicap werd geboren of later heeft gekregen. Dit verdriet blijft bestaan, iedere dag, zonder ophouden, gedurende het leven van de ouder of het kind. Het komt niet zelden voor dat de ouders zich op bovenmenselijke wijze moeten inspannen om de gehandicapte te verzorgen, zonder ophouden, dag en nacht. De armen en het hart van menig moeder hebben jarenlang pijn gedaan, doordat zij probeerde haar bijzondere kind te troosten en zijn lijden te verzachten.

De smart van ouders die voor het eerst horen dat hun kind zich niet normaal ontwikkelt kan onbeschrijfelijk zijn. De tranen, de zorg, de vragen over wat het kind wel of niet in staat zal zijn te doen zijn hartbrekend: „Dokter, zal ons kind kunnen leren praten, lopen, voor zichzelf zorgen?” Dikwijls zijn er geen andere antwoorden dan deze: „U zult dankbaar moeten zijn voor welke ontwikkeling uw kind ook zal bereiken.”

De grootste zorg is altijd hoe te zorgen voor de persoon die gehandicapt is. De

last van de verzorging in de toekomst kan overweldigend lijken. Vooruitzien naar de onzekere jaren, of zelfs een levenslange, voortdurende, slopende verzorging kan ondraaglijk lijken. Er vloeien dikwijls vele tranen voordat de werkelijkheid onder ogen wordt gezien. De ouders en familieleden kunnen dan beginnen de situatie te aanvaarden en de last met een dag tegelijk te dragen. Een geweldige moeder van een ernstig gehandicapt kind heeft eens gezegd: „Geleidelijk aan begon ik slechts één dag tegelijk te nemen en toen leek het niet zo zwaar meer. In feite dankte ik de Heer aan het eind van elke dag voor de kracht die ik gekregen had om die dag door te komen en bad dat de volgende dag even goed zou zijn. Op die manier heb ik mijn kind leren liefhebben en zijn plaats in ons gezin leren waarderen.”

Een zendeling schreef zijn ouders als volgt over zijn ernstig gehandicapt broertje: „Mam, geef Billy iedere dag een kus van mij. We hebben tijdens een van onze gesprekken geleerd dat mijn broertje automatisch het koninkrijk Gods zal beërven. Ik bid slechts dat ook ik met mijn Hemelse Vader zal mogen wonen en mijn broertje zal mogen zien en met hem zal kunnen praten. Hij is een bijzondere gave, en wij zijn waarlijk gezegend.”

Het probleem van gehandicapte mensen is niet nieuw. Velen hebben zich afgevraagd waarom sommigen zulke beperkingen zijn opgelegd. Dit gebeurde ook in Jezus' tijd:

„En voorbijgaande zag Hij een man, die sedert zijn geboorte blind was. En zijn discipelen vroegen Hem en zeiden: Rabbi, wie heeft gezondigd, deze of zijn ouders, dat hij blind geboren is? Jezus antwoordde: Noch deze heeft gezondigd noch zijn ouders, maar de werken Gods moesten in hem openbaar worden.” (Joh. 9:1-3.)

Hoe worden de werken Gods openbaar in onze gehandicapte broeders en zusters? Zij worden zeker in hoge mate openbaar in de liefhebbende zorg en aandacht die door ouders, familieleden, vrienden en anderen gegeven wordt. De gehandicapten worden niet beproefd. Het zijn degenen onder ons die vrij zijn van dergelijke beperkingen die beproefd worden. Hoewel degenen die gehandicapt zijn niet gemeten kunnen worden op dezelfde manier als de anderen, doet elke vooruitgang die zij maken hen ontzettend veel goed, hoe klein die vooruitgang ook moge zijn.

Het handwerk Gods openbaart zich in vele opzichten in de gehandicapten. Het is te zien in de wonderbaarlijke wijze waarop vele mensen met geestelijke of li-

chamelijke handicaps in staat zijn zich aan te passen aan hun beperkingen. Het komt voor dat andere zintuigen zich meer ontwikkelen en op een opmerkelijke wijze de gebrekkige zintuigen vervangen. Een jonge vriendin die erg gehandicapt is wat spraak en beweging betreft, repareerde een ingewikkelde klok hoewel zij geen training of ervaring had in het maken van horloges of klokken.

Veel van deze bijzondere mensen zijn superieur in vele opzichten. Ook zij maken vooruitgang en nieuwe dingen ontvouwen zich iedere dag voor hen evenals voor ons. Zij kunnen buitengewoon zijn in hun geloof en geest. Sommigen kunnen op een opmerkelijke wijze met het oneindige communiceren. Velen hebben een zuiver geloof in anderen en een krachtig geloof in God. Zij kunnen hun geestelijke kracht doorgeven aan anderen in hun omgeving.

Voor de gehandicapten betekent het leven dikwijls het onbereikbare proberen te bereiken. Maar laten wij de woorden van de profeet Joseph Smith niet vergeten: „Alle geesten, die door God ooit in de wereld worden gestuurd, kunnen zich vergroten en verrijken.” (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 376.) Het is zeker dat door de oneindige barmhartigheid Gods, degenen met lichamelijke of geestelijke beperkingen niet zo zullen blijven na de opstanding. Dan zullen, zegt Alma, „de geest en het lichaam in hun volmaakte gedaante worden herenigd; zowel ledematen als gewrichten zullen tot hun eigen vorm worden hersteld”. (Alma 11:43.) Beproevingen, evenals de sterfelijkheid, zijn tijdelijk.

Het delen van de last zal zeker bijdragen tot het emotionele behoud van de persoon die in de eerste plaats verantwoordelijk is voor de verzorging. Zo nu en dan een uur hulp zou op prijs gesteld worden. Een moeder van een gehandicapt kind zei eens: „Over een vakantie in Hawaï zou ik niet durven dromen; alles waar ik naar verlang is eens een enkel avondje uit te kunnen gaan.”

De leerstelling van de Heiland dat handicaps geen straf voor zonden zijn, noch van de ouders noch van de kinderen, kan ook in de tegenwoordige omstandigheden begrepen en toegepast worden. Wie zou durven beweren dat een onschuldig kind geboren met een bijzonder probleem ergens voor gestraft wordt?

Waarom zouden ouders die zich vrij hebben gehouden van bepaalde ziekten, verslavende middelen, en andere verzwakkende stoffen die hun nakomelingen zouden kunnen beïnvloeden, zich verbeelden dat de geboorte van een gehandicapt kind een of andere vorm van goddelijke afkeuring is? Gewoonlijk valt zowel de ouders als het kind niets te verwijten. De Heiland van de wereld herinnert ons eraan dat God „zijn zon (laat) opgaan over bozen en goeden en . . . het (laat) regenen over rechtvaardigen en onrechtvaardigen”. (Matt. 5:45.)

Laat mij een woord van dank en waardering uitspreken voor de velen die met zoveel liefde en vaardigheid onze gehandicapte mensen verzorgen. Speciale lof gaat naar de ouders en de familieleden die hun gehandicapte kinderen hebben verzorgd in de liefhebbende sfeer van

Ouderlingen Neal A. Maxwell en James E. Faust van het Quorum der Twaalf, zingen in een gezamenlijke lofzang door de hele vergadering.

hun eigen huis. De zorg voor hen die minder-valide zijn is bijzonder dienstbetoon aan de Meester zelf, want „zoverre gij dit aan een van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan”. (Matt. 25:40.)

Ouders van gehandicapte kinderen worden weleens in verlegenheid gebracht of gekwetst door hen die op onhandige wijze hun medegevoel uitspreken, maar de grote liefde van de ouders voor een gehandicapt kind niet kunnen begrijpen of waarderen. Misschien kan deze vergelijking worden gemaakt: er is niet minder liefde voor de hulpeloze baby die gevoed, gebaad en verschoond moet worden, dan voor het oudere maar nog afhankelijke lid van het gezin. Wij houden van hen die wij dienen en die ons nodig hebben.

Is het niet mogelijk om verder te kijken dan de stokken, de rolstoelen, de beugels en de krukken, en het hart aan te zien van hen die deze hulpmiddelen nodig hebben? Zij zijn mensen en willen slechts behandeld worden als gewone mensen. Zij zien er misschien anders uit, bewegen zich misschien onhandig of spreken moeilijk, maar zij hebben dezelfde gevoelens. Zij lachen, zij huilen, zij kennen ontmoediging en hoop. Zij willen niet vermeden worden. Zij willen dat wij van ze houden om wat zij zijn, zonder vooroordeel wegens hun lichamelijke gebreken. Kan er niet meer verdraagzaamheid zijn voor verschillen – verschillen in bekwaamheid, verschillen in lichaam en verstand?

Degenen die nauw betrokken zijn bij de gehandicapten kunnen dikwijls de edele geest voelen die opgesloten is in een lichaam dat anders gevormd is of dat een gebrekkig verstand heeft.

Mag ik ook een hart onder de riem steken van de bedroefde ouders van kinderen die afgewaald zijn en doof voor het pleidooi en de leringen van hun ouders. Hoewel veelal de meeste kinderen de voetstappen van hun ouders volgen – gehoorzaam aan hen zijn, de liefde beantwoorden die zij ontvangen hebben – draaien enkelen hun de rug toe, evenals de verloren zoon, en verkwisten hun leven. Het grote beginsel van de vrije wil is onmisbaar voor de ontwikkeling, de groei en de vooruitgang. Het geeft ook de vrijheid om voor genotzucht, verkwisting en ontaarding te kiezen. Kinderen hebben hun vrije wil en laten dit dikwijls al heel jong merken. Zij zullen de leringen en de verlangens van hun ouders misschien en misschien niet volgen. De meeste ouders proberen het zo goed te doen als zij het kunnen, maar begrijpen Lehi, die zei:

„Hoort de woorden van een bevende vader.” (2 Nephi 1:14.)

Wij zijn ouderling Howard W. Hunter dank verschuldigd voor deze wijze woorden: „Een geslaagde ouder is iemand die liefgehad heeft, iemand die offers heeft gebracht, iemand die een kind verzorgd en onderwezen heeft en in zijn behoeften heeft voorzien. Als u dit alles gedaan hebt, en uw kind is nog dwars of moeilijk of werelds, dan zou het best kunnen zijn dat u toch een geslaagde ouder bent. Misschien zijn er kinderen in deze wereld gekomen die een probleem zouden zijn voor welke ouders dan ook, onder welke omstandigheden dan ook. Gelijkerwijs zijn er misschien die bijna iedere vader of moeder tot zegen zouden zijn en ze vreugde zouden geven.” (*Ensign* van november 1983, blz. 65.)

Als liefhebbende ouders doen wij ons best. Ik hoop dat God ons als ouders tenminste gedeeltelijk zal beoordelen naar de bedoelingen van het ouderlijk hart. Kinderen moeten zoveel leren. Ouders moeten hun kinderen zoveel onderwijzen. Zij zijn in het bijzonder geboden hun kinderen „de leer van bekering, geloof in Christus, de Zoon van de levende God, en van doop, en de gave des Heiligen Geestes door het opleggen van handen, wanneer zij acht jaar oud zijn”, te onderwijzen. (Leer en Verbonden 68:25.) Maar ouders kunnen er niet altijd voor zorgen dat hun kinderen zich goed gedragen al hebben zij deze waarheden nageleefd en ze onderwezen in hun gezin. Ezechiël heeft gezegd: „Een zoon zal niet mede de ongerechtigheid van de vader dragen, en een vader zal niet mede de ongerechtigheid van de zoon dragen.” (Ez. 18:20.)

Ouders hebben de verantwoordelijkheid om te onderwijzen, niet te dwingen, en als zij met een gebed in hun hart en gewetensvol onderwezen hebben, zijn zij niet verantwoordelijk voor het hele gedrag van hun kinderen. Gehoorzame kinderen brengen de ouders eer, maar het is niet billijk om getrouwe ouders te veroordelen wegens de daden van kinderen die niet willen luisteren en volgen. Ouders hebben de verantwoordelijkheid om te onderwijzen, maar de kinderen zelf hebben de verantwoordelijkheid om te luisteren, gehoorzaam te zijn, en te handelen zoals ze geleerd zijn. Ouders zijn ouders en doen meestal meer voor hun kinderen dan de kinderen voor de ouders. Aan bezorgde ouders zou ik zoals Winston Churchill zo ongeveer eens zei, willen zeggen: „Geef het nooit op, geef het nooit op, nooit, nooit, nooit.”

Ik heb geen onfeilbare formule voor het grootbrengen van kinderen. Behalve een

goed voorbeeld zijn en ze geloof te leren, is het noodzakelijk om de kinderen zonder enige reserve liefde te geven, ze een bepaalde mate van discipline op te leggen, en te proberen ze zelfbeheersing te leren. Een goede moeder, die uit werking om haar kinderen te laten studeren, heeft eens gezegd: „Ik heb mijn kinderen leren bidden, ze goede manieren en werken geleerd.” De Heer vermaant ons dat wij voortdurend bekering, geloof in Christus, de doop en de gave van de Heilige Geest behoren te onderwijzen.” (Zie Leer en Verbonden 68:25.)

De werken des Heren worden op zoveel manieren openbaar in de moeilijkheden van ouders en kinderen, in het bijzonder met de gehandicapten en zij die afgedwaald zijn. Voor hen die gevraagd hebben: „Waarom overkomt mij dit?” of „Waarom is dit gebeurd met mijn kind?” is er de zekerheid dat de problemen niet eeuwig zullen duren. Het leven op deze aarde duurt niet lang. Zorgen voor de misdeelden en werken met de weerspannigen is een manifestatie van de reine liefde van Christus. Voor degenen die zulk een last dragen in dit leven, verschaft God zelf al een antwoord. Dat antwoord is geduld en de kracht om te volharden. Zoals Paulus en Job getuigden is er „de hoop des eeuwigen levens . . . vóór eeuwige tijden beloofd” (Tit. 1:2), „terwijl de morgensterren te zamen juichten, en al de zonen Gods jubelden”. (Job 38:7.)

Ik getuig tot u dat Jezus de Christus is, de Heiland van de wereld en de Verlosser van de mensheid. Ik getuig dat door zijn geboden te gehoorzamen, wij de kracht kunnen ontvangen om over iedere uitdaging van het leven te triomferen. Moge God deze vredige, krachtgevende steun geven aan allen en in het bijzonder aan degenen die daar het meeste behoefte aan hebben. Dit bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

„Zo zult gij hen dan aan hun vruchten kennen”

Ouderling Royden G. Derrick
van het Eerste Quorum der Zeventig

„Wanneer iemand getrouw is aan de waarheid, zeggen wij dat die persoon een integer mens is. Wanneer iemand getrouw is aan de waarheid onder intense beproevingen, zeggen wij dat die persoon een zeer integer mens is.”

Onze geëerbiedigde leider van jaren geleden, president David O. McKay, heeft dikwijls gezegd: „De taak van het evangelie van Jezus Christus is de mensen die tot het kwade geneigd zijn goed te maken en de goede mensen beter.” (*Millennial Star* van oktober 1961, blz. 469.)

Tot de mensen van het oude Amerika heeft de Heer gezegd: „En alles, wat de mens beweegt het goede te doen, is uit Mij; want het goede komt van niemand anders dan van Mij. Ik ben het, Die de mens tot al het goede leidt.” (Ether 4:12.)

Om goed te zijn, moet men naar de waarheid streven, want de waarheid is het bestanddeel dat, wanneer het diep in onze geest is doorgedrongen, ons ten goede verandert. „Waarheid is kennis der dingen, zoals ze zijn, en zoals ze waren, en zoals ze zullen worden.” (Leer en Verbonden 93:24.) „Waarheid verblijft en heeft geen einde.” (Leer en Verbonden 88:66.)

Intelligentie is de bekwaamheid om kennis op de juiste manier te gebruiken. De Heer heeft gezegd: „De heerlijkheid Gods is intelligentie, of met andere woorden, licht en waarheid.” (Leer en Verbonden 93:36.) Het licht waarover deze tekst spreekt is het licht van Christus, want Jezus heeft verder gezegd: „Ik (ben) het ware licht . . . Dat ieder mens verlicht, die in de wereld komt.” (Leer en Verbonden 93:2.)

Een van mijn vroegste herinneringen is iets dat gebeurde toen ik ongeveer vier was. Enkele straten van ons huis vandaan was een houten kruidenierswinkeltje. Voor de winkel had de eigenaar een rekje gezet waarop hij grote, sappige appels had gelegd. Ik zag deze prachtige rode appels, toen ik er voorbijliep, en het water liep mij in de mond. Zonder te beseffen wat ik deed, nam ik er een en liep door, de straat uit.

Toen ik een eindje verder was keek ik naar de appel in mijn hand en begreep plotseling dat ik gestolen had. Ik begon te rennen, maar wel de verkeerde kant op.

Onder de vloer van de veranda van ons huis bevond zich een open ruimte die van het oog onttrokken werd door een latwerk. Een deurtje stelde ons in staat om er tuingereedschap op te bergen en het was ook een goede plaats om er weg te kruipen.

Ik holde de hele weg naar huis, kroop onder de veranda en bleef daar de hele middag zitten, bevend van angst, maar de appel at ik op. Ik wist dat ik iets verkeerd gedaan had, en ik wist ook dat mijn Hemelse Vader dat wist.

Ik heb dikwijls gedacht aan de gewetenswroeging waaraan ik op zo jonge leeftijd al leed. Het licht van Christus, dat ieder mens, die in de wereld komt verlicht, was duidelijk merkbaar op die dag.

Dit heeft mij in latere jaren dikwijls doen peinzen over hoe het licht van Christus ons leven kan beïnvloeden.

Stel uzelf voor dat u op een bepaalde dag bijna tweeduizend jaar geleden aan de oever van de Jordaan staat en toekijkt hoe twee mannen in het water staan. Johannes de Doper, gekleed in een kameelharen kled met een leren band om zijn middel, doopt Jezus; en Jezus, gekleed in de gewone kledij van die tijd, komt op uit het water. De hemelen openen zich en er gebeurt iets wonderbaarlijks. De Heilige Geest daalt neder in de vorm van een duif en komt op Hem. En er wordt een stem gehoord uit de hemel die zegt: „Deze is mijn Zoon, de geliefde, in wie Ik mijn welbehagen heb.” (Matt. 3:17.)

Stelt u zich voor dat u enige tijd later in de tempel in Jeruzalem bent. Buiten is het warm, maar de dikke stenen muren beschermen de groep mensen die er binnen verzameld is. Het is Jezus die tot de schriftgeleerden en de Farizeeën spreekt: „Ik ben het licht der wereld, wie Mij volgt, zal nimmer in de duisternis wandelen, maar hij zal het licht des levens hebben. De Farizeeën dan zeiden tot Hem: Gij getuigt van uzelf, uw getuigenis is niet waar. Jezus antwoordde en zeide tot hen: Ook al getuig ik van Mijzelf, toch is mijn getuigenis waar, want ik weet, vanwaar Ik gekomen ben en waar Ik heenga; maar gij weet niet, vanwaar Ik kom of waar Ik heenga . . . En ook in uw wet staat geschreven, dat het getuigenis van twee mensen waar is; Ik ben het die van Mijzelf getuig, en ook de Vader, die Mij gezonden heeft, getuigt van Mij.” (Joh. 8:12-14, 17-18.)

Het getuigenis van de Vader en het getuigenis van Jezus waren niet slechts voor de mensen van hun tijd, maar voor de mensen door de eeuwen heen. Het werd toen opgetekend – voor ons vandaag – en is even waar nu als het tweeduizend jaar geleden was.

De waarheden van het evangelie van Jezus Christus zijn aan de aarde teruggegeven door middel van de profeet Joseph Smith en kunnen door ieder van ons weer bestudeerd worden.

Met mijn beperkte ervaring op het gebied van godsdienst en onderwijs, heb ik opgemerkt dat er evenveel intelligentie voor nodig is om de beginselen van het evangelie in zich op te nemen als om de ingewikkelde formules van de wetenschap te begrijpen. Om het evangelie te begrijpen moet men het bestuderen, overpeinzen en erover bidden.

Brigham Young heeft eens gezegd: „Alle echte wijsheid die het mensdom bezit heeft het van God ontvangen, of het

dit weet of niet. Er is geen knappe kop die ooit iets heeft uitgevonden ten bate van de menselijke familie of hij verkreeg het van die ene Bron . . . Er is maar één bron waaruit de mensen wijsheid verkrijgen, en dat is God, de bron van alle wijsheid; en hoewel mensen mogen beweren dat zij hun ontdekkingen doen door hun eigen wijsheid, door te mediteren, door na te denken, zijn zij alles verschuldigd aan onze Hemelse Vader." (*Journal of Discourses*, deel 13, blz. 148.)

Aan hen die de beginselen van het evangelie nastreven en toepassen, heeft de Heer gezegd: „En indien uw oog alleen op Mijn eer is gericht, zal uw ganse lichaam met licht worden vervuld, en er zal in u geen duisternis zijn; en hij, die met licht is vervuld, begrijpt alle dingen." (Leer en Verbonden 88:67.)

President Joseph F. Smith heeft gezegd: „(De) kennis der waarheid, in combinatie met de daaraan verschuldigde eerbied, en het getrouw in acht nemen ervan – daaruit bestaat de ware opvoeding. Het enkel inpompen van een groot aantal feiten is geen opvoeding. Het verstand moet niet alleen kennis van de waarheid bezitten, maar de ziel moet er eerbied voor hebben, ze koesteren en liefhebben als een kostbaar juweel, en dit menselijk leven moet erdoor worden geleid en gevormd, zodat het aan zijn doel beantwoordt." (*Evangelieleer*, blz. 266.)

Van welke waarde is waarheid tenzij zij opgenomen wordt door het verstand en het hart van de mensen? „Waarheid is de rots waarop elk groot karakter is gevestigd," schreef eens William George Jordan. „Zij is de loyaliteit aan het goede zoals wij het zien; zij is het moedig leven in harmonie met onze idealen." (*The Power of Truth*, blz. 3.)

De Heer heeft gezegd: „Welk grondbeginsel van ontwikkeling wij in dit leven ook zullen verwerven, in de opstanding zal dit met ons verrijzen.

En indien een persoon in dit leven door zijn ijver en gehoorzaamheid meer kennis en ontwikkeling verwerft dan een ander, zal hij in de toekomstige wereld zoveel verder vooruit zijn." (Leer en Verbonden 130:18-19.)

Verder heeft Hij gezegd: „Het is voor een mens onmogelijk om in onwetendheid zalig te worden." (Leer en Verbonden 131:6.)

Brigham Young stelde eens de vraag: „Wanneer zullen wij ophouden te leren?" En toen beantwoordde hij zijn eigen vraag met de woorden: „Nooit, nooit." (*Journal of Discourses*, deel 3, blz. 203.)

Wij behoren niet over het hoofd te zien

dat sommige waarheden weinig of niets met onze eeuwige zaligheid te maken hebben, terwijl anderen er onmisbaar voor zijn.

Wanneer iemand getrouw is aan de waarheid, zeggen wij dat die persoon een integer mens is. Wanneer iemand getrouw is aan de waarheid onder intense beproevingen, zeggen wij dat die persoon een zeer integer mens is van grote integriteit. Integriteit is een eigenschap, een instelling gebaseerd op gezonde morele beginselen. Integriteit is oprechtheid, eerlijkheid, rechtschapenheid – ja dit alles en zelfs meer.

Na het eerste visioen werd de profeet Joseph Smith voor de rest van zijn leven op onbarmhartige wijze vervolgd, en hij stierf als martelaar op achtendertigjarige leeftijd. Maar hij weifelde nooit datgene te verkondigen wat hij wist de waarheid te zijn. Hij wist dat, wanneer hij zou ontdekken wat hij gezegd had, de vervolgingen op zouden houden; toch hield hij vol. Hij schreef zelfs: „Ik had werkelijk een licht gezien, en in het midden van dat licht heb ik twee Personen gezien, en Zij hebben waarlijk tot mij gesproken, en al werd ik gehaat en vervolgd, omdat ik zei dat ik een visioen had gezien, het was toch waar; en zolang als de mensen mij vervolgden, smaadden en liegende alle kwaad over mij spraken, omdat ik dat zei, kwam de vraag bij mij op: Waarom word ik vervolgd wegens het vertellen van de waarheid? Ik heb werkelijk een visioen gehad, en wie ben ik, dat ik God kan weerstreven, of waarom denkt de wereld dat ze mij kan doen loochenen wat ik wel terdege heb gezien? Want ik heb een visioen gezien; ik wist het, en ik wist dat God het wist, en ik kon het niet ontkennen, en durfde het ook niet; want ik wist dat ik daarmee zou zondigen tegen God, en onder veroordeling komen." (*Joseph Smith-Geschiedenis* 25.)

Zo te kunnen handelen vereist grote integriteit en scheidt ook grote integriteit.

Wij eren Abraham Lincoln wegens zijn trouw aan een beginsel waarin hij diep geloofde. En hoewel de oppositie groot was, het pad bezaaid was met struikelblokken, en de toekomst donker en onzeker leek, hield hij hardnekkig vast aan wat hij geloofde dat juist was, volhardde in de goede zaak en won uiteindelijk de onsterfelijke dankbaarheid van een natie, die bestemd was eens groot te worden. Er zijn andere patriotten geweest in andere landen over de gehele wereld die beroemd zijn wegens hun grote integriteit.

Samuël Johnson maakte eens een interessante opmerking toen hij schreef: „Integriteit zonder kennis is zwak en nutteloos . . . Kennis zonder integriteit is gevaarlijk en afschuwelijk." (Rasselas, hoofdstuk 41.) Leaders van scholen van ieder niveau weten dat het ware succes van hun systeem gemeten wordt door de man die het voortbrengt. Dit geldt ook voor gezinnen, de politiek, regeringen en godsdiensten.

Velen hebben als motto dat het doel de middelen rechtvaardigt. Er zijn er die hun bezittingen verkrijgen door bedrog, omkoppingen, en oneerlijke praktijken, en dan proberen rechtvaardiging te verkrijgen door royaal bij te dragen aan een rechtvaardige zaak. Maar met integriteit kan niet geschipperd worden.

Integriteit wordt ondersteund door voorzorg en toewijding. Over Helamans jeugdige krijgers werd gezegd: „Ja, en zij gehoorzaamden en voerden ieder bevel nauwkeurig uit." (Alma 57:21.) Zij waren volkomen toegewijd aan wat zij zouden doen als zij in de hitte van de strijd zouden komen. Hun inspanning won voor hen de kroon van integriteit.

Laten wij ons eigen leven eens onder de loep nemen om te bepalen hoe wij vol doen in ons streven naar integriteit.

Geeft u als werknemer minstens veertig uur werk voor veertig uur loon?

Werkt u enthousiast in uw baan en doet u uw best om de firma waarvoor u werkt te versterken?

Maakt u als bestuurder een grondige bestudering van de problemen waarmee u geconfronteerd wordt en denkt u na over de gevolgen voordat u een aanbeveling indient?

Maakt u voorbarige gevolgtrekkingen zonder de tijd te nemen om de feiten te leren kennen voordat u een besluit neemt?

Ondersteunt u op de juiste wijze de mensen die onder uw gezag werken?

Ondersteunt u oprecht degenen aan wie u verantwoording verschuldigd bent?

Zijn jullie jongemannen en jonge vrouwen ondanks de tegenstand trouw aan de zedelijke beginselen die jullie thuis zijn geleerd?

Streeft u er, als vrouw en moeder, echt naar om thuis een sfeer van liefde en harmonie te scheppen?

Streeft u er als vader en moeder oprecht naar om uw kinderen integriteit, zedelijkheid, barmhartigheid en goede manieren bij te brengen?

Bent u helemaal eerlijk tegenover uzelf en anderen?

Bent u gehoorzaam aan Hem die u het leven gaf?

De Heer zei tot de mensen van zijn tijd en ook tot ons: „Zo zult gij hen dan aan hun vruchten kennen.” (Matt. 7:20.)

„Immers, er is geen goede boom, die slechte vrucht voortbrengt, noch ook een slechte boom, die goede vrucht voortbrengt. Want elke boom wordt aan zijn eigen vrucht gekend.” (Luc. 6:43-44.)

Mag ik u een formule voorstellen om goede vruchten voort te brengen en u te helpen eeuwige zaligheid te verkrijgen? (1) Geloof in de Heer Jezus Christus en in uzelf, (2) bestudeer eeuwige waarheden, (3) denk na en bid om begrip, (4) streef ernaar de beginselen van de waarheid in uw dagelijks leven op te nemen, (5) wees integer in alles wat u doet, en (6) streef ernaar alles wat u doet zo volmaakt mogelijk te doen.

Laten wij er ijverig naar streven de wonderbaarlijke dingen Gods te begrijpen. De juwelen van het evangelie van Jezus Christus zijn binnen ons bereik. Maar wij moeten ernaar zoeken, erom vragen en ernaar streven en de beginselen van de waarheid naleven. Als wij dit doen zullen wij betere mannen en betere vrouwen worden en bijdragen tot een betere maatschappij, een betere natie en een betere wereld. Dat wij dit zullen doen, bid ik, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Het evangelie en de kerk

Ouderling Ronald E. Poelman
van het Eerste Quorum der Zeventig

„Wanneer wij in ons dagelijks leven de harmonie zien tussen het evangelie en de kerk, is het waarschijnlijker dat wij de juiste dingen zullen doen om de juiste redenen.”

Zowel het evangelie van Jezus Christus als de kerk van Jezus Christus zijn waar en goddelijk, en er bestaat een essentieel verband tussen hen, dat van veel betekenis en erg belangrijk is. Als men het verband tussen het evangelie en de kerk goed begrijpt zal dit verwarring, misplaatste prioriteiten en teleurgestelde verwachtingen voorkomen, en leiden tot het bereiken van evangeliedoelen, dank zij een gelukkige, bevredigende deelname aan kerkelijke activiteiten. Een goed begrip van dit verband zal mogelijke afval tegengaan en grote persoonlijke zegeningen tengevolge hebben.

Bij mijn streven het essentiële verband tussen het evangelie en de kerk te beschrijven en te bespreken, bid ik dat er een perspectief ontwikkeld zal worden dat de invloed van het evangelie en de kerk in ons persoonlijk leven zal vergroten.

Het evangelie van Jezus Christus is een goddelijk en volmaakt plan. Het bestaat uit eeuwige, onveranderlijke beginselen, wetten en verordeningen die universeel toegepast kunnen worden op ieder

mens, ongeacht tijd, plaats of omstandigheden. Evangeliebeginselen veranderen nooit.

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is het koninkrijk Gods op aarde, dat wordt bestuurd door de priesterschap. De kerk heeft gezag om de beginselen en de leerstellingen van het evangelie op de juiste wijze te onderwijzen en de nodige verordeningen te verrichten.

Het evangelie is het goddelijk plan voor de persoonlijke verlossing en verhoging van elk mens. De kerk heeft de goddelijke opdracht gekregen om de middelen te verschaffen die dit plan in het leven van elk mens ten uitvoer brengen.

Binnen de kerk worden er methoden, programma's en beleidslijnen ontwikkeld om ons te helpen de zegeningen van het evangelie te verkrijgen naar gelang van onze persoonlijke bekwaamheid en omstandigheden. Onder goddelijke leiding kunnen dit beleid, deze programma's en methoden van tijd tot tijd veranderd worden als dit nodig is om de doeleinden van het evangelie te bereiken.

Aan elk aspect van kerkelijk bestuur en activiteit liggen de geopenbaarde eeuwige beginselen zoals vervat in de Schriften ten grondslag. Naarmate wij als persoon en groep onze kennis, aanvaarding en toepassing van evangeliebeginselen vergroten, kunnen wij op doelmatiger wijze gebruik maken van de kerk om het evangelie steeds belangrijker te maken in ons leven.

De eeuwige beginselen van het evangelie die door de goddelijk geïnspireerde kerk in werking gesteld worden, zijn van toepassing op een grote verscheidenheid van mensen in verschillende culturen. Wanneer wij daarom het evangelie naleven en deelnemen aan de activiteiten in de kerk, dan behoort de conformiteit die wij van onszelf en anderen vragen in overeenkomst te zijn met Gods normen. De orthodoxie waarop wij staan moet ge-

grondvest zijn op fundamentele beginselen, eeuwige wetten, en instructies van degenen die in de kerk het gezag hebben om ze te geven.

Het nodige perspectief wordt verkregen door de Schriften te bestuderen en te overpeinzen. Door de Schriften te lezen, leren wij het evangelie zoals het onderwezen werd door verscheidene profeten in een verscheidenheid aan omstandigheden, tijden en plaatsen. Wij zien de gevolgen van het al dan niet aanvaarden van het evangelie en het al dan niet toepassen van de beginselen ervan.

In de Schriften ontdekken wij dat allerlei vastgestelde vormen, methoden, voorschriften en ceremoniën gebruikt werden – alle door God ingesteld om eeuwige beginselen ten uitvoer te brengen. De gewoonten en methoden veranderen; de beginselen echter niet.

Door het bestuderen van de Schriften kunnen wij eeuwige beginselen leren en hoe ze in verband te brengen met de hulpbronnen van de gevestigde kerk. Naarmate wij de Schriften toepassen op onszelf, kunnen wij de herstelde kerk beter gebruiken om te leren, te leven en het evangelie van Jezus Christus met anderen te delen.

Een van de boeken in de Schriften waar ik het liefst in lees is Leviticus in het Oude Testament.

Eigenlijk is het een handboek voor Hebreeuwse priesters, dat vele regels, voorschriften, rituelen en ceremoniën bevat die ons vreemd voorkomen en niet meer van toepassing op ons lijken. Maar het bevat ook eeuwige beginselen van het evangelie waarmee wij vertrouwd zijn en ten zeerste op iedereen van toepassing zijn.

Het is interessant en leerzaam om het negentiende hoofdstuk van Leviticus te lezen en te letten op zowel de beginselen als de regels en gewoonten.

In de eerste twee verzen lezen wij: „De Here sprak tot Mozes: Spreek tot de ganse vergadering der Israëlieten.” (Lev. 19:1-2.)

Dit is het beginsel van openbaring. God spreekt tot zijn kinderen door middel van profeten. Dat doet Hij nog.

Verder zegt de Heer tot Mozes: „Zeg tot hen: Heilig zult gij zijn, want Ik, de Here, uw God, ben heilig.” (Lev. 19:2.) In de bergrede heeft Jezus gezegd: „Gij dan zult volmaakt zijn, gelijk uw Hemelse Vader volmaakt is.” (Matt. 5:48.) Dit is een eeuwig beginsel.

Er volgen nog andere eeuwige beginselen, waarvan enkele uit de tien geboden. Er staan ook regels in en programma's die bedoeld waren om deze beginselen onder de oude Hebreëen ten uitvoer te brengen onder hun omstandigheden.

Een voorbeeld is de door God gegeven verantwoordelijkheid om voor de armen te zorgen. Hoe dit gedaan moet worden, wordt ook vermeld, namelijk de armen voedsel te verschaffen door ze aren te laten lezen en de hoeken van de velden niet te oogsten. (Zie Lev. 19:9-10.) De tegenwoordige programma's om voor de armen te zorgen zijn heel anders. De goddelijke wet is dezelfde. Er is nog een ander beginsel dat aan beide programma's, het oude en het moderne, ten grondslag ligt: degenen die bijgestaan worden, wordt de gelegenheid gegeven om zichzelf te helpen voorzover zij dat kunnen.

In vers 13 wordt het beginsel van eerlijkheid onderwezen, vergezeld van een regel dat werkgevers hun werknemers aan het eind van elke dag moesten betalen voor hun werk. In het algemeen is deze regel nu niet meer nodig. Het eeuwige beginsel van eerlijkheid wordt toegepast door middel van andere regels en gewoonten.

Vers 27 bevat een voorschrift over persoonlijke verzorging. Het is duidelijk dat dit niet meer voor ons geldt. Maar ook wij hebben normen betreffende onze kleding en verzorging. Dit zijn geen eeuwige beginselen, maar ze zijn bedoeld om ons te helpen de beginselen van het evangelie toe te passen en met anderen te delen.

Het beginsel vergeving wordt in dit hoofdstuk ook genoemd, namelijk in vers 18, dat besloten wordt met het tweede grote gebod: „Uw naaste liefhebben als uzelf,” gevolgd door de woorden: „Ik ben de Here.”

Elk lid van de kerk heeft de gelegenheid, het recht en het voorrecht om een persoonlijk getuigenis te ontvangen met betrekking tot de evangeliebeginselen en de praktijken van de kerk. Zonder zo'n getuigenis zou men zich verward kunnen gaan voelen en misschien zelfs bezwaard door wat slechts institutionele vereisten van de kerk kunnen lijken.

Wij behoren de geboden en raadgevingen van de leiders van de kerk te gehoorzamen; maar wij behoren ook door studie, door gebed en door de invloed van de Heilige Geest, een persoonlijk getuigenis te zoeken en te verkrijgen dat het beginsel of de raadgeving juist is en door God geïnspireerd wordt. Dan kunnen wij verstandige, enthousiaste gehoorzaamheid geven, en de kerk gebruiken als een middel om onze trouw te bewijzen, om tijd,

talenten en andere middelen te geven zonder tegenzin of wrevel.

Gelukkige, bevredigende deelname aan de kerk is het resultaat wanneer wij verband leggen tussen de doeleinden, de programma's en het beleid van de kerk en evangeliebeginselen en persoonlijke eeuwige doelen. Wanneer wij in ons dagelijks leven de harmonie zien tussen het evangelie en de kerk, is het veel waarschijnlijker dat wij de juiste dingen zullen doen om de juiste redenen. Wij zullen dan zelfdiscipline toepassen en rechtvaardig initiatief ontwikkelen onder leiding van de leiders van de kerk en geleid door een gevoel van verantwoordelijkheid jegens God.

De kerk helpt ons in ons streven om onze vrije wil op een creatieve manier te gebruiken, niet om onze eigen normen, beginselen, en interpretaties te verzinnen, maar om de eeuwige waarheden van het evangelie te leren kennen en na te leven. Het naleven van het evangelie is een proces van voortdurende persoonlijke vernieuwing en verbetering totdat de mens bereid is en er in aanmerking voor komt om op zijn gemak en met vertrouwen in Gods tegenwoordigheid te komen.

Broeders en zusters, wegens mijn aanleg, opleiding en ervaring heb ik het grootste deel van mijn leven naar begrip gestreefd door het verzamelen van feiten en door mijn verstand te gebruiken. Ik blijf dit ook doen. Datgene wat ik echter met de grootste zekerheid weet en wat mijn leven het meest en het positiefst heeft beïnvloed, ben ik niet alleen door feiten en rede te weten gekomen, maar eerder door het troostende, bevestigende getuigenis van de Heilige Geest.

Door diezelfde Geest getuig ik dat God onze Vader is, dat Jezus van Nazaret de Eniggeboren Zoon van de Vader in het vlees is en dat Hij de Heiland en de Verlosser van de hele mensheid en van een ieder van ons persoonlijk is. Door zijn zoenoffer worden verlossing en verhoging als een vrije gave aangeboden aan allen die dit in geloof willen aanvaarden, zich bekeren en de heilige verordeningen ondergaan.

Moge ieder van ons doorgaan met leren, met het toepassen van de eeuwige beginselen van het evangelie, door de hulpmiddelen van de goddelijke, herstelde kerk ten volle en op de juiste wijze te gebruiken.

Mogen wij, met de woorden van de Nephitische leider Pahoran, „ons in het grote voorrecht van onze kerk en in de zaak van onze Verlosser en onze God . . . verheugen”. (Alma 61:14.) In de naam van Jezus Christus. Amen. □

De betekenis van onze afkomst

Ouderling Boyd K. Packer
van het Quorum der Twaalf Apostelen

„Wat zou iemand meer tot reinheid en waardigheid kunnen inspireren dan het bezit van een geestelijke bevestiging dat wij de kinderen van God zijn?”

Het is de sabbatdag, en buiten is het zo'n mooie dag dat de hele natuur de werken Gods lijkt te bewijzen. Ik kan niet nalaten met de dichter te zeggen:

*O zonnen, hemelen en wolken van juni,
En bloemen van juni; alle te zamen
U kunt nog geen uur wedijveren
Met het heldere blauwe weer van oktober.
(Naar Helen Hunt Jackson,
„October's Bright Blue Weather".)*

Ik wil een paar woorden zeggen over een fundamentele leerstelling van de kerk. Wat ik ga zeggen is gebaseerd op deze overtuigingen:

Ten eerste: Dingen die belangrijk zijn voor onze zaligheid zijn niet verborgen in een onduidelijke tekst of zin in de Schriften. Integendeel, essentiële waarheden worden keer op keer herhaald.

Ten tweede: Iedere tekst, of hij nu dikwijls aangehaald wordt of bijna onbekend is, moet vergeleken worden met andere teksten. Er zijn aanvullende en tem-

perende leringen in de Schriften die een evenwichtige kennis van de waarheid geven.

Ten derde: Er is een vaste lijn in wat de Heer zegt en wat Hij doet, die duidelijk blijkt uit de gehele schepping. De natuur kan ons waardevolle lessen leren over geestelijke en leerstellige zaken. De Heer putte lessen uit bloemen en vossen, uit zaden en zout, mussen en zonsondergangen.

Ten vierde: Niet alles wat God gezegd heeft staat in de Bijbel. Andere geschriften – het Boek van Mormon, de Leer en Verbonden en de Parel van grote Waarde – zijn van evenveel waarde en zij ondersteunen elkaar.

Ten vijfde: Hoewel veel in geloof moet worden aangenomen, is er persoonlijke openbaring waardoor wij de waarheid kunnen leren kennen. „Voorwaar, het is de geest in de stervelingen en de adem des Almachtigen, die hun inzicht geeft.” (Job 32:8.) Wat in de Schriften onduidelijk lijkt, kan door de gave van de Heilige Geest duidelijk gemaakt worden. Wij kunnen geestelijke dingen zo goed leren begrijpen als wij bereid zijn ons ervoor in te spannen.

En ik voeg er nog een overtuiging aan toe: er is een tegenstander die zijn eigen geestelijke communicatiekanalen heeft. Hij verwacht de onvoorzichtigen en moedigt hen die hem dienen aan om bedriegelijke, namaakbeginselen te verzinnen, die met zorg bedacht zijn zodat zij echt lijken.

Ik vermeld dit omdat er zoals altijd mensen zijn, die zichzelf als taak hebben gegeven om te bespotten wat wij geloven en wat wij onderwijzen verkeerd voor te stellen.

Ga naar zijn vrienden

Als jonge seminarieleraar heb ik een

waardevolle les geleerd van ons hoofd, Able S. Rich. Hij zei tegen mij: „Als je werkelijk wilt weten wat een man is, en wat hij gelooft, ga dan niet naar zijn vijanden. Ga naar de man zelf of zijn vrienden. Hij vertrouwt zijn vijanden niet de gedachten van zijn hart toe. Zijn vrienden kennen hem het best; zij kennen zijn sterke kanten en zijn zwakheden. Zij zullen een eerlijk beeld van hem geven. Zijn vijanden zullen hem verkeerd voorstellen.”

De leerstelling die ik wens te bespreken betreft de aard van de mens en de aard van God.

De vraag

Er staat een vraag in zowel het Oude als het Nieuwe Testament: „Wat is de mens, dat Gij zijner gedenkt, en het mensenkind, dat Gij naar hem omziet?” (Ps. 8:5; zie ook Hebr. 2:5-7.)

Het antwoord wordt op eenvoudige wijze gegeven in het lied dat wij als tussenlied hebben gezongen:

*Ik ben een kind van God,
door Hem op aard gebracht.
Hij heeft mij met een veilig thuis,
met ouders lief bedacht . . .*

*Ik ben een kind van God,
Hij geeft mij toch zoveel,
als ik maar leer zijn wil te doen,
wordt zaligheid mijn deel.
(Zing maar mee, B-76.)*

Kinderen van God

Deze woorden leren ons een fundamentele leerstelling van de kerk. Wij zijn met recht de kinderen van God. Deze leerstelling staat niet ergens verborgen in een onbekend vers. Zij wordt herhaaldelijk onderwezen in de Schriften. Deze duidelijke voorbeelden komen uit de Bijbel:

„Gij zijt goden, ja, allen zonen des Allerhoogsten.” (Ps. 82:6.)

En: „Daar wij dan van Gods geslacht zijn.” (Hand. 17:29.)

Leerstellende waarheden zijn verwant aan elkaar. Er is een oud gezegde dat zegt dat, als je het ene eind van een stok oppakt, je het andere eind ook oppakt.

Als u toegeeft dat wij zijn kinderen zijn, moet u ook erkennen dat God onze Vader is.

God onze Vader

Ook dat wordt telkens weer herhaald in de Schriften. Zo dikwijls dat ik er niet aan kan beginnen u de teksten voor te lezen.

Maar ik wil dit zeggen: Christus sprak

niet slechts van *de* Vader, of van *mijn* Vader; Hij sprak over *uw* Vader, en *onze* Vader. Hij zei zelfs eens in een zin: „uw Vader, en uw God en mijn God.” (LV 88:75; cursivering toegevoegd.) In het algemeen wordt God in de christelijke wereld met Vader aangesproken. Is ons niet verteld om als volgt te bidden: „Onze Vader die in de hemelen zijt?” (Matt. 6:9.)

U zult misschien zeggen: „Elke christen weet dat.” Misschien is dat ook zo, maar zogenaamde christenen kleineren op een zeer onchristelijke manier, met de hulp van geestelijken, onze leer dat wij letterlijk de zonen en dochters van God zijn.

Andere idealen vloeien voort uit die grote waarheid. Als men dat eenmaal weet, weet men ook dat alle mensen broeders zijn. Dat verandert een mens. Dan kunt u niet meer bewust een ander kwaad doen. U kunt niet meer tegen ze zondigen, op welke manier ook.

Zelfrespect

Deze eenvoudige, diepzinnige leerstelling is om nog een reden de moeite waard om te weten. Zij geeft een gevoel van eigenwaarde, waardigheid en zelfrespect. Zelfmedelijden en neerslachtigheid verdwijnen. Dan kunnen wij ons onderwerpen aan de discipline van een liefhebberend Vader en zelfs de harde lessen van het leven aanvaarden.

Christus leerde ons: „Gij dan zult volmaakt zijn, gelijk uw Hemelse Vader volmaakt is.” (Matt. 5:48.) Wij behoren dus zijn goede eigenschappen na te streven, het voorbeeld van Hem van wie wij afstammen te volgen.

Een klein meisje heeft mij eens een goede les geleerd over dit onderwerp. U bent toch zeker wel bereid iets van kleine kinderen te leren? Veel van wat ik weet dat werkelijk van belang is heb ik geleerd omdat ik een vader ben.

De kuikentjes

Toen ik enkele jaren geleden op een keer thuiskwam, stonden onze kleine kinderen mij voor het huis op te wachten. Zij hadden pas uitgekomen kuikentjes ontdekt onder de voerbak in de schuur. Toen zij geprobeerd hadden er een te pakken, had de hen, die haar jongen wilde beschermen, ze dat verhinderd. Zij hadden dus versterking nodig.

Al gauw had ik een handvol kuikentjes verzameld zodat zij ze goed konden zien en aan konden raken.

Toen ons kleine meisje er een in haar handen had, zei ik plagend: „Dat wordt

nog eens een goede waakhond als het groot is, denk je niet?” Zij keek mij een beetje verbaasd aan alsof ze dacht, hoe kun je nu zo dom zijn.

Ik veranderde mijn tactiek en zei: „Het wordt natuurlijk geen waakhond, hè?” Zij schudde haar hoofd en zei: „Nee, papa.” Toen voegde ik eraan toe: „Het wordt vast een goed rijpaard.”

Zij trok haar neus op met een enigszins geërgerde uitdrukking op haar gezichtje. Want zelfs een vierjarige weet dat een kuikentje nooit een hond, of een paard of een kalkoen kan worden. Het wordt een kip, hetzelfde als het dier waarvan het afstamt. Dat wist ze zonder een cursus erfelijkheidsleer gevolgd te hebben, zonder een les of een lezing.

Naar hun eigen aard

Geen enkele les is duidelijker in de natuur dan die dat alle levende dingen doen wat de Heer ze tijdens de schepping heeft geboden. Zij planten zich voort naar hun eigen aard. (Zie Mozes 2:12, 24.) Zij worden wat zij volgens hun afkomst behoren te worden. Iedereen weet dat; iedere vierjarige weet dat! Een vogel wordt geen zoogdier en geen vis. Een zoogdier zal geen reptiel ter wereld brengen, noch zal de mens ooit „druiven van dorens of vijgen van distels” oogsten. (Matt. 7:16.)

In de ontelbare miljarden mogelijkheden van het voortbrengen van levende dingen, verwekt het ene soort niet een ander. Als een soort ooit gekruist wordt met een andere, kan de nakomeling geen jongen voortbrengen. De regel voor alles wat leeft is, soort brengt soort voort.

Dit wordt op zoveel duidelijke manieren gedemonstreerd, dat zelfs een gewoon verstand het zou moeten begrijpen.

pen. Het is toch zeker zo dat niemand, die eerbied heeft voor God, kan geloven dat wij uit modder of uit reptielen geëvolueerd zijn. (Hoewel wij gemakkelijk kunnen begrijpen dat degenen die de theorie van de evolutie aannemen niet erg enthousiast zijn over genealogisch onderzoek!) De evolutietheorie, en het is slechts een theorie, zal er heel anders uitzien als de werken Gods in de schepping ten volle geopenbaard zijn.

Als elk levend ding zijn eigen soort voortbrengt, kunnen wij dan veronderstellen dat God een andere regel zou volgen voor zijn eigen nakomelingen? Het is toch zeker vanzelfsprekend dat wij, zijn kinderen, om de taal van de wetenschap te gebruiken, niet tot een ander soort behoren dan Hij?

Als God

Wat is er dan verkeerd aan als wij het woord godschap gebruiken om de uiteindelijke bestemming van de mensheid te beschrijven? Wij zijn nu misschien nog jong in onze vooruitgang – zelfs kinder-

lijk, vergeleken met Hem. In de eeuwigheden die voor ons liggen kunnen wij desondanks, als wij waardig zijn, als Hij worden, in zijn tegenwoordigheid verkeren, „zien, zoals (wij) worden gezien, en . . . kennen, zoals (wij) worden gekend“, en een volheid ontvangen. (Leer en Verbonden 76:94.)

Deze leer is niet in strijd met de Schriften. Het is echter gemakkelijk te begrijpen waarom sommige christenen dit verwerpen, want het houdt in dat de mogelijkheid bestaat dat de mens godschap kan bereiken.

Een God

Hun probleem vindt zijn oorsprong in enkele teksten in de Schriften, want er zijn er vele (minstens twintig alleen al in de Bijbel) die spreken over één God. Bijvoorbeeld Ef. 4:6: „Eén God en Vader van allen.“

Maar als men zich te strak houdt aan een te starre uitleg van die teksten, scheidt men ernstige theologische problemen voor zichzelf.

Meerdere goden

Er zijn vele andere teksten in de Schriften, minstens een even groot aantal in de Bijbel, waarin in het meervoud gesproken wordt over goden. In het eerste hoofdstuk van Genesis staat:

„En God zeide: Laat *Ons* mensen maken naar *ons* beeld, als *onze* gelijkenis.“ (Gen. 1:26; cursivering toegevoegd.) Dergelijke teksten worden gevonden van Genesis tot Openbaring. (Zie Op. 1:6.)

De duidelijkste werd door Christus zelf gegeven toen Hij een tekst uit Ps. 82 aanhaalde:

„Is er niet geschreven in uw wet: *Ik heb gezegd: Gij zijt goden? Als Hij hen goden genoemd heeft, tot wie het woord Gods gekomen is, en de Schrift niet kan gebroken worden, zegt gij dan tot Hem, die de Vader geheiligd en in de wereld gezonden heeft: Gij lastert, omdat Ik heb gezegd: Ik ben Gods Zoon?*“ (Joh. 10:34-35; cursivering toegevoegd.)

De aanvaarding van deze waarheid betekent niet het aanvaarden van de vele goden van de mythologie noch het poly-

theïsme van de heidenen, dat zo krachtig veroordeeld werd door Jesaja en de andere profeten.

Er is één God, de Vader van allen. Dit aanvaarden wij als fundamentele leer.

Er is slechts één Verlosser, Middelaar, Heiland. Dit weten wij.

Er is één Heilige Geest, een persoon van geest, die de Godheid voltallig maakt.

In iedere zin heb ik de nadruk gelegd op het woord één, maar ik heb het driemaal gebruikt. Drie is meervoud.

Paulus gebruikte het meervoud en het enkelvoud in dezelfde zin: „Want al zijn er zogenaamde goden, hetzij in de hemel, hetzij op de aarde – en werkelijk zijn er goden in menigte en heren in menigte – voor ons nochtans is er maar één God, de Vader.” (1 Kor. 8:5-6.)

Iedereen die gelooft in God de Vader, en de goddelijkheid van Christus en van de Heilige Geest aanvaardt, en dit leert, onderwijst een meervoud van Goden.

Vertrouwen op rede

Toen de vroege apostelen heengegaan waren, wendden degenen die de leiding overgenomen hadden zich af van openbaring en stelden hun vertrouwen in rede. Het idee van drie afzonderlijke Goden stond ze tegen omdat het in tegenspraak scheen te zijn met die teksten die over één God spreken.

Om dat probleem op te lossen namen zij wat teksten hier en daar en negeerden al het andere dat over dit onderwerp gaat. Zij probeerden de drie *enen* door elkaar te roeren om de een of andere geheimzinnige samengestelde eenheid te verkrijgen. Zij kwamen voor de dag met geloofsbelijdenissen die niet overeenkomen met de Schriften. En zij bleven zitten met een filosofie die in tegenspraak is met alles wat wij weten van de schepping en de wetten van de natuur. En dat is nou precies in tegenspraak met die rede, waarop zij zich zijn gaan baseren.

De apostel Paulus begreep deze leer en schreef aan de Filippenzen:

„Laat die gezindheid bij u zijn, welke ook in Christus Jezus was, die, in de gestalte Gods zijnde, het Gode gelijk zijn niet als een roof heeft geacht.” (Fil. 2:5-6.)

Lorenzo Snow, een moderne apostel, schreef eens een gedicht aan zijn ambtgenoot van vroeger, Paulus. Ik citeer slechts één vers:

*A Son of God, like God to be,
Would not be robbing Deity,
And he who has this hope within,
Will purify himself from sin.*

*(Als Zoon van God, als God te zijn,
Beroofd God niet van zijn grootheid,
En hij die deze hoop in zich koestert,
Zal zichzelf van zonden reinigen.)*

(*Improvement Era* van juni 1919, blz. 661.)

Reinheid

Wat zou meer tot reinheid en waardigheid kunnen inspireren dan het bezit van een geestelijke bevestiging dat wij kinderen van God zijn? Wat zou tot een hogere dunk van zichzelf kunnen inspireren of meer liefde voor de mensheid teweeg kunnen brengen? Deze gedachte maakt mij niet verwaand. Het maakt mij juist heel erg nederig. Noch moedigt het enige neiging aan om zichzelf of een ander mens te aanbidden.

De leerstelling die wij onderwijzen sluit liegen of stelen, pornografie, onzedelikheden, kindermishandeling, abortus of moord uit. Wij zijn gebonden door de wetten van zijn kerk, als zonen en dochters van God, om al deze en elke andere onheilige of onreine daad te mijden.

Wij hebben deze leer niet uitgevonden. Veel ervan werd bewaard in de Bijbel zoals het geopenbaard werd aan de profeten in vroegere tijden. En zoals zij voorspeld hebben werd er meer licht en kennis geopenbaard.

Met de herstelling van de volheid van het evangelie kwam het Boek van Mormon voort, een ander testament van Jezus Christus. Andere openbaringen werden gegeven en worden nog steeds gegeven, en verzen die elkaar lijken tegen te spreken worden met elkaar in harmonie gebracht.

De profeet Joseph Smith heeft gezegd: „Het is het eerste beginsel van het evangelie om het karakter van God met zekerheid te weten.” (*Leer van de profeet Joseph Smith*, blz. 366.)

En die kennis wordt ons gegeven. De Vader is de ene ware God. Dit is zeker, niemand zal ooit boven Hem uitstijgen; niemand zal Hem ooit vervangen. Noch zal wat dan ook ooit de relatie die wij, zijn letterlijke nakomelingen, met Hem hebben veranderen. Hij is Elohim, de Vader. Hij is God. Zoals Hij is er maar één. Wij eren onze Vader en onze God; wij aanbidden Hem.

Er is maar één Christus, één Verlosser. Wij aanvaarden de goddelijkheid van de Eniggeborene Zoon van God in het vlees. Wij aanvaarden de belofte dat wij medeërfgenen van Hem kunnen worden. Paulus schreef aan de Romeinen:

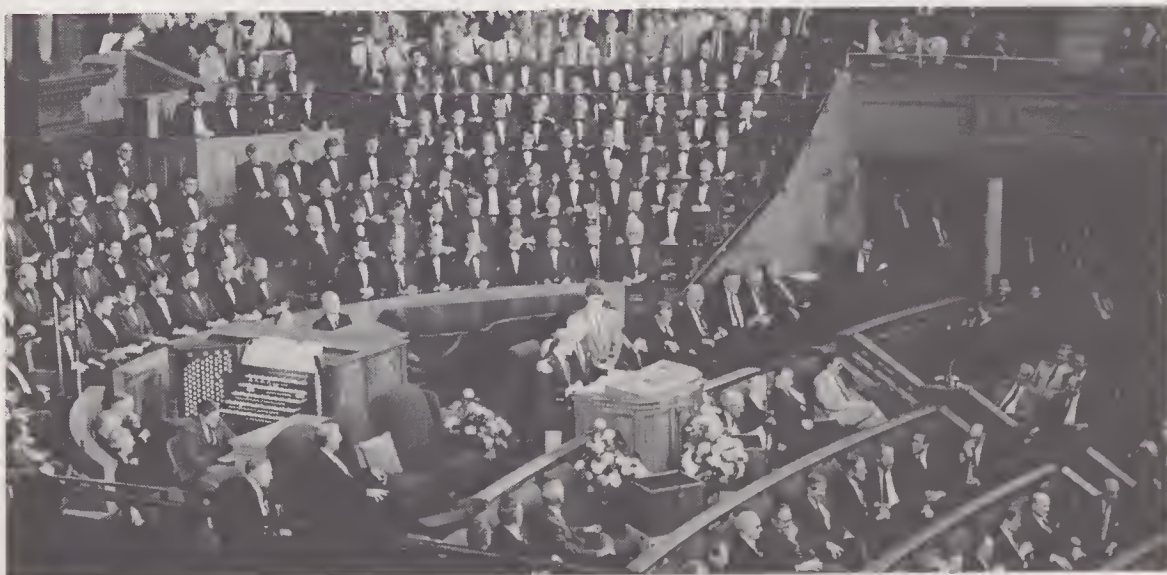
„Die Geest getuigt met onze geest, dat wij kinderen Gods zijn. Zijn wij nu kinderen, dan zijn wij ook erfgenamen: erfgenamen van God, en medeërfgenen van Christus.” (Rom. 8:16-17.)

Er zijn er die ons geloof op de meest liefdeloze manier bespotten. En wij zullen dit geduldig verdragen, want het verandert niets aan de waarheid. En op hun eigen manier doen zij ons werk iets sneller vooruitgaan. Wij zullen onze zendelingen uitzenden om te onderwijzen dat wij de letterlijke zonen en dochters van God zijn.

Wij zullen er zo hard als wij kunnen naar streven om te onderwijzen wat Christus onderwees, om te leven zoals Hij leefde, om te verdragen zoals Hij verdroeg.

Wij begonnen met de vraag: „Wat is de mens, dat gij zijner gedenkt?” Christus, onze Verlosser, onze oudere Broer, vroeg: „Welke soort mensen behoort gij daarom te zijn? En toen antwoordde Hij: Voorwaar zeg Ik u, zoals Ik ben.” (3 Nephi 27:27.)

Ik geef u mijn plechtig getuigenis dat Jezus de Christus is, de Eniggeborene van de Vader in het vlees; dat Hij onze Verlosser is, onze Heiland; dat God onze Vader is. Dit weten wij door de gave van de Heilige Geest. En ik verklaar nederig maar beslist dat wij niet af zullen en kunnen wijken van deze leerstelling. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Persoonlijke moraliteit

Ouderling David B. Haight
van het Quorum der Twaalf Apostelen

„Laten wij ons vandaag voornemen onze gedachten, ons lichaam en onze geest te vrijwaren van de verderfelijke invloed van pornografie, met inbegrip van alles wat obsceen en onwelvoeglijk is.“

Er zijn onlangs nieuwe tempels ingewijd in Australië en op de Filipijnen. Een van de geïnspireerde inwijdingsgebeden, die door president Gordon B. Hinckley werd uitgesproken, smeekte God, onze Vader, om „Uw heiligen met geloof te zegenen . . . dat zij als verbondsvolk trouw mogen blijven . . . dat zij in wijsheid toe zullen nemen, zowel geestelijk als stoffelijk . . . (dat) zij in deugd en in kennis en in liefde voor U toe zullen nemen . . . (en dat) de boosaardige oogmerken . . . van (Uw) vijanden verijdeld zullen worden.“ (*Church News* van 30 september 1984, blz. 10.)

Het is over de „boosaardige oogmerken van Uw vijanden“ dat ik ga spreken. Ik heb om geestelijke leiding gebeden, opdat ik in staat zal zijn u op doordachte wijze deelgenoot te maken van mijn oprechte bezorgdheid over de verbreiding van goddeloosheid in onze hedendaagse samenleving.

In de afgelopen twintig jaar is er een

ware plaag van pornografie, met steeds grotere kracht en met een verwoestend effect, over de meeste landen van de wereld uitgestort. Wat enige jaren geleden begon als enkele tijdschriften met vulgair plaatjes, waar fijngevoelige mensen onaangenaam door verrast werden, is uitgegroeid tot honderden publikaties, die elkaar trachten te overtroeven met een steeds aanstootgevender inhoud.

Tegenwoordig zijn er in haast iedere stad zogenaamde „boekwinkels voor volwassenen“, waar publikaties worden verkocht die de wulpse geest aanspreken. Obsceen materiaal, dat vroeger alleen verpakt en via de post verkrijgbaar was, wordt nu op in het oog vallende wijze geëtaleerd op het tijdschriftenrek van de supermarkt om de hoek en andere zaken, waar het zowel voor jong als oud zo voor het grijpen ligt.

In de meeste steden zijn er bioscopen waar seksfilms worden vertoond. Het schijnt dat één bijzonder aanstootgevende film, die \$40.000 heeft gekost om te maken, \$600 miljoen heeft opgebracht.

Het behoort ons niet te verbazen dat er officieel is vastgesteld dat 90 procent van alle pornografie afkomstig is van de georganiseerde misdaad. Grote winsten uit het ene project worden een bron van kapitaal voor nog grotere en meer geraffineerde ondernemingen, en zo is er een groeiende vloedgolf van vuiligheid, die tegen het steeds zwakker wordende bolwerk van de moraliteit beukt.

Nieuwe technologische ontwikkelingen, waardoor ons leven op vele positieve manieren kan worden gezegend, worden ook gebruikt om pornografisch verderf te verspreiden. Door de video kunnen de mensen thuis genieten van de grote klassieken op het gebied van muziek, geschiedenis, kunst en toneel. Maar tege-

lijktijd worden er in sommige gezinnen walgelijke afbeeldingen van uitspattingen vertoond die de kijkers besmetten en hun verderfelijke invloed in onze samenleving laten gelden.

Kabeltelevisie en uitzendingen per satelliet, met hun grote vermogen om het goede te bereiken, worden niet alleen gebruikt, maar ook misbruikt. De plaatselijke en nationale wetten die onontbeerlijk zijn om een juist gebruik van deze middelen te garanderen, ontbreken vooralsnog, met het gevolg dat er zo goed als geen remmen zijn. Hebzuchtige mensen stonden klaar om dit hiaat in de wet uit te buiten zonder zich iets aan te trekken van de gevolgen voor de slachtoffers.

Sommige mensen vragen misschien: „Wat is pornografie eigenlijk?“ Het is een rechter van het hooggerechtshof van de Verenigde Staten, Potter Stewart, geweest die zei, dat hoewel hij niet in staat was een nauwkeurige omschrijving van pornografie te geven, „ik het herken zodra ik het zie“. (*Jacobellis contra Ohio*, 378 U.S. 184, 1964.)

Pornografie is geen misdaad zonder slachtoffers. Wie zijn de slachtoffers dan wel: Ten eerste, zij die er willens en wetens, of soms tegen hun wil in, mee in contact komen. Pornografie is verslavend. Wat aanvankelijk slechts het bevredigen van nieuwsgierigheid is, kan een gewoonte worden waar men aan overgeleverd is. Onderzoeken hebben aangetoond dat zij die zich door pornografie laten aantrekken, binnen korte tijd hunken naar materiaal met een nog grovere inhoud. Het voortdurend blootgesteld worden aan deze dingen maakt de geest gevoelloos en kan het geweten van achtelozen mensen geleidelijk vernietigen. Het slachtoffer wordt een slaaf van onzedelijke gedachten en handelingen. Daar de gedachte vooraf gaat aan de daad, kan pornografie leiden tot het uitvoeren van datgene wat in gedachten wordt gekoesterd.

Maar er zijn nog andere slachtoffers. Geweldsmisdaden zijn in de Verenigde Staten vijf keer zo snel toegenomen als de bevolking. Een uit 1983 daterend onderzoek aan de University of New Hampshire toonde aan dat de staten waarin de meeste pornografische tijdschriften over de toonbank gingen, ook het hoogste aantal aangegeven verkrachtingen hebben. Pornografie houdt de ontering en uitbuiting van mannen, vrouwen en kinderen in, en wel op een uitermate onverkwikkelijke en verdorven manier.

Wellicht de grootste tragedie van alle doet zich voor in het leven van kinderen die slachtoffer van pornografie worden.

Een van de meest jammerlijke tendensen van onze tijd, is de alarmerend grote toename van kindermishandeling. Veel gevallen vinden in het gezin plaats en omvatten de schending van die goddelijke onschuld die kinderen vanaf hun geboorte hebben. Wij zingen, zoals we dat vanochtend deden, „Ik ben een kind van God, door Hem op aard' gebracht". „Leid mij, help mij, blijf dicht bij mij, vraag ik hun steeds weer, leer mij al wat ik moet doen, dat ik tot Hem wederkeer" zijn enkele van de woorden. (Ik ben een kind van God, *Zing maar mee*, B-76.)

De Heiland bewaarde zijn alerstrengste veroordeling voor hen die kinderen krenken. Hij zei: „Ziet toe, dat gij niet één van deze kleinen veracht. Want . . . zó bestaat bij uw Vader, die in de hemelen is, de wil niet, dat één dezer kleinen verloren gaat." (Matt. 18:10, 14.)

Verder gebood de Heer: „Gij zult (geen) . . . overspel bedrijven, noch iets dergelijks doen." (Leer en Verbonden 59:6.)

„De vroege apostelen en profeten waarschuwden tegen zonden die laakbaar zijn . . . overspel, ontrouw, onreinheid, onmatigheid in de liefde . . . seksuele betrekkingen buiten het huwelijk . . . perversie op seksueel gebied . . . preoccupatie met seks . . . Een van de ernstigste hiervan is incest . . . (ofwel) geslachtelijke betrekkingen tussen personen die zo nauw met elkaar verwant zijn dat de wet hen verbiedt te trouwen." (Spencer W. Kimball, *President Kimball Speaks Out*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1981, blz. 6.) Incest is een verschrikkelijke zonde, en juist deze zonde kan blijvende schade veroorzaken bij de onschuldige slachtoffers.

Maar wat brengt deze overtreders ertoe zulke afschuwelijke dingen te doen? Uit politierapporten blijkt dat ongeveer 80 procent van hen die kinderen, zowel jongens en meisjes lastig vallen bij hun aanvallen voorstellingen tot voorbeeld nemen die zij in pornografie hebben gezien.

Hoe heeft dit grote kwaad zo'n vaste voet kunnen krijgen in onze samenleving? Hebben wij de waarschuwingen van onze kerkleiders in de wind geslagen? President Kimball heeft zich als volgt uitgesproken:

„Zolang de mensen verdorven zijn en zich in rioolvuil verlustigen, zullen de amusementsartiesten ze verkopen wat ze willen hebben. Er kunnen wel wetten worden aangenomen, arrestaties worden verricht. Advocaten kunnen pleiten, rechtbanken kunnen mensen met een verdorven geest veroordelen, maar de pornografie en daarmee verband hou-

dende schendingen van de eerbaarheid zullen nooit ophouden te bestaan voordat de mensen hun gedachten gezuiverd hebben."

President Kimball vervolgde: „Als de (mens) er genoeg van heeft . . . door vuiligheid te worden overstroomd, betaalt hij er niet meer voor en dan droogt de bron van dit kwaad vanzelf uit.

Het ligt dan ook voor de hand dat men (om rein en waardig te blijven) . . . beslist ver van het grondgebied of domein van de duivel moet blijven en de minste toenadering tot het kwaad dient te mijden. Satan laat zijn vingerafdrukken achter." (*Het wonder der vergeving*, blz. 239, 242.)

Deze toenemende aanwezigheid van obsceniteit is in de hand gewerkt door het verlagen van de normen voor reclame en voor filmkeuring, en door televisieseries en -stukken die hun invloedrijke stem gebruiken om geslachtelijke betrekkingen buiten het huwelijk te rechtvaardigen en aantrekkelijk te maken.

We zijn misschien geïntimideerd door degenen die beweren dat het produceren, verspreiden en gebruiken van obscene materiaal een fundamenteel recht is dat verdedigd moet worden. Dat is niet waar. Zelfs onder de door God geïnspireerde grondwet van dit land wordt obsceniteit niet toegelaten of beschermd. Het hooggerechtshof van de Verenigde Staten heeft duidelijk bepaald dat de vervolging van hen die obscene materiaal produceren en verspreiden geen schending inhoudt van het recht op vrije meningsuiting. (Miller contra California, 413 U.S. 15, 1974.)

Dit zich steeds verder verbreidende kwaad is in de hand gewerkt door het niet handhaven van de wetten die bedoeld zijn om pornografie te verbieden of in bepaalde banen te leiden. Hoewel een uitbreiding van de wetgeving misschien nuttig zou zijn, zijn zij die zich de afgelopen paar jaar hebben ingezet om pornografie te bestrijden het erover eens, dat welhaast 90 procent van al het obscene materiaal uit onze samenleving zou kunnen worden verwijderd als de bestaande wetten streng gehanteerd werden. Enkele moedige stadsbesturen hebben groot werk verricht door zichzelf te ontdoen van seksbioscopen en de zogenaamde „boekwinkels voor volwassenden", en door de toegang tot pornografische boeken en tijdschriften te beperken. De inwoners van Mt. Lebanon (Pennsylvania) vormden een actiegroep en besloten zulke verderfelijke zaken niet in hun stad toe te laten. Zij zorgden ervoor dat een boekwinkel en een groot distributiecentrum werden gesloten en hebben met hun vast-

beraden optreden geholpen een wet tegen pornografie in het leven te roepen.

Zij die de wetten uitvaardigen zullen naar goed georganiseerde burgers luisteren. Maar al te vaak, echter, is er een tragische tendens tot onverschilligheid en een gevoel dat inspanning tevergeefs is.

En wiens schuld is dat? Wij kunnen natuurlijk met een beschuldigende vinger wijzen naar openbare aanklagers die het naleven van de wet niet krachtig afdwingen. Maar wij hebben behoefte aan moedige mannen en vrouwen in deze overheidsfuncties, wil de verschrikkelijke vloedgolf worden tegengehouden. Maar met het heffen van de ene beschuldigende vinger tegen hen die de wet uitvaardigen of het naleven ervan afdwingen, kunnen we met de andere naar onszelf wijzen, die misschien evenzeer schuld hebben.

Gelukkig wordt hetgeen wettelijk obscene wordt geacht gedeeltelijk bepaald door de normen van de plaatselijke bevolking. Wij, als burgers, zijn degenen die aan de hand van onze eigen normen kunnen helpen bepalen welk materiaal aanstootgevend is en geen bescherming door de wet kan opeisen.

Helaas nemen veel mensen aan, dat zelfs grove pornografie wettelijk is toegestaan, gezien het feit dat zij zo algemeen verkrijgbaar is. Maar dat is niet waar. Sommige openbare aanklagers doen geen moeite om het naleven van de wet af te dwingen omdat, volgens hen, pornografie wordt bepaald aan de hand van de normen van de plaatselijke bevolking. Zij komen dus tot de slotsom dat, omdat de samenleving zulk materiaal gedooft, de aanwezigheid ervan de algemene norm van de burgers weerspiegelt. Bezorgde burgers – u en ik – kunnen een eind maken aan dit misverstand.

Wat moet er dus worden gedaan om een eind te maken aan deze bedreiging van onszelf, onze gezinnen en onze samenleving? Slechts wanneer mannen en vrouwen die bezorgd zijn om hun gezin en de samenleving hun mening kenbaar maken en hun invloed op doordachte, zinvolle manieren laten gelden, zullen we in staat zijn een wending ten goede tot stand te brengen in de vernietigende koers die wij nu varen. Verontwaardiging waar geen uiting aan wordt gegeven kan als goedkeuring worden geïnterpreteerd. Onbezonnen optreden zal misschien geen effect hebben omdat het als preuts eerder dan doordacht wordt beschouwd.

Albert Camus heeft eens geschreven: „Door uw daden of uw zwijgen neemt ook u deel aan de strijd."

Laten wij ons, in de eerste plaats, van-

daag voornemen onze gedachten, ons lichaam en onze geest te vrijwaren van de verderfelijke invloed van pornografie, met inbegrip van alles wat obscene en onwettig is. De psalmist David schreef: „Wie mag de berg des Heren beklimmen, wie mag staan in zijn heilige stede? Die rein is van handen en zuiver van hart.” (Ps. 24:3-4.) Als zij die mijn stem horen in het bezit zijn van aanstootgevend materiaal dat vernietigd behoort te worden, laat dit dan de dag zijn waarop u besluit er inderdaad een eind aan te maken. Als iemand ertoe verleid is geweest, eraan gedacht heeft of het zelfs maar vluchtig overwogen heeft om een kind te misbruiken, moge hij deze zonde dan vandaag nog belijden, zich bekeren en zich van zulke goddeloze voornemens of daden afwenden.

Jakobus de apostel en broer van onze Heer schreef: „Zalig is de man, die in verzoeking volhardt . . . Laat niemand, als hij verzocht wordt, zeggen: Ik word van Godswege verzocht. Want God kan door het kwade niet verzocht worden en Hijzelf brengt ook niemand in verzoeking.” (Jak. 1:12-13.)

Ouders, wanneer uw kinderen daar de leeftijd voor hebben, bespreek dan op gepaste wijze hoe schadelijk en verslavend pornografie is. Houd streng toezicht op de keuze van televisieprogramma's, videocassettes, muziek en andere vormen van ontspanning in uw gezin. Laten we

toch nooit door het aanschaffen van deze schadelijke zaken aan het financiële welzijn bijdragen van hen die erin handelen.

Wij moedigen u aan een liefde voor kennis in uw gezin te bevorderen door middel van verheffende literatuur, goede boeken, films en televisieprogramma's die met overleg zijn gekozen; klassieke en behoorlijke populaire muziek, amusement dat verheffend en opbouwend is.

Laat ons, in de tweede plaats, ervoor zorgen dat onze stemmen – zowel van leden als niet-leden – in onze woongemeenschappen gehoord worden. Als iets aanstootgevend voor ons is, moeten we daar ruchtbaarheid aan geven. Wij moedigen de leden aan te volharden in hun pogingen tot samenwerking met plaatselijke groepen, om zich openlijk aan te sluiten bij gelijkgezinde medeburgers en ernaar te streven onze hoge normen te bewaren door het nemen van stappen tegen pornografie aan te moedigen.

Behoren we ook niet contact op te nemen met de directie van bepaalde winkels, bioscopen, boekenwinkels, televisie- en radio-omroepen met het verzoek geen onfatsoenlijk materiaal meer aan te bieden? Vanzelfsprekend moeten dergelijke inspanningen in overeenstemming zijn met de wet, gebruik makend van vriendelijke overreding.

Een aantal filialen van grootwinkelbedrijven en anderen hebben gereageerd

op het beleefde verzoek van hun klanten om bepaalde verderfelijke zaken uit hun assortiment te halen. Wij zijn hen erkentelijk daarvoor en moedigen anderen aan hun voorbeeld te volgen.

Ten derde kunnen wij de door ons gekozen overheidsfunctionarissen en zij die moeten toezien op het naleven van de wet laten weten dat wij een krachtige, eerlijke uitvoering van de wetten die obsceniteit verbieden ondersteunen, hen dankbaar zijn voor hun inspanningen en hen aanmoedigen om de moeilijke en vaak ondankbare taak voort te zetten om consequent de hand te houden aan de bestaande wetten.

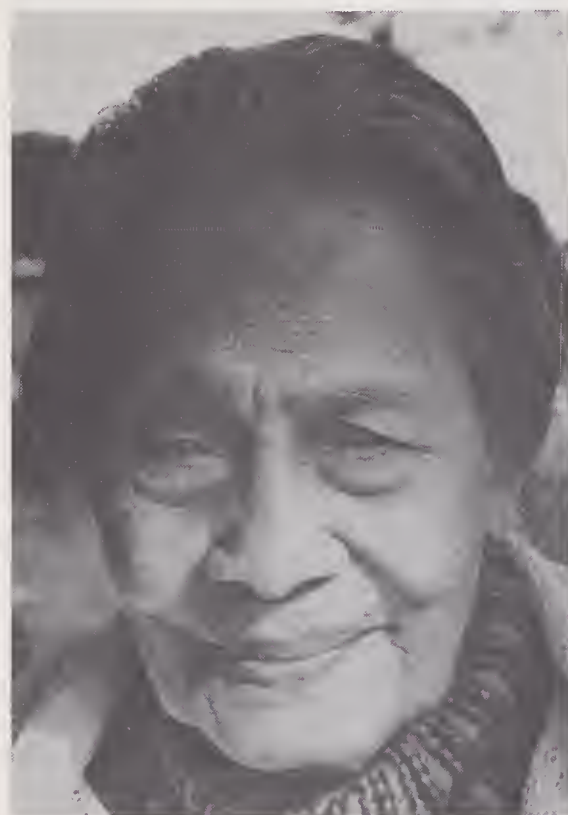
En ten vierde laten we, waar aanvullende wetgeving nodig is ten gevolge van nieuwe technologische ontwikkelingen op het gebied van kabel- en satellietuitzendingen, het uitvaardigen van redelijke wetten en bepalingen ondersteunen, waardoor er minder mensen zullen zijn wier leven bedorven wordt door verslaving aan pornografie, kindermishandeling en vele van de andere vormen van maatschappelijk kwaad die door pornografie in de hand worden gewerkt. Deze wetten moeten binnen de grondwet zorgvuldig worden opgesteld, opdat de vrijheid die wij voor onszelf nu en in de toekomst nastreven, anderen niet wordt ontzegd.

En laten we, ten vijfde, ons geloof uitoefenen en God onze Vader om hulp bid-

den bij deze belangrijke taak. Volgens een aantal mensen is de pornografie-industrie reeds te groot en machtig om nog in te kunnen tomen. Ik ben het niet eens met dit pessimistische standpunt, maar onderken wel hoe reusachtig groot de taak die voor ons ligt zulk is. Wij weten dat mensen van goede wil, die verenigd zijn ten behoeve van zulk een goede zaak, waarbij het morele karakter van onze landen op het spel staat, met Gods hulp elke hindernis kunnen overwinnen om onze Heer en Heiland te helpen bij het tot stand brengen van de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens.

„Er bestaat een scheidingslijn,” zei president George Albert Smith, „die duidelijk tussen het domein van de Here en dat van de duivel is afgebakend. Als je aan de kant van de Here blijft, sta je onder zijn invloed en koester je geen verlangen om kwaad te doen, maar als je die lijn overschrijdt en ook maar één voet in het domein van de duivel zet, dan ben je in de macht van de verleider, en als hij in zijn opzet slaagt, zul je niet meer behoorlijk kunnen denken of zelfs redeneren, omdat je dan de Geest des Heren hebt verloren.” (*Het wonder der vergeving*, blz. 242.) Zo wat de mens zaait, zal hij oogsten.

Dat wij ernaar mogen streven ons leven te zuiveren en ons gezin te versterken – en er niet alleen over spreken maar het daadwerkelijk doen – en de kwade machten zullen onderkennen die op verraderlijke wijze bezig zijn onze eeuwige vooruitgang te dwarsbomen, is mijn nederig gebed en ik getuig tot u dat onze eeuwige Vader in de hemel en zijn geliefde Zoon, Jezus Christus, onze Zaligmaker en Verlosser werkelijk bestaan. In zijn heilige naam. Amen. □

De wil van onze Vader leren kennen

Ouderling Hugh W. Pinnock
van het Eerste Quorum der Zeventig

„De antwoorden op de problemen en uitdagingen van het leven worden binnen Gods leerstellingen gevonden.”

De Heilige Geest werkt weleens heel sterk op onze gedachten in, met het gevolg dat wij dan zeker weten over welk onderwerp wij moeten spreken. Ik zal het hebben over de grote noodzaak om beter de wil van onze liefdevolle Hemelse Vader te leren kennen.

Toen ik enige jaren geleden voor de kerk in de staat Pennsylvanië werkzaam was, werd ik op zekere dag aangenaam verrast met het bezoek van een dominee van een zeer grote protestantse gemeente. Wij wisselden beleefdheden uit en bespraken leerstellingen waar wij elkaar zonder moeilijkheden in konden vinden. Plotseling onderbrak hij ons gesprek met de opmerking: „Met één van de leerstellingen die u onderwijst zal ik het nooit eens kunnen zijn, namelijk het idee dat de mens kan worden zoals God is.” (Zie *History of the Church*, deel 6, blz. 302-317.) Hij had een veelgebruikte witte Bijbel in zijn hand. Ik vroeg hem Matt. 5:48 op te slaan. Zijn geroutineerde vingers vonden de juiste plaats in minder dan geen tijd en hij las: „Gij dan zult volmaakt zijn, gelijk uw hemelse Vader vol-

maakt is.”

Hij stond paf en gaf aarzelend het grote potentieel van de mens toe. Wij lazen samen nog andere passages, zoals: „Laat Ons mensen maken naar ons beeld, als onze gelijkenis.” (Gen. 1:26.) Hij begreep het en kreeg weer iets meer respect voor onze leer. Hij ging als een wijzere man heen, terwijl ik weer eens echt dankbaar was voor de inspirerende waarheden die wij begripen en onderwijzen.

Een jonge vrouw had zich zo goed als van de kerk gedistantieerd. Toen ik op bezoek was in de verafgelegen stad waar zij woonde, vroeg ze mij een paar minuten te spreken, waarin ik toestemde. Zij had kennis genomen van veel verkeerde opvattingen die onze vijanden al tientallen jaren gebruiken om de kerk in diskrediet te brengen. Ongeveer een uur lang lazen we samen in de Schriften. Met een uitdrukking van opluchting in haar ogen zei ze tenslotte: „Ik ben misleid geweest, niet waar?”

Ik antwoordde: „Ja, inderdaad.”

Ze was teleurgesteld in hetgeen die dwalende tegenstanders van de kerk onderwezen, maar erg blij te ontdekken dat ze weer helder kon denken. Toch hadden we niet meer gedaan dan samen uit de Schriften te lezen. Verwarring en fouten ontstaan wanneer we vergeten hoe belangrijk het is Gods woord aan te houden als onze vaste gids.

Enkele maanden geleden vroeg een van mijn vrienden waarom een aantal leden van de kerk de laatste tijd zo met moeilijkheden te kampen had. Aarzelend antwoordde ik: „Kennelijk zijn de allerafste dagen in aantocht, wanneer zelfs de uitverkorenen verleid zullen worden.” (Zie Matt. 24:24.) Hij wierp me een korte blik toe en zei: „Wel, dat zou het ten dele kunnen zijn, maar volgens mij is de echte reden dat zovelen ronddolen op vreemde paden omdat zij de raad van de profeet om de Schriften te bestuderen en

de klassen in de kerk bij te wonen niet opvolgen."

Ik heb sindsdien vaak aan dat gesprek teruggedacht.

Zou iemand wegwijnen ten gevolge van zelfmedelijden en schuldgevoelens als hij de leringen van Jezus begreep: „In het huis mijns Vaders zijn vele woningen . . . Ik ga heen om u plaats te bereiden.” (Joh. 14:2.) En dan de episode toen de Meester degenen die zonder zonde waren vroeg de eerste steen te werpen naar de overspelige vrouw en haar, toen zij vertrokken waren, vroeg: „Vrouw, waar zijn zij? Heeft niemand u veroordeeld? . . . Ook Ik veroordeel u niet. Ga heen, zondig van nu af niet meer.” (Joh. 8:10-11.)

Of hoe zou iemand zijn klanten, werkgever of werknemers kunnen bedriegen als hij de woorden van Paulus goed begreep: „Maar slechte mensen en bedriegers zullen van kwaad tot erger komen; zij verleiden en worden verleid.” (2 Tim. 3:13.) Zo iemand zou weten dat zijn leven geleidelijk op een lager niveau zal komen en dat hij de gave van onderscheiding zal verliezen.

Hoe kan iemand beweren dat we geen christenen zijn als ze zelfs maar enig begrip hadden van de oorspronkelijke kerk, zoals deze beschreven wordt in het Nieuwe Testament, met de doop voor de doden (zie 1 Kor. 15:29), het Melchizedekse priesterschap (zie Hebr. 5:6, 10), apostelen, profeten, evangelisten en leraars (zie Ef. 4:11).

Of hoe zou iemand de gruwelijke misdaad van het misbruiken van een kind kunnen begaan als hij of zij zich bewust was van de beschermende woorden van Jezus toen Hij leerde: „Maar een ieder, die één dezer kleinen, die in Mij geloven, tot zonde verleidt, het zou beter voor hem zijn, dat een molensteen om zijn hals was gehangen en hij verzwolgen was in de diepte der zee.” (Matt. 18:6.) Of zou iemand verstrikt kunnen raken in de sluwe levensbeschouwing van het humanisme, dat zich alom schijnt te verbreiden, als hij een grondig begrip had van deze woorden van Nephi: „Vervloekt is hij, die zijn vertrouwen in de mens stelt, of vlees tot zijn arm stelt, of zal luisteren naar de voorschriften van mensen, indien deze niet door de macht van de Heilige Geest worden gegeven.” (2 Nephi 28:31.)

Of zouden onze jonge mensen, in sommige gevallen, zo'n volslagen gebrek aan respect voor hun ouders tonen als zij ernstig nagedacht hadden over het volgende vers: „Kinderen, gehoorzaamt uw ouders in alles, want dit is welbehagelijk in de Here.” (Kol. 3:20.)

En zouden de ouders eveneens ontvankelijker zijn voor hun kinderen als zij openstonden voor de gedachte dat in het volgende vers onderwezen wordt: „Vaders, prikkel uw kinderen niet, opdat zij niet moedeloos worden.” (Kol. 3:21.)

Of zou onzedelijk gedrag zo algemeen heersen als mensen de kostbare woorden begrepen die gevonden worden in de eerste brief aan de Korintiërs, waarin wij leren dat iemand die ontucht pleegt tegen zijn eigen lichaam zondigt, dat een tempel is van de Heilige Geest, en dat ons lichaam niet van onszelf is, maar gekocht is door middel van het zoenoffer van Christus. Hij kocht ons lichaam en onze geest en zij behoren God toe. Wij moeten dus zeker goed zorgen voor zijn bezit. (Zie 1 Kor. 6:15-20.)

Of zou echtscheiding zo vlug worden gebruikt als oplossing voor meningsverschillen en frustraties tussen gehuwden als de liefdevolle woorden van onze Hemelse Vader, zoals opgetekend in de hedendaagse Schriften, beter werden begrepen: „Gij zult uw vrouw met geheel uw hart liefhebben, en gij zult haar aankleven en geen ander.

En hij, die een vrouw aanziet om haar te begeren, zal het geloof verloochenen en de Geest niet hebben; en indien hij zich niet bekeert, zal hij worden uitgeworpen.” (Leer en Verbonden 42:22-23.)

Maar al te vaak vergeten we wat de kerk ons leert, met het gevolg dat wij overtredingen begaan waarmee we onszelf en degenen waar wij het meest van houden kwaad doen. De antwoorden op de problemen en uitdagingen van het leven worden binnen Gods leerstellingen gevonden. De voorbeelden zijn ontelbaar, terwijl de oplossing vaststaat en niet verandert.

Wat kunnen wij doen om op leerstellig gebied beter afgestemd te blijven op onze Hemelse Vader? Er zijn drie eenvoudige maatregelen:

Ten eerste, woon uw kerkvergaderingen bij. Enige jaren geleden werd ons een vergaderrooster gegeven waardoor onze godsdiensttoefening werd gecompri-

meerd tot een periode van drie uur. Iedereen wordt dezelfde hoeveelheid tijd – 168 uur per week – geschonken. De knecht krijgt evenveel tijd als de meester, de kenner van de Schriften evenveel als de leerstellige leegloper. Ja, ons wordt gevraagd drie uur in de week onze kerkvergaderingen bij te wonen, teneinde vertrouwd te raken met Gods woord. Dat is minder dan twee procent van onze tijd. En toch gebeurt het maar al te vaak dat presidiums in die kostbare tijd vergaderen, dat leden in de gangen blijven rondhangen en dat leiders gesprekken hebben met de leden. Ja, onze leiders zouden beter leiden, onze raadgevers betere raad geven en onze leden beter tegen het leven opgewassen zijn, als zij deze tijd gebruikten voor het doel waarvoor hij gegeven is.

Welke les kan een bisschop, een presidente van de zustershulpvereniging of van de jonge-vrouwen, een quorumleider of een ringpresident beter onderwijzen dan het voorbeeld van het samen met man of vrouw aanwezig te zijn bij de cursus evangelieleer om Gods woord te bestuderen? Kinderen zullen zich stellig veel eerder toeleggen op het bestuderen van de leer van de kerk wanneer zij zien hoe hun ouders met de Schriften in de hand naar de kerk gaan en daar samen Gods woord onderzoeken.

Ten tweede, bestudeer de Schriften samen met uw gezin, met andere leden en met vrienden, maar onderzoek Gods woorden ook in uw binnenkamer. Onderzoek de Schriften in verband met de lessen in onze priesterschapsquorums, de zustershulpvereniging, de zondagschool, de jonge-vrouwen en het jeugdwerk. Bestudeer de Schriften om meer klaarheid te krijgen over hoe we gelukkiger en minder gefrustreerd kunnen zijn in wat vaak, althans tijdelijk, een verdrietige en sombere wereld is. In het leerplan voor volwassenen in de kerk worden we iedere vier jaar zorgvuldig door al de Schriften heen geleid. Ieder lid kan in de loop van zijn of haar leven een schriftuurlijke ster worden in plaats van een schriftuurlijke sukkel.

Dienstbetoon in de kerk

Ouderling Spencer H. Osborn
van het Eerste Quorum der Zeventig

„Wanneer het juk van een kerkelijke roeping schuurt of irriteert, schaaft of schuur ik het bij door meer over de functie te leren en mijn kennis van werk te ontwikkelen.”

Voor ik deze roeping ontving diende ik als raadgever van president Marion D. Hanks in de tempel te Salt Lake City. De houding die hij bij alle tempelwerkers aanmoedigde, was genomen van een met de hand geschreven opschrift op de wand van een clubhuis voor jongens: „Niemand hoeft gewichtig te doen; niemand hoeft zich klein voor te doen; iedereen gewoon doen.” Ik moet zeggen dat ik mij allerm minst gewoon voel hier achter in spreekgestoelte, de plek die geheiligd is door profeten en andere grote leiders die hier hebben gestaan en eeuwige waarheden verkondigd hebben.

Samen met een aantal andere broeders heb ik een nieuwe roeping van de Heer ontvangen. Mijn opdracht is te dienen met ouderling A. Theodore Tuttle en ouderling Jacob de Jager in het presidium van het gebied Zuid-Amerika Zuid, waarvan het hoofdkwartier zich in Buenos Aires bevindt. Dit gebied omvat Chili, Argentinië, Uruguay en Paraguay.

Ik heb een nieuw dienstjuk aanvaard, iets wat iedere week over de gehele wereld duizenden getrouwe heiligen overkomt: een nieuw dienstjuk.

Een paar maanden geleden, reden zuster Osborn en ik op een smalle weg in Midden-Luzon op de Filippijnen, waar ik de kerk diende als full-time regionale vertegenwoordiger. Op een zeker moment reden we een boer voorbij, die op weg was naar de markt. Hij draafde voort met een reusachtige lading groenten en andere produkten die aan het uiteinden hingen van een houten juk dat over zijn schouders lag. Ik stopte om een foto van hem te nemen. Toen ik afgedrukt had, liet hij zijn last zakken om een praatje te maken. Ik vroeg hem of zijn last eigenlijk niet te zwaar was om over zo'n grote afstand te dragen. Hij antwoordde: „O nee, dat is hij niet, want hij hangt in evenwicht.”

„Doet dat juk dan geen zeer?” vroeg ik.
„Aanvankelijk wel, maar ik heb het met een ruwe steen bewerkt en geschuurd, zodat het nu past en gemakkelijk zit.”

Ik merkte ook dat hij een klein kussentje in zijn nek had, vermoedelijk om het gebots van een hobbelige weg op te vangen.

Pas bij het wegrijden dacht ik aan de uitnodiging van de Heiland die in Matt. 11 staat:

„Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven;

Neemt mijn juk op u en leert van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart, en gij zult rust vinden voor uw zielen;

Want mijn juk is zacht en mijn last is licht.” (Matt. 11:28-30.)

Per traditie, en terecht, brengen we deze prachtige belofte in verband met hen die het koninkrijk niet kennen, zij die de reddende en verhogende verordeningen van het evangelie van Jezus Christus niet hebben aanvaard. Wij gebruiken deze uitnodiging ook vaak voor degenen binnen de kerk die zware lasten dragen ten gevolge van verdriet, ellende, ziekte, problemen of zonde. Mag ik u attent maken op nog een groep trouwe heiligen der laatste dagen die veel troost putten uit de-

Ik was in april ten zeerste onder de indruk van de woorden van ouderling J. Thomas Fyans, toen hij het Eerste Quorum der Zeventig vertelde hoe hij en zijn vrouw, Helen, de Schriften bestuderen. Daar zijn plichten in verband met verschillende ringconferenties hen ervan weerhield samen aanwezig te zijn bij de cursus evangelieleer waar dit jaar het Boek van Mormon wordt behandeld, bestudeerden zij het zondagsschoollesboek thuis en onderstreepten zorgvuldig de verschillende teksten. Zij voltooiden hun studie van het Boek van Mormon in slechts vier maanden en keken ernaar uit het boek nogeens te door te nemen.

Ten derde, broeders en zusters, moeten wij hetgeen wij leren en onderwijzen in de praktijk brengen. Om schriftuurlijke verdoving te overwinnen moeten we hetgeen we leren in daden omzetten. De Schriften leefden voor degenen die ze schreven; wij kunnen ze in deze tijd evenzeer voor ons laten leven als we bereid zijn de leringen toe te passen.

Vaak wordt de zelfbeheersing die door onze jonge mensen onder romantische omstandigheden wordt betracht ingegeven doordat zij zich een tekst herinneren die zij in een seminarie-, priesterschap- of jonge-vrouwenles hebben geleerd.

Vaak is de discipline of absolute onkreukbaarheid die nodig is in zakelijke omstandigheden het gevolg van een beginsel dat door middel van persoonlijke studie van de Schriften of van een goedvoorbereide leerkracht is geleerd. Onze waardering en liefde voor u, de leraren en leraressen in het koninkrijk is dan ook heel groot!

Onze alleenstaande leden zijn ook vaak in staat onbehagen, verdriet en ontmoediging te overwinnen door beslissingen te nemen die gebaseerd zijn op leringen van het evangelie.

Ja, ieder van ons heeft de opdracht zijn leven zo in te richten dat hij nu en in de eeuwigheid gelukkig zal zijn. Wij kunnen daarin alleen maar slagen door de wil van onze Hemelse Vader te leren kennen en toe te passen.

Wij zouden een man of vrouw die een rijke erfenis niet opeist wellicht dwaas noemen. Maar hoe dwaas zijn wij niet wanneer wij geen aanspraak maken op de leerstellige erfenis die ons gegeven is.

Moge ieder van ons regelmatig onze vergaderingen bijwonen, de woorden van God en onze profeten ijverig bestuderen en overdenken, en voortdurend het geleerde toepassen. Deze woorden laat ik bij u achter in de naam van onze Koning, Verlosser en grote Leraar, Jezus Christus. Amen. □

ze tekst? Ik bedoel degenen die in de wijngaard werkzaam zijn, zij die de last van dienstbetoon in de kerk dragen.

Er zijn twee gedeelten in deze passage die mij bijzonder toepasselijk voorkomen voor deze groep mannen en vrouwen. Het eerste is: „Neemt mijn juk op u, en leert van Mij.” Wij moeten niet alleen verantwoordelijkheid aanvaarden in de dienst van de Meester, maar tevens onze persoonlijke studie – het voortdurende proces van het leren over Jezus Christus en het overdenken van zijn bediening, zijn boodschap en zijn verzoening – voortzetten. Helaas merk ik dat wanneer we een veeleisende kerkelijke taak aanvaarden, ons bestuderen van de Schriften voor de duur van die roeping wordt opgeschort. Het tweede gedeelte dat op ons van toepassing is, luidt: „Want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart.” Zachtmoedigheid is de sleutel tot succes in de dienst des Heren. Zachtmoedig en nederig zijn betekent niet beschroomd of bang zijn, maar onderworpen aan de wil van de Heer, bereid om door de Geest te worden geleid en te worden onder-

wezen.

Ik heb door de jaren heen en bij een reeks kerkelijke taken ondervonden, dat als ik de last maar in evenwicht breng, als ik delegeer en de last verschuif als hij te hinderlijk wordt, en ervoor zorg dat familie – zaken – en andere belangen een tegenwicht vormen voor mijn plichten, de

last licht wordt. Wanneer het juk schuurt of irriteert, schaaft of schuur ik het bij door meer over de functie te leren en mijn kennis van het werk te ontwikkelen. Dan wordt het juk gemakkelijk en zacht, zoals de Heer ook beloofde. Het kussentje in onze nek is natuurlijk de wetenschap dat dit geweldige werk der laatste dagen Gods werk is, ons getuigenis van het evangelie. Dat is hetgeen ons beschermt tegen het gehots en gebots terwijl we onze lasten langs de ruwe weg des levens dragen.

Mijn nieuwe juk zit ook nog niet lekker, maar ik blijf schuren totdat ik in staat ben mij beter uit te drukken in die prachtige Spaanse taal. Ik verheug me over dit juk. Ik schep er behagen in deze last te dragen voor zolang als die plicht van mij wordt gevergd.

Ik weet dat God leeft en onze gebeden verhoort. Ik weet dat Jezus Christus mijn Meester is, onze Zaligmaker en Verlosser. Ik beloof mijn Hemelse Vader en mijn presiderende broeders mijn volledige toewijding aan deze nieuwe roeping, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Het geloof van ons volk

Ouderling Philip T. Sonntag
van het Eerste Quorum der Zeventig

„Door dankbaarheid en liefde ingegeven tranen zijn vergoten voor de zonen en dochters en voor de zendingsechtparen die u heeft uitgezonden om het evangelie van Jezus Christus te onderwijzen.”

De telefoon ging vanochtend al heel vroeg, en toen ik hem opnam, hoorde ik een klein stemmetje zeggen: „Ik hou van u, opa, en ik hoop dat uw toespraak heel goed zal gaan.” Ik moet toegeven, broeders en zusters, dat ik wat onrustig ben geweest wat deze opdracht aangaat, uit vrees dat misschien mijn woordkeuze of mijn onvermogen om mezelf uit te drukken of om de juiste dingen te onderstrepen, mij zou beletten om u bekend te maken met de gevoelens die leven in mijn hart. Ik wil u mijn getuigenis geven dat ik weet dat God leeft. Ik weet dat God leeft; ik weet dat Jezus Christus de Zaligmaker en Verlosser is van de wereld, de Zoon van God, de Vrededorst; dat Joseph Smith zoals hij heeft gezegd de Vader en de Zoon heeft gezien en gehoord; en dat ten gevolge van dit visioen, het koninkrijk Gods op aarde is gevestigd. Dit is dat bewuste koninkrijk, De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, de enige kerk die in het bezit is van zijn gezag. Ik weet dat het Boek van Mormon waar is en een volheid van het evangelie van Jezus Christus bevat.

Ik getuig tot u dat wij een levende pro-

feet aan het hoofd van deze geweldige kerk hebben. Ik steun hem met heel mijn hart en ziel. Ik steun ook president Romney en president Hinckley, de Twaalf en de verdere algemene autoriteiten. Het is mij een eer met hen te vergaderen, om deel van hen uit te maken en om mijn stem aan de hunne toe te voegen als bijzondere getuige van de goddelijkheid van dit grote werk.

Wij hebben het voorrecht genoten de afgelopen paar maanden werkzaam te zijn in Australië en Polynesië. Het is inderdaad een voorrecht geweest om met president Simpson en president Harris te mogen samenwerken in het presidium van dat gebied en om het geloof en het enthousiasme van de leden in dat deel van de wereld mee te mogen maken.

Sta mij toe een ervaring met u te delen van het geloof en de dankbaarheid van de heiligen op de eilanden der zee voor uw bijdragen aan het versterken en opbouwen van hun leven; voor uw zonen en dochters en voor de geweldige zendingsechtparen die naar hun landen zijn gezonden om de boodschap van de herstelling te onderwijzen. Door dankbaarheid, geloof en liefde ingegeven tranen zijn vergoten en uitdrukkingen van waardering zijn gegeven omdat u deze zendelingen heeft gezonden om hen te leren over Jezus Christus en zijn leringen.

Als gevolg van uw grootse bijdragen, wordt er nu een kerkgebouw gezet van iedere beschaving vandaan, het eerste voor de inheemse bewoners van Australië. Het is een spannende tijd voor hen en voor het gebied in de Northern Territory van Australië. Het is zo'n bijzondere gebeurtenis, dat zelfs de burgemeester van Darwin de inwijding bij zal wonen en er een hele dag door zal brengen. Zendingsechtparen hebben zich erop toegelegd de mensen voor te bereiden. Eén man, die in Australië een schapenbedrijf heeft dat even groot is als de staat Utah en er vast van overtuigd was dat de gemiddelde inboorling niet in staat was

wat dan ook te leren, woonde onlangs een bijzondere vergadering bij. Nadat hij de kleine kinderen van de inboorlingen „Ik ben een kind van God” had horen zingen, verliet hij de vergadering in tranen en zei: „Als ik het niet met eigen ogen had gezien, zou ik het nooit hebben geloofd.” Geloof, kracht en naastenliefde van de kant van een volk dat dit mogelijk maakte. Een grote dankbaarheid van de kant van een volk dat zonder u niet tot deze dingen in staat was geweest.

Op de Tonga-eilanden zien we een driehonderd zendelingen, waarvan de meesten van de eilanden zelf afkomstig zijn. De jongemannen dragen een wit overhemd met een stropdas en hun ta'ovala, terwijl de zendelingenzusters gekleed zijn in hun lange jurk, met hun haar keurig verzorgd. Zij dragen hun naamplaatjes met gepaste fierheid terwijl zij in de allereenvoudigste omstandigheden van het ene huis naar het andere gaan om de boodschap van het evangelie van Jezus Christus te onderwijzen. De glans op die bruine gezichten wanneer zij getuigen van de goddelijkheid van dit werk raakt de mensen tot in hun ziel. Wij vertrokken uit Ha'apia met de boot en voeren naar een klein eiland waar nog maar zelden een algemene autoriteit voet aan land had gezet. Wij werden aan de kade opgewacht door de heiligen. Zij omarmden ons terwijl hun tranen rijkelijk vloeiden. Vervolgens begaven we ons te voet naar een kerkgebouw. Toen we het gebouw, dat tevens dienst doet als school, naderden, hoorden we kinderstemmen die in hun eigen taal zongen: „Wij danken U, Heer, voor profeten, ons tot leiding in deez' laatste tijd.” (*Heilige lofzangen*, nr. 176.) Verootmoedigd liepen wij het gebouw binnen en daar, in een tot de laatste plaats bezette kapel, zaten zowel leden als vrienden van de kerk, die uit alle delen van het eiland waren toegestroomd om de boodschappen die gegeven zouden worden te horen.

De Geest des Heren was rijkelijk aanwezig en aan het eind van de vergadering werden we uitgenodigd ons naar een plek achter het gebouw te begeven, waar wij werden onthaald op een bijzondere begroetingsceremonie. Het was een mooie plechtigheid. Er was een vertegenwoordiger van de regering, die de kerk en de algemene autoriteiten bedankte voor de reusachtige bijdrage die zij hadden geleverd aan het ontwikkelen, versterken en opbouwen van het leven van de bevolking. Hij was geen lid van de kerk, maar de Geest des Heren rustte op hem. Als grootste eerbewijs boden zij ons een enorm geroosterd varken aan, met de

verontschuldiging dat zij ons graag met geschenken hadden willen overladen, maar dat dit het beste was dat zij hadden.

Zij namen ons mee naar een feestmaaltijd, een tafel beladen met het heerlijkste wat het eiland te bieden had. Na afloop werd het geroosterde varken naar de boot gedragen, daar onze gastheren erop stonden dat wij het meenamen. Ik liep naast de regeringsvertegenwoordiger terug naar de kade en zei: „U zou een uitstekend lid van de kerk zijn.” Hij antwoordde: „Ik ben zover. Ik heb de Geest gevoeld, maar moet mij nog van een bepaalde gewoonte ontdoen.” Ik wees hem erop dat het even gemakkelijk was die gewoonte vandaag te overwinnen als morgen of volgende week, „Ik zal mijn best doen,” zei hij.

Ik vraag me weleens af of wij wel beseffen wat die enkele dollars die wij de kerk geven voor de opbouw van het koninkrijk voor anderen betekenen. Wanneer ik denk aan de tienden en andere bijdragen die worden besteed om dat land tot zegen te zijn, wanneer ik de woningen zie die dank zij het welzijnsprogramma werden gebouwd nadat hun eiland door een orkaan was getroffen, dan is er grote vreugde in mijn hart wegens een volk dat de Heer liefheeft en bereid is van hun eigen middelen te schenken om het koninkrijk van God op te bouwen.

God zegene u, mijn geliefde broeders en zusters, terwijl u voortgaat met dit grootse werk. Moge u zich bewust blijven van wie u bent en met gulle hand en opgewekt hart blijven geven van hetgeen onze Hemelse Vader u heeft gegeven, zodat uw getuigenis en uw geloof een bewijs zullen zijn voor de gehele wereld dat dit werk waar is. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Als een van de vele technici die verantwoordelijk zijn voor de radio- en televisie-uitzendingen van de algemene conferentie, controleert deze geluidstechnicus de uitzending van een conferentievergadering.

De kracht van het heiligen van de sabbat

Ouderling John H. Groberg
van het Eerste Quorum der Zeventig

„Ik getuig dat, wanneer wij mettertijd, als wij alles in het juiste eeuwige perspectief zullen zien, wij verbaasd zullen zijn over de mate waarin wij op belangrijke – doch vaak onopgemerkte manieren – gezegend zijn door het heiligen van de sabbatdag.”

Ik bid vurig dat de Geest des Heren met ons allen zal blijven in de mate dat Hij tot nog toe bij ons is geweest.

Het gebod van God: „Gedenkt de sabbatdag, dat gij die heiligt” (Ex. 20:8), is door de gehele geschiedenis van het mensdom van kracht geweest. Er gaat kracht uit van het heiligen van de sabbat. Ik getuig dat God leeft, en dat wij zijn kinderen zijn, dat Hij ons liefheeft en ons geboden geeft, opdat Hij ons, naargelang wij ze onderhouden, kan zegenen en wij vreugde zullen hebben. Hij zal ons zegenen wanneer wij de sabbat heiligen en wij zullen als enkeling, als gezin en als volk een onopvallende macht verwerven om het goede tot stand te brengen, dat op geen enkele andere manier verkregen kan worden.

Sta mij toe u daarvan twee voorbeelden te geven:

Het kleine eilandenrijk Tonga ligt direct naast de internationale datumlijn, met het gevolg dat het het eerste land van de wereld is om de sabbatdag te begroeten.

Het is een klein land en in de ogen van de wereld een arm land. Maar vele jaren geleden vaardigde een wijze Tongaanse koning een decreet uit dat de sabbat eeuwig zou worden geheiligd in Tonga.

De moderne beschaving heeft Tonga op vele manieren bereikt. Wie op een werkdag naar de hoofdstad Nuku'alofa gaat, vindt daar het gebruikelijke zware verkeer van vrachtauto's en personenwagens, de drukte van duizenden winkelende mensen, die hun inkopen doen bij goedbevoorrade winkels en markten. Men ziet mensen in de rij staan om de nieuwste films te zien en om videofilms te huren. Men ziet hoe toeristen in moderne bussen naar de luchthaven worden gebracht om hun straalvliegtuig te halen en ervaart de snelheid en duidelijkheid van een telefoongesprek per satelliet met de Verenigde Staten. Het is druk op straat en de zaken gaan goed. Men zou zich af kunnen vragen: „Hoe verschilt deze stad van honderden andere vergelijkbare steden op aarde?”

Maar wanneer het zondag wordt in het koninkrijk Tonga, vindt er een volkomen verandering plaats. Wie naar het centrum van de stad gaat, ziet alleen uitgestorven straten – geen taxi's of bussen, geen drommen mensen. Alle winkels, alle markten, alle bioscopen, alle kantoren zijn gesloten. Er vertrekken en landen geen vliegtuigen, er varen geen schepen in de haven, er worden geen zaken gedaan. Er wordt niet aan sport gedaan. De mensen gaan naar de kerk. Tonga denkt eraan de sabbatdag te heiligen.

Het is treffend dat het eerste land op aarde om de sabbatdag te begroeten, deze ook heiligt.

Heeft de Heer hen gezegend? De wereld is misschien niet in staat zijn zegeningen te onderscheiden, toch heeft Hij hen, op de manieren die werkelijk van be-

lang zijn, inderdaad overvloedig gezegend. Hij heeft hen gezegend met het evangelie van Jezus Christus en er is daar een hoger percentage van de bevolking lid van de kerk dan waar ook ter wereld.

Het land is bezaaid met eenvoudige, goed onderhouden kerkgebouwen. Verzorgde, glimlachende plaatselijke zendingen worden overal aangetroffen. Een prachtige, druk bezochte tempel vertegenwoordigt de vervulling van een belofte die vele jaren geleden werd gedaan. En, zoals kan worden verwacht, de opkomst van de Tonganen bij hun vergaderingen en hun getrouwheid bij het betalen van hun tiende staan zo goed als bovenaan. Onlangs zijn de heiligen gezegend met tamelijk sterke tegenstand, hetgeen de uitwerking heeft van een verdere heiliging van hen die oprecht het eeuwige leven nastreven.

Heeft de Heer hen die de sabbatdag heiligen lief en zegent Hij ze? Ik getuig dat Hij dat inderdaad op eeuwig zinvolle manieren doet. Ik getuig ook dat wanneer wij mettertijd, als wij alles in het juiste eeuwige perspectief zullen zien, verbaasd zullen zijn over de mate waarin wij op belangrijke – doch vaak onopgemerkte manieren – gezegend zijn door het heiligen van de sabbatdag; en tot ons verdriet zullen we misschien merken hoeveel zegeningen wij onszelf hebben berooft door de sabbat niet op consequente wijze te heiligen.

Er bestaat een rechtstreeks verband tussen het gevoelig heiligen van de sabbat en ware eerbied voor God, hetgeen gehoorzaamheid aan zijn andere geboden omvat.

Wij kunnen niet allemaal op Tonga wonen, maar we kunnen wel allemaal de sabbat heiligen en de zegeningen ontvangen die daaruit voortvloeien – en wij ontvangen ze ongeacht waar we wonen, zowel persoonlijk als collectief.

Ik geef u nog een voorbeeld en wel uit deze omgeving:

Enige jaren geleden kreeg ik in juni de opdracht een conferentie bij te wonen in het noorden van Utah. Toen ik op die zaterdag door Cache Valley reed, werd ik getroffen door de schoonheid van dat vredige, groene dal. Ik bewonderde de tempel in Logan, die op zoveel manieren een sereen, vredig baken vormt. Terwijl ik me steeds noordelijker begaf, kwam ik onder de indruk van de groene akkers, waar een rijke verscheidenheid aan gewassen groeiden. Mijn aandacht werd in het bijzonder getrokken door het grote aantal luzernevelden en de constante bedrijvigheid daarop. Ik genoot van de geur van het pasgemaakte hooi en de aanblik

van de rechte banen en het met zorg maaien van die goedverzorgde akkers.

Ik parkeerde de auto op een hooggelegen stuk van de weg en stapte uit. Ik voelde hoe ik helemaal werd opgenomen in de sfeer van dat schitterende dal. In alle richtingen zag ik een panorama van dezelfde werkzaamheden: het maaien, opladen en afvoeren van het hooi.

Na een poos zette ik mijn reis naar de ring voort, waar we van een heerlijke conferentie genoten.

Mijn ouders wonen in het zuidoosten van Idaho, en aangezien ik al meer dan halverwege was, besloot ik ze zondagmiddag op te zoeken alvorens weer naar huis te gaan.

Na de conferentie zette ik dus mijn rit in noordelijke richting door de Cache Valley voort. Het duurde niet lang voor ik in Idaho was, maar het landschap en het gevoel waren hetzelfde. Weer ging ik helemaal op in de pracht van de groene akkers en de alomtegenwoordige geur van het verse hooi. Weer zette ik de auto stil bovenop een heuvel en stapte uit om van het uitzicht in alle richtingen te genieten. Het was even mooi – zo niet mooier – als de dag daarvoor. „Ja, nog mooier,” dacht ik bij mijzelf, „maar waarom eigenlijk?” De zon en de lucht, de wolken en de akkers waren allemaal hetzelfde. Waarom dan deze sterke indruk dat wat ik deze zondagmiddag zag nog mooier was dan de dag daarvoor?

Wat was het verschil? In de verte zag ik een bescheiden kerkgebouw en enkele auto's die een perkeerplaatsje zochten. En ineens wist ik het: „Dit is het verschil: niemand is vandaag zijn hooi aan het maaien of binnenhalen.” Ik keek overal om me heen en zag hooivelden, trekkers, maaimachines en vrachtwagens, maar alles lag stil, niemand was aan de arbeid, want het was de sabbat en dit was Cache Valley, waar grotendeels trouwe heiligen der laatste dagen wonen.

Toen ik mijn weg naar het noorden vervolgde, zag ik overal hooi dat gemaaid, opgestoken en vervoerd moest worden, en ook de machinerieën en het weer om het te doen, maar er was geen mens op de akkers te bekennen. De bewoners van dit dal gehoorzaamden een hogere wet en de sabbat werd in de Cache Valley geheiligd.

Ik reed voorbij tientallen, ja, zelfs honderden bedrijven waar de landbouwwerktuigen op de akkers stonden te wachten – daar op de zaterdagavond achtergelaten door godvrezende mannen, die op de maandagochtend wachtten, wanneer de werkzaamheden hervat konden worden. De vraag kwam bij me op: „Zal iemand deze betovering doorbre-

ken, zal er toch iemand op zijn akkers aan het werk zijn?”

Iedere keer dat ik een bocht om reed of aan de top van een heuvel kwam, keek ik gespannen om mij heen en slaakte dan een zucht van opluchting: niemand aan het werk.

Ik reed al maar verder naar het noorden en zou weldra aan het eind van dit prachtige dal zijn. „Zou iemand de betovering doorbreken? Zou het een heel dal kunnen zijn, dat God zo toegewijd was, dat niemand op de sabbat wilde werken?” De spanning werd haast ondraaglijk. Na iedere bocht en iedere heuvel keek ik in welhaast angstige verwachting om mij heen, waarna er een brede lach op mijn gezicht verscheen bij het besef dat hetzelfde vredige tafereel zich nog steeds voortzette.

Tenslotte kwam ik bij de laatste bocht en de kruising met de hoofdweg, die het eind van de Cache Valley vormt. Ik keek en keek, maar alles was vredig en stil. Ik was zo opgewonden, dat ik de auto aan de kant zette, uitstapte, een sprong in de lucht maakte en met opgeheven armen riep: „Het is je gelukt, Cache Valley! Het is je gelukt! Ik ben door je heen gereden. Je had er geen idee van dat ik op je lette, maar het is je gelukt: niet één veld dat gemaaid werd, niet één trekker aan het werk, niet één hooiwagen in de weer. Je hebt het voor elkaar.” (Ik ben me ervan bewust dat ik die zondag slechts het noordelijke deel van het dal was doorgereden, maar het was in ieder geval Cache Valley.)

Instinctief keek ik hemelwaarts en zei: „Heeft U het gezien? Heeft U Cache Valley deze zondagmiddag gezien?”

Hoewel ik geen stem hoorde, scheen ik toch een antwoord aan te voelen dat luidde: „Ja, Wij weten het. Wij zien alles.”

Ik was zo blij, ja, haast in vervoering,

terwijl ik verder noordwaarts reed naar een heerlijk samenzijn met mijn ouders alvorens weer naar huis terug te keren.

Een tijdlang kon ik die zondagmiddag niet uit mijn gedachten krijgen. Ik had steeds het gevoel: „Je bent getuige geweest van iets heel bijzonders en van grote betekenis: een heel dal dat de sabbat des Heren heiligt.”

Het zette mij op het moment zelf en vele keren sindsdien ernstig aan het denken, maar zoals altijd, ging ik er steeds minder aan denken naarmate ik door andere zaken in beslag werd genomen. Het werd winter en de ervaring was zo goed als verdwenen uit mijn bewuste herinnering.

Mijn weekendreizen naar verschillende delen van de wereld werden voortgezet. Vele maanden daarna kreeg ik de opdracht een conferentie bij te wonen in een stad die bekend stond om haar bijzondere flagrante overtredingen van Gods wetten. De heiligen daar zijn geweldig, maar o, wat een decadentie en losbandigheid overal om hen heen.

Op mijn thuisreis na een uitzonderlijk druk weekend, begon ik in de Schriften te lezen. Ik moest aan Sodom en Gomorra denken. Zouden ze nog goddelozer geweest kunnen zijn? En toch had de Heer beloofd ze te sparen ter wille van vijftig rechtvaardige zielen – of zelfs ter wille van tien – maar ze waren niet te vinden.

Ik liet mijn verbeelding de vrije teugel en scheen een heerschaar van verwoestende engelen te zien die vanuit de hemel was losgelaten en nu over het land galoppeerde. En voor ik zelfs maar tijd had om over de situatie na te denken, zag ik hoe ik mezelf in het pad van deze vastberaden verdelgers wierp en riep: „Halt! Halt!” en zij hielden hun paarden in. „Ga terug,” zei ik. Hun paarden steigerden, met van ongeduld glinsterende ogen. Het ongeduld van de verdelgers was merkbaar, maar toch bleven zij staan.

De leider keek mij recht in de ogen en vroeg uitdagend: „Met welk recht vraagt u ons halt te houden? Heeft u de goddeloosheid van het land niet gezien?”

Ik antwoordde: „Ja, en ik ken de sme-

righeid van de wereld. Ik zie hoe Gods wetten steeds worden bespot, hoe er handel wordt gedreven op zijn heilige dag, hoe zijn geboden voortdurend worden overtreden. Ik zie de goddeloosheid die zo goed als alom bestaat. Ja, ja, die dingen zijn allemaal waar, maar toch . . . : Toen begon ik het benauwd te krijgen. Met welk recht had ik hen tot staan gebracht?

Ik sloeg mijn ogen neer want ik kon zijn doordringende blik niet meer verdragen, maar iets binnenin mij bleef alsmaar zoeken, totdat ik plotseling stuitte op een vage herinnering, die lang geleden keurig was weggeborgen voor een gelegenheid zoals deze. Het gezicht van een prachtig groen dal kwam bij me op.

Ik hief mijn hoofd omhoog en keek hem weer vol in zijn ogen toen hij opnieuw vroeg: „Wel, met welk recht houdt u ons staande?”

Met het zelfvertrouwen dat zijn oorsprong vindt in zekere kennis en geestelijke leiding, zei ik: „U heeft geen keus, want ik ben op een zondagmiddag door Cache Valley gereden.”

Er was geen aarzeling, geen toorn, geen verrassing, geen teleurstelling, alleen maar gehoorzaamheid. Hij wendde zich om, voegde zich bij de anderen en zij vertrokken.

O, mijn geliefde broeders en zusters, er is kracht in het heiligen van de sabbat – kracht om naast onszelf ook anderen te helpen. Als wij als enkelingen, als gezinnen, als gemeenschappen en als naties Gods zegeningen en bescherming willen genieten, moeten wij zijn sabbatdag heiligen.

Mogen wij allen zo leven, dat, wanneer we eens iets ernstigs onder ogen moeten zien, wij in staat zullen zijn om te zeggen: „Halt! Halt!” En mogen wij, wanneer ons bevel wordt betwist (zelfs door onszelf), wegens onze gehoorzaamheid en het vertrouwen van de Geest, op onze eigen manier kunnen zeggen: „Ik ben op zondagmiddag door Cache Valley heen gereden.”

Dat is mijn nederig gebed in de naam van onze Heiland, Die leeft. Ja, ik weet dat Jezus Christus leeft. Amen. □

De karavaan vervolgt haar weg

Ouderling Bruce R. McConkie
van het Quorum der Twaalf Apostelen

„De kerk is als een grote karavaan die goed georganiseerd en paraat, een uitgestippelde koers volgt. Wat geeft het als wat blaffende honden naar onze hielen bijten?“

Ik wil u een aantal eenvoudige vragen voorleggen, aan de hand waarvan een ieder van ons kan bepalen of wij trouw zijn aan het geloof. Ze bestaan uit enkele fundamentele vragen, die goed moeten worden beantwoord willen wij alle zegeningen van het evangelie in dit leven verwerven en het eeuwige leven in het celestiale koninkrijk beërven.

Onze geliefde broeder Paulus, een apostel van weleer, geeft ons de volgende raad: „Stelt uzelf op de proef, of gij wel in het geloof zijt, onderzoekt uzelf.“ (2 Kor. 13:5.)

Wij doen er inderdaad goed aan onszelf de vraag te stellen: geloven wij alle leerstellingen die tot zaligheid voeren? Onderhouden we de geboden? Zijn we kloekmoedig wat de zaak der waarheid en gerechtigheid betreft? Zullen wij behouden worden in het koninkrijk Gods?

Uit de vele vragen die ons allen op zekere dag gesteld zullen worden, wil ik u een paar voorleggen:

Vraag nummer één: aanbid ik de enige ware en levende God?

Er is geen behoudenis in het aanbidden van een valse God – noch een koe; noch een krokodil; noch een cederhouten paal; noch zelfs een geest, zonder lichaam, lichaamsdelen of gevoelens, die de onmetelijke ruimte vervult.

Ware gelovigen aanbidden het heilige Wezen Dat „de hemel en de aarde en de zee en de waterbronnen gemaakt heeft“. (Op. 14:7.)

Hij is de Vader van alle geesten, bij Wie wij woonden vóór de grondlegging der wereld. Hij is onze Vader in de hemel, Die een plan van zaligheid verordineerde en tot stand bracht, waardoor zijn geesteskinderen vooruitgang kunnen maken en als Hij worden.

Hij is een heilig Mens, een wezen met een tabernakel, met een lichaam van vlees en beenderen; en Hij schiep de sterfelijke mens naar zijn eigen beeld, „man en vrouw schiep Hij hen“. (Gen. 1:27.)

Hij is een verheerlijkt en verhoogd wezen, waarin alle volheid en volmaking zetelen, dat alle dingen weet en alle macht, kracht en heerschappij bezit.

Vraag nummer twee: geloof ik in de val van Adam?

Er is geen behoudenis in een godsdienst die de leerstelling van de val afwijst of veronderstelt dat de mens het eindprodukt van de evolutie is en derhalve niet onderhevig is geweest aan een val.

Ware gelovigen weten dat deze aarde, de mens en alle levensvormen geschapen werden in een paradijselijke toestand, waarin geen sterfelijkheid, geen voortplanting, geen dood bestond.

In die oertijd verkeerden Adam en Eva „in een staat van onschuld“, en hadden „geen vreugde . . . want zij kenden geen ellende, en (deden) geen goed, want zij kenden geen zonde“. (Zie 2 Nephi 2:23.)

Maar in de wijsheid van de Heer „viel Adam, opdat de mensen mochten zijn;

en de mensen zijn, opdat zij vreugde mogen hebben“. (2 Nephi 2:25.)

Door middel van zijn val, bracht Adam de lichamelijke en geestelijke dood in de wereld, waardoor dit aardse leven een proeftijd werd.

Vraag nummer drie: geloof ik in de verzoening van de Heer Jezus Christus?

Aangaande deze vraag geef ik mijn eigen antwoord, dat luidt:

Ik weet dat mijn Verlosser leeft; hetgeen ik met Job getuig. Ongeacht of mijn lichaam door ziekte wordt verwoest; ongeacht of ik met het zwaard des doods word omgebracht – toch weet ik dat Hij die mij met zijn bloed heeft gekocht, weldra op aarde zal regeren en dat ik „uit mijn vlees God (zal) aanschouwen“. (Job 19:26; zie ook vers 25.)

Ik ben een getuige van het feit dat Hij op Golgota aan het kruis werd verheven; dat Hij gekruisigd werd, stierf en ten derde dage werd opgewekt; dat Hij opsteeg naar de hemel, waar Hij, gezeten aan de rechterhand van God, de Almachtige Vader, in eeuwige heerlijkheid heerst; en dat Hij weldra onder de menskinderen terug zal keren.

Ik weet dat Hij de Middelaar is tussen God en de mens; dat Hij de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens teweegbrengt; dat zijn bediening er een van verzoening is, waardoor de gevallen mens met zijn Schepper verzoend kan worden.

Ik weet dat behoudenis in Christus gevonden wordt en dat wij slechts door te geloven in zijn naam op de rijkdommen van de eeuwigheid kunnen hopen.

Hij is mijn Broeder en mijn Vriend, maar Hij is nog meer. Hij is mijn Heer, mijn God en mijn Vorst, die ik aanbid in de volle majesteit van zijn Godheid en die mijn Zaligmaker, mijn Verlosser en mijn God zal blijven door alle voor ons liggende eeuwigheden heen.

Vraag nummer vier: aanvaard ik het ware plan van zaligheid?

Er zijn slechts één God en één Zaligmaker, en dus slechts één zaligmaking, één smal en eng pad dat tot het eeuwige leven voert, één manier waarop Gods genade in haar volheid op ons stervelingen kan worden uitgestort.

Om zaligheid te verwerven moeten alle mensen geloof hebben in de Heer Jezus Christus. Zij moeten zich van hun zonden bekeren en gedoopt worden door een bevoegd man, die de macht heeft op aarde en in de hemel te verzegelen. Zij moeten de gave van de Heilige Geest ontvangen, geheiligd worden door de kracht van de Geest en hun leven lang Gods geboden onderhouden.

Vraag nummer vijf: geloof ik in het evangelie zoals het hersteld is in deze laatste bedeling?

Moge het alle mensen bekend worden, moge het door de bazuin Gods verkondigd worden, moge engelenkoren zijn wonderen en heerlijkheid bezingen, moge de gehele mensheid met ontzag vervuld zijn voor de stem uit de hemel die verkondigt dat God de volheid van zijn eeuwige evangelie in deze laatste dagen hersteld heeft.

Laat ieder oog zien, ieder oor horen en ieder hart worden doordrongen, want de stem van God wordt weer gehoord. Er komen weer engelen vanuit de hemel om stervelingen eeuwige waarheden bekend te maken. De gave van de Heilige Geest wordt op de getrouwe gelovigen uitgestort en duizenden prijzen de Heilige Israëls.

Hoor, al gij einden der aarde. God heeft gesproken; de hemelen zijn geopend; wij

hebben zijn evangelie; sleutels en machten berusten weer bij de mens; en allen worden uitgenodigd om zonder geld en zonder prijs zich te goed te doen aan het woord Gods, want zaligheid is kosteloos.

Vraag nummer zes: ben ik een trouw lid van de ware kerk?

Onderhoud ik Gods geboden? Heb ik Hem lief en dien ik Hem met geheel mijn hart, macht, verstand en sterkte?

Zaligheid verwerven van een valse god, of door zich te voegen naar een vals plan van zaligheid, of door lid te zijn van een valse kerk, bestaat niet.

Waarheid – echte, onvervalste waarheid – waarheid die niet met dwaling is vermengd, waarheid en alleen waarheid is in staat een ziel tot zaligheid te voeren.

Vraag nummer zeven: vereer ik Joseph Smith als de grote profeet van de herstelling?

In de tijd van Jezus scheidden goddeloze mensen zich van de ware christenen af

door de naam van Jezus te bekladden en Hem als een valse profeet te vervloeken.

In onze tijd wordt hetzelfde patroon gevolgd door hen die de naam van Joseph Smith slechtgezind zijn. Hoe de mensen oordelen over hem en de profeten die hem zijn opgevolgd, onderscheidt ware gelovigen van hen die een andere meester dienen.

De Heer des hemels zei het volgende tegen de ziener van de laatste dagen, Joseph Smith: „De einden der aarde zullen naar uw naam vragen, en dwazen zullen u bespotten, en de hel zal tegen u woeden;

Terwijl de reinen van harte en de verstandigen, de edelen en de deugdzamen voortdurend naar raad, bevoegdheid en zegeningen van uit uw handen zullen zoeken.” (LV 122:1-2.)

Waarom zal het altoos zo zijn?

Omdat Joseph Smith de hersteller is van de kennis van Christus en van zaligheid; omdat hij het Boek van Mormon heeft vertaald, dat de volheid van het evangelie bevat; omdat hij openbaringen heeft ontvangen, die even talrijk en heerlijk waren als de openbaringen die destijds aan Mozes en Jesaja werden gegeven; omdat hij uit de hand van engelen sleutels, machten en priesterschappen ontving, die hem en zijn opvolgers in staat stelden op aarde te binden en hun handelingen voor eeuwig in de hemelen te laten verzegelen. Dit zijn slechts enkele redenen waarom wij de naam van Joseph Smith vereren.

Ik zal zeker steeds raad, bevoegdheid en zegeningen willen ontvangen uit de handen van zo'n man!

Vraag nummer acht: volhard ik tot het einde, neem ik toe in genade en verwerf ik de eigenschappen die het teken van godsvrucht zijn?

Dat wil zeggen: neem ik toe in geloof, deugd, kennis, zelfbeheersing, volharding, godsvrucht, broederliefde en liefde jegens allen – zoals Petrus ons vermaande? (Zie 2 Petr. 1:5-7.)

Bewerk ik mijn behoudenis met vreze en beven voor de Heer – zoals Paulus ons aanraadde? (Zie Fil. 2:12.)

Wandel ik in het licht, gelijk God in het licht is, gemeenschap hebbende met de heiligen, opdat „het bloed van Jezus, zijn Zoon,” mij van alle zonden zal reinigen – zoals Johannes belooft? (Zie 1 Joh. 1:7.)

Streef ik standvastig in Christus voortwaarts, „met onverzwakte hoop, en met liefde voor God en alle mensen . . .” mij verheugende in Christus' woord en volhardende tot het einde toe – zoals Nephi leerde? (Zie 2 Nephi 31:20.)

Koester ik een bijzondere en heilige lief-

de voor de heiligen, hetgeen mij kenmerkt als een ware volgeling – volgens de woorden van Jezus Christus? (Zie Joh. 13:35.)

Vraag nummer negen: stel ik de zaken van het koninkrijk Gods op de eerste plaats in mijn leven? Is het voor mij en de mijnen het koninkrijk Gods of niets?

President Brigham Young – gezegender nagedachtenis, die nu aan hemelse hoven regeert – verzond deze strijdkreet: „Het koninkrijk Gods of niets.” (*Journal of Discourses*, deel 11, blz. 249.)

Hij werd door zijn medewerkers overgenomen en het zou goed zijn als hij onder ons nieuw leven werd gegeven.

Een wijze geestelijke uit een andere tijd heeft ons deze raad nagelaten: „Als u niet in de eerste plaats het koninkrijk Gods heeft gekozen, maakt het uiteindelijk niet uit wat u daarvoor in de plaats gekozen heeft.”

Het koninkrijk Gods op aarde is De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, die de mensen voorbereid op een erfdeel in het koninkrijk Gods in de hemel, ofwel het celestiale koninkrijk.

Wanneer wij de zaken van het koninkrijk Gods op de eerste plaats in ons leven stellen, bedoelen wij het aardse koninkrijk dat ons voorbereid op het hemelse koninkrijk.

In dit leven en in het toekomstige leven is het met ons – en behoort het te zijn – het koninkrijk Gods of niets.

Dit koninkrijk Gods wordt, zowel hier op aarde als in de eeuwigheid, door de geest van inspiratie geregeerd. Hij maakt altijd de zin en de wil van de Heer bekend, hetzij gesproken door zijn eigen stem of door de stem zijner dienstknechten, dat is hetzelfde. (LV 1:38.)

Waar het ook om gaat, het betaamt ons altijd na te gaan wat de Heer van ons wil en welke raad Hij gegeven heeft door middel van de aangestelde dienstknechten van zijn koninkrijk op aarde.

Geen enkele heilige der laatste dagen die getrouw is in alle dingen zal ooit een koers bewandelen, een zaak voorstaan of een artikel of boek laten uitgeven waardoor geloof wordt verzwakt of vernietigd.

Wat het evangelie betreft is er in feite geen neutraliteit.

Jezus zei: „Wie met Mij niet is, die is tegen Mij, en wie met Mij niet bijeenbrengt, die verstroot.” (Matt. 12:30.)

En het was Jakob die zei: „Die niet voor Mij zijn, zijn tegen Mij, zegt onze God.” (2 Nephi 10:16.)

Wanneer wij het koninkrijk Gods niet in alle dingen steunen, schragen en hoog-

houden, bevorderen wij een andere zaak dan die van de Heer.

Alleen de kloekmoedigen worden behouden. Leden van de kerk die niet kloekmoedig zijn in het getuigenis van Jezus, niet kloekmoedig zijn in de zaak van Christus, niet kloekmoedig zijn in het verdedigen van zijn profeten en in het verkondigen van zijn woord, zullen het celestiale koninkrijk niet beërven.

Vraag nummer tien: leef ik zo dat ik behouden zal worden in het koninkrijk van God?

Dat is het doel van ons leven. Alles wat wij doen behoort de Heer te behagen en bevorderlijk te zijn voor onze inspanningen om zaligheid te verwerven.

En, de Heer zij geloofd, er komt een moment in het leven van getrouwe heiligen waarop de Heer, nadat zij onder alle omstandigheden hun getrouwheid hebben bewezen, tot hen zal zeggen: gij zult verhoogd worden.

Dit zijn dan enkele van de vele vragen die een waar discipel positief moet kunnen beantwoorden.

Welnu, ik bezit wat iedere ware discipel bezit. Het heet het getuigenis van Jezus. In onze tijd omvat het de geopenbaarde kennis dat het aardse koninkrijk – De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen – zal overwinnen. In

verband hiermee wil ik u de volgende vergelijking voorleggen:

De kerk is als een grote karavaan – georganiseerd, voorbereid, een uitgestippelde koers volgend, met haar hoofdmannen over tien en hoofdmannen over honderd allen op hun plaats.

Wat geeft het als wat blaffende honden naar de hielen bijten van de vermoeide reizigers? Of dat roofdieren de enkelen die langs de kant neergevallen zijn, opeisen? De karavaan vervolgt haar weg.

Moet er een ravijn worden overgestoken, een modderpoel doorkruist, een steile heuvel beklommen? Zo zij het. De ossen zijn sterk en de voermannen wijs. De karavaan vervolgt haar weg.

Woeden er stormen, worden bruggen door overstromingen weggeslagen, moeten er woestijnen worden doorkruist en rivieren doorwaad? Zo is het leven op deze gevallen aardbol. De karavaan vervolgt haar weg.

Vóór ons ligt de celestiale stad, het eeuwige Zion van onze God, waar allen die erin slagen hun positie in de karavaan te handhaven eten, drinken en rust zullen vinden. God zij dank dat de karavaan haar weg vervolgt!

In de naam van de Heer Jezus Christus. Amen. □

President Marion G. Romney, eerste raadgever in het Eerste Presidium (zittend) wordt op een conferentievergadering welkom geheten door president Ezra Taft Benson van het Quorum der Twaalf.

Leef het evangelie na

President Gordon B. Hinckley
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

„Geniet van uw lidmaatschap van de kerk. Waar anders in de wereld vindt u een soortgelijk gezelschap? Kweek thuis een geest van blijdschap aan. Laat het licht van het evangelie van uw gezicht afstralen waar u ook heengaat en bij wat u ook doet.”

Broeders en zusters, dit is een heerlijke conferentie geweest. Het heeft ons aan slechts één ding ontbroken, en dat is de president van de kerk, de profeet des Heren te horen spreken. Ik wou dat president Kimball ons had kunnen toespreken. Wij houden van hem. Wij bidden voor hem. Het is zijn wens dat ik ieder van u ervan overtuig dat hij u liefheeft en de zegen des Heren voor u afsmeekt.

Wij hebben eveneens de wijze raad van president Romney moeten missen. Deze beide broeders hebben een hoge leeftijd bereikt. Ons hart gaat naar hen uit. Wij bidden dat de Heer hen zal zegenen, troosten en schragen overeenkomstig zijn alwijze plannen. Zijn wijsheid gaat die van alle mensen te boven. Hij is bezig zijn grote plan met betrekking tot zijn doelen en zijn koninkrijk uit te voeren.

Als onze leiders tot ons hadden kunnen spreken, weet ik zeker dat zij gezegd zouden hebben: „Leef het evangelie na.” Dat is de grootste opgave waar wij voor staan. Het is een eenvoudige uitspraak, maar vervat in die paar woorden is een gebod

dat voor ons allen geldt. Het heeft te maken met ons gezinsleven. Het heeft te maken met onze dagelijkse arbeid. Het heeft te maken met onze activiteiten en taken als mannen en vrouwen, als broeders en zusters in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Laten wij ons, bij onze terugkeer naar huis, heilig voornemen om het evangelie nog beter na te leven.

Op de conferentie van oktober 1884, nu honderd jaar geleden, zei George Q. Cannon, raadgever in het Eerste Presidium, in deze zelfde tabernakel vanaf de plaats waar ik nu sta:

„Als ik zo kon spreken dat de hele wereld mij kon horen, zou ik willen dat het in de oren van alle stervelingen klonk – vanaf dit moment totdat het zal zijn voltooid, zal geen enkele macht ooit worden toegestaan zich te scharen of samen te spannen tegen dit werk van onze God, om de vooruitgang ervan te vertragen – mits de heiligen der laatste dagen zelf God trouw blijven, mits zij Gods geboden onderhouden, mits zij bereid zijn zichzelf te heiligen en van zonde te reinigen en een zuiver en heilig leven te leiden. Als zij dat doen, zijn wij als volk verzekerd van het welslagen, de triomf en de onafgebroken groei en vooruitgang van dit koninkrijk. Dat staat vast. Ik zeg u in de naam van Jezus Christus dat het zo zal zijn.” (*Journal of Discourses*, deel 25, blz. 235.)

Ik ben dankbaar voor hetgeen er gezegd is door degenen die in deze conferentie hebben gesproken. Ik wil u verzekeren, zoals ik u in het verleden ook heb verzekerd, dat er eenheid is in de leiding van de kerk. Er is niet de minste mate van verdeeldheid onder de algemene autoriteiten. Er is een reusachtig gevoel van loyaliteit onder hen: loyaliteit jegens u, loyaliteit jegens elkander, loyaliteit jegens deze grote zaak, loyaliteit jegens God en zijn eeuwige Zoon.

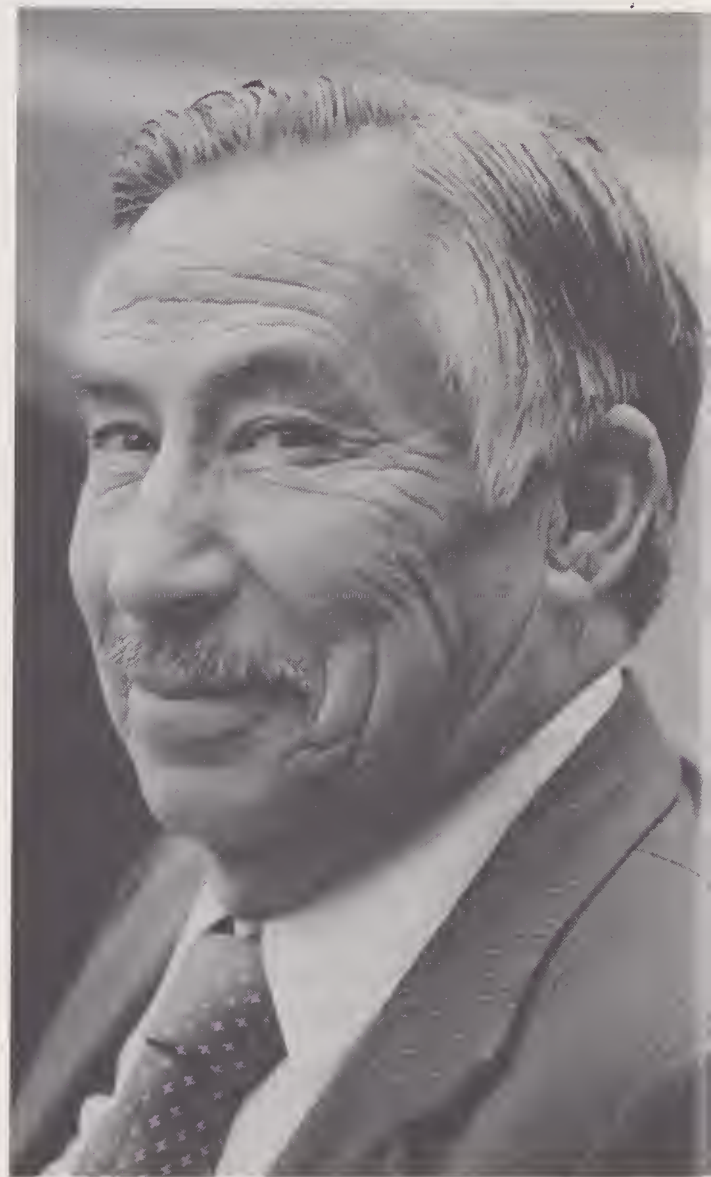
Ik heb deze broeders lief. Niet één van

hen heeft ooit gearzeld om gehoor te geven aan welk beroep er ooit op hem werd gedaan. Zij zijn gewillig geweest om met goed of slecht weer over land en zee te reizen om zich te kwijten van welke taak ook. Zij hebben beantwoord aan de plechtige opdracht die hun ten tijde van hun benoeming werd gegeven: om de belangen van het koninkrijk Gods vóór alle andere te stellen.

Ik kan hetzelfde zeggen van leden van ringpresidiums en bisschappen, regionale vertegenwoordigers, zendingspresidenten en vele anderen. Ik vind het steeds een wonder de getrouwheid te aanschouwen van hen die zijn aangesteld als plaatselijke leiders van de kerk.

Ik wil u verzekeren dat zij geroepen zijn door de geest van profetie en openbaring. Zij zijn aangesteld door hen die daartoe bevoegd zijn. Zij zijn gezegend met inzicht en begrip, met onderscheidingsvermogen en inspiratie.

Ik wil de leden van de kerk, waar u zich ook moge bevinden, op het hart drukken om, wanneer u met moeilijkheden te kampen hebt, eerst te proberen ze zelf op te lossen. Denk erover na, bestudeer de alternatieven die u hebt, bid erover en vertrouw op de Heer voor leiding. Als het u niet lukt, ga dan praten met uw bisschop of ringpresident. Hij is een man

President Spencer W. Kimball (midden), met president Marion G. Romney, eerste raadgever in het Eerste Presidium (links), en president Gordon B. Hinckley, tweede raadgever in het Eerste Presidium (rechts).

Gods, die volgens het gezag van het heilig priesterschap geroepen is als herder van de kudde.

President Kimball ontvangt ontelbare brieven waarin hij om raad wordt gevraagd in verband met persoonlijke problemen. De meeste van deze zaken zouden door de schrijvers zelf kunnen worden opgelost, en zeer zeker in overleg met hun bisschop of ringpresident, die de leden van zijn wijk of ring het beste kent. Deze broeders staan dicht bij de mensen. Ik weet dat zij te allen tijde bereid zijn te luisteren naar de problemen van hen voor wie zij verantwoordelijk zijn. Zij zijn ook bereid te vasten en te bidden bij het zoeken naar oplossingen.

Het is zoveel beter dat u overlegt met uw plaatselijke leiders in plaats van te schrijven naar de algemene autoriteiten van de kerk, die uw vraag veelal eenvoudig terug zullen spelen naar uw bisschop of ringpresident. Dat zullen zij niet doen omdat zij niet bereid zijn de tijd te nemen om mensen te helpen die in moeilijkheden verkeren, maar het is nu eenmaal de vastgestelde gang van zaken in de kerk dat wij de raad inwinnen van onze plaatselijke leiders, zij die ons het beste ken-

nen. Zij hebben recht op inspiratie van de Heer wanneer hun advies wordt gevraagd door hen voor wie zij verantwoordelijk zijn.

Zelfs als president Kimball een gezonde, krachtige man zou zijn, zou hij onmogelijk alle persoonlijke problemen van de leden kunnen behandelen en tegelijkertijd de zware bestuurlijke taak kunnen vervullen die zijn ambt met zich meebrengt. Als de bisschop of ringpresident geen antwoord weet op het probleem dat hem is voorgelegd, dan mag hij zich tot het Eerste Presidium van de kerk wenden. Dat is de juiste gang van zaken, broeders en zusters, en er schuilt grote wijsheid in.

En nu een slotwoord. Geniet van uw lid-zijn van de kerk. Waar anders in de wereld vindt u een soortgelijk gezelschap? Geniet van uw werkzaamheid. Toen ik vijftig jaar geleden in Londen op zending was, hadden mijn collega en ik de gewoonte elkander aan het begin van de dag de hand te schudden en te zeggen: „Het leven is goed.” Het leven in dienst van de Heer is inderdaad goed. Het is mooi. Het is bevredigend.

Wees gelukkig in wat u doet. Kweek

thuis een geest van blijdschap aan. Bedwing en overwin boosheid, ongeduld en ongepast gepraat met elkander. Laat het licht van het evangelie van uw gezicht afstralen waar u ook heengaat en bij wat u ook doet.

God zij met u, mijn geliefde broeders en zusters. Moge Hij goedgunstig op u neerblikken wegens uw gehoorzaamheid aan zijn geboden.

Ik voeg mijn getuigenis toe aan de vele die in deze conferentie gegeven zijn. Ik weet dat God, onze Eeuwige Vader, de Vader van de geesten van alle mensen, leeft.

Jezus is de Christus, de Gezalfde, de Eniggeborene van de Vader in het vlees, onze Zaligmaker en Verlosser, die zijn leven gaf als plaatsvervangende offerande voor een ieder van ons.

Joseph Smith was en is een profeet. Wij hebben ook nu een profeet onder ons. Dit is de kerk van Jezus Christus, die in deze bedeling is hersteld om de kinderen van onze Vader tot zegen te zijn.

Ik laat u mijn liefde en zegen, alsmede die van de overige presiderende broeders, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

ALGEMENE ZUSTERSVERGADERING

29 september 1984

„Indien gij getrouw zijt”

President Gordon B. Hinckley
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

„De raad die door de Heer gegeven is in afdeling 25 van de Leer en Verbonden, is op iedere vrouw van toepassing.”

Wat is het toch geweldig dat, hoewel verdeeld over misschien een negenhonderd verschillende vergaderingen, wij één in gedachten, hart en verlangen bij elkaar zijn. Ik ben er ook van overtuigd dat het ons verlangen is dat ieder van ons op een hoger niveau van denken en doen zal worden gebracht.

Wij zijn op het hoofdkantoor van de kerk onlangs vereerd met het bezoek, op twee opeenvolgende dagen, van Ronald Reagan, president van de Verenigde Staten, en van Walter Mondale, die een campagne voert om president te worden. Op beide gelegenheden had ik de eer deze eminente heren voor te stellen aan zuster Young, zuster Kapp en zuster Winder, waarbij ik hen erop mocht wijzen dat zuster Young een organisatie presideert van over de 650.000 kinderen, dat zuster Kapp een organisatie presideert van meer

dan een kwart miljoen jonge vrouwen, en dat zuster Wilders een organisatie presideert van ruim anderhalf miljoen volwassen vrouwen, die tevens de oudste vrouwenorganisatie van de Verenigde Staten, zo niet van de gehele wereld is.

Ik stelde deze heren ook voor aan de leden van de Raad der Twaalf en van de presiderende bisschop. Wij waren allen, functionarissen en functionaressen van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, bijeenvergaderd in de raadskamer van het Eerste Presidium.

De vrouwen in de kerk werken nauw samen met hun broeders in dit machtige werk des Heren. Het is geen kleinigheid dat ruim tweeënehalf miljoen leden aangesloten zijn bij organisaties die door vrouwen worden gepresideerd.

Een aantal journalisten en schrijvers van krantenrubrieken heeft getracht de indruk te wekken dat de vrouwen van de kerk worden neergehaald en in een ondergeschikte positie worden geplaatst. Niets is minder waar. Uit de aanwezigheid van deze drie capabele vrouwen in deze vergaderingen met algemene autoriteiten en kandidaten voor het presidentschap van de Verenigde Staten, blijkt juist dat vrouwen in het plan des Heren enorme taken hebben en daarin een grote eigen verantwoordelijkheid dragen. Zij staan aan het hoofd van hun eigen organisaties, die sterk en levensvatbaar, en een belangrijke invloed ten goede in de wereld zijn. Zij staan naast de priesterschap, „één van ziel medestrijdende” om het koninkrijk Gods op aarde op te bouwen. Wij eren en respecteren u voor uw bekwaamheid. Wij verwachten leiding en kracht en indrukwekkende re-

sultaten van de manier waarop u de organisaties bestuurt waar u verantwoordelijk voor bent. Wij schragen en steunen u als dochters van God, die op een grootse wijze met Hem samenwerken om Hem te helpen de onsterfelijkheid en het eeuwige leven teweeg te brengen van alle zoons en dochters van God.

Mijn geliefde medewerksters, u bevindt zich waar u bent omdat u, net zo goed als mannen, in dit werk nodig bent, omdat God, uw Eeuwige Vader die van u houdt, u die plaats heeft gegeven. Hij bemint u en eert u. En het is ons een eer met u te mogen samenwerken.

Het thema dat voor deze vergadering is gekozen heeft mijn belangstelling. Het is afkomstig uit het eerste hoofdstuk van Paulus' brief aan de Filippenzen en luidt: „Staat vast in één geest, één van ziel medestrijdende voor het geloof aan het evangelie.”

Dat zijn de laatste woorden van vers 27. Het begin van het vers vormt een even grote aansporing: „Gedraagt u waardig het evangelie van Christus.”

„Gedraagt u waardig het evangelie van Christus.” Dat is een zeer dwingende opdracht die ieder van ons gegeven wordt. Ik beveel die woorden bij u aan als persoonlijk devies. Ik stel u voor ze op te schrijven of uit te tikken en ergens op te hangen waar u er iedere dag aan herinnerd wordt. Ze kunnen een machtige motivering worden om boosheid te beheersen, betere gedachten te hebben en zich op meer verheffende wijze te uiten.

Bij het nadenken en bidden over hetgeen ik bij deze gelegenheid zou kunnen zeggen, kreeg ik het gevoel afdeling 25 van Leer en Verbonden nogeens te gaan lezen. Zoals u weet is dit een openbaring die Joseph Smith, de profeet, in juli 1830 te Harmony (Pennsylvanië) ten behoeve van zijn vrouw, Emma, heeft ontvangen, kort nadat hij de kerk had georganiseerd. Voor zover ik weet is dit de enige openbaring die speciaal aan een vrouw werd gegeven, en de Heer besloot die openbaring met de woorden: „En voorwaar, voorwaar zeg Ik u, dat dit Mijn stem is tot allen.” (Vers 16.) De raad die de Heer bij deze gelegenheid gaf is dus van toepassing op ieder van u – dus ook op jullie meisjes van tien en elf jaar. Ik ben zo dankbaar dat jullie vanavond bij ons zijn. Ik dank jullie voor de moeite die jullie je hebben getroost om hierheen te komen. Velen van

jullie zijn hier in gezelschap van jullie moeder en dat is een heerlijk iets, want er is geen lieflijker tafereel dan dat van een moeder met haar jonge dochters.

Enige tijd geleden ontving ik een brief van een zuster waarin zij over haar grote frustratie sprak. Zij vertelde dat zij verslagen was of gefaald had in haast alles wat zij getracht had te doen. Vervolgens vroeg zij: „Wat verwacht God van mij?”

Een aantal dingen die God van haar en van ieder andere vrouw verwacht – en, in feite, van ieder van ons verwacht – wordt in deze prachtige openbaring uiteengezet.

De Heer zei namelijk tegen Emma, en tegen ieder van ons:

„Ik geef u een openbaring aangaande Mijn wil; indien gij getrouw zijt en in de paden der deugd voor Mij wandelt, zal Ik uw leven bewaren, en zult gij een erfenis in Zion ontvangen.” (Vers 2.)

„Indien gij getrouw zijt en in de paden der deugd voor Mij wandelt” – die woorden zouden het thema kunnen vormen voor een zeer lange leerrede. Ik zal mijn opmerkingen echter kort houden.

Tot op zeer grote hoogte bezit ieder van ons de sleutel voor de zegeningen van de Almachtige. Als we de zegen willen hebben, moeten we daar de prijs voor betalen. Een gedeelte van die prijs bestaat uit het trouw zijn. Trouw waaraan? Trouw aan onszelf, aan het allerbeste dat in ons is. Geen enkele vrouw kan het zichzelf veroorloven zichzelf neer te halen of te kleineren, of haar bekwaamheden of capaciteiten te onderschatten. Laat elke vrouw trouw zijn aan de geweldige, goddelijke eigenschappen die zij in zich heeft. Wees trouw aan het evangelie.

Wees trouw aan de kerk. Wij worden omringd door hen die zich erop toeleggen haar te ondermijnen, te zoeken naar zwakheden in haar eerste leiders, aanmerkingen te maken op de programma's, haar te hekelen. Ik getuig tot u dat dit Gods werk is en dat zij die er tegen spreken, zich tegen God keren.

Wees Hem trouw. Hij is de ene waarachtige bron van uw kracht. Hij is uw Vader in de hemel. Hij leeft. Hij hoort en verhoort gebeden. Wees God trouw.

De Heer zei voorts tot Emma: „. . . indien gij . . . in de paden der deugd voor Mij wandelt.”

Ik meen dat iedere vrouw die vanavond hier vergaderd is die woorden begrijpt. Naar mijn mening werden die woorden aan Emma Smith – en aan ons allen – gegeven als een voorwaarde tot het ontvangen van een erfenis in het koninkrijk Gods. Gebrek aan deugd is volkomen in strijd met gehoorzaamheid aan Gods geboden. Niets is mooier dan deugd. Geen enkele kracht is groter dan de kracht der deugd. Geen enkele adel is gelijk aan de adel van de deugd. Geen enkele andere eigenschap staat ons zo goed, geen enkele andere tooi is zo aantrekkelijk.

Het is interessant dat de Heer in deze openbaring, waarin Hij die geweldige voorwaardelijke belofte deed aan Emma, vervolgde met: „. . . uw zonden zijn u vergeven, en gij zijt een uitverkoren vrouwe . . .” (LV 25:3.) Ik ben zo dankbaar voor de gave van vergeving die ons door een barmhartige Vader wordt geschonken. Over hen die zich bekeren en vergeving ontvangen, zei de Heer tegen de profeet Jesaja: „Al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als

sneeuw; al waren zij rood als karmozijn, zij zullen worden als witte wol.” (Jes. 1:18.)

Aan allen die mijn stem horen en die misschien lijden vanwege ernstige fouten die zij in hun leven hebben gemaakt, geef ik de verzekering, die ons lang geleden en ook in hedendaagse openbaring is gegeven, dat waar bekering plaatsvindt, er ook vergeving kan zijn. Blijf niet stilstaan bij de fouten uit het verleden, maar „zie dat gij tot God opziet en leeft”. (Alma 37:47.)

Emma werd „een uitverkoren vrouwe” genoemd. Dat wil zeggen, sprekende met de woorden van een andere passage uit de Schriften, zij was „een uitverkoren vat des Heren”. (Zie Moro. 7:31.) Ieder van u is een uitverkoren vrouwe. U bent uit de wereld gekomen als deelhebsters aan het herstelde evangelie van Jezus Christus. U heeft uw keuze gemaakt en als u zo leeft dat u dit waardig bent, zal de Heer u daarin eren en verheerlijken.

Vervolgens zei Hij tegen Emma: „Klaag niet wegens hetgeen gij niet hebt gezien.” (Vers 4.) Hij doelde daarmee op de platen die op dat moment door haar man werden vertaald, terwijl zij het schrijfwerk voor hem deed. Blijkbaar mopperde zij omdat Joseph haar de platen niet wilde laten zien. De Heer zegt tegen haar: „Klaag niet. Mopper niet. Aanvaard hetgeen in mijn eeuwige wijsheid zo moet zijn en vit niet.” Er is een aantal vrouwen in de kerk dat klaagt omdat zij het priesterschap niet dragen. Volgens mij zou de Heer tegen u zeggen: „Klaag niet wegens hetgeen u niet is gegeven.”

Dit is zijn werk. Het was niet Joseph die had bepaald dat niemand anders de platen mocht zien. Dat was de instructie die hij had gekregen. Zo hebben wij ook niet bepaald wie er wel en wie niet het priesterschap mag ontvangen. Dat is bepaald door degeen wiens werk dit is en alleen Hij kan daar verandering in brengen.

Emma werd geroepen, met de woorden van deze openbaring, „ter vertroosting van Mijn dienstknecht Joseph Smith jr., en uw echtgenoot, in zijn bezoeken, met vertroostende woorden in de geest van zachtmoedigheid.” (Vers 5.)

Dat is interessante taal. Zij was zijn vrouw, zijn metgezellin, zijn kracht in zijn bezoeken. Zij moest, in een geest van zachtmoedigheid opbeuren met vertroostende woorden.

Daarin zie ik de uitdaging aan iedere vrouw die tevens echtgenote is, om de toon te bepalen van hetgeen thuis gesproken wordt. „Een zacht antwoord keert de grimmigheid af,” (Spr. 15:1) is er vroeger gezegd. Het treft mij dat de Heer in deze

President Gordon B. Hinckley, tweede raadgever in het Eerste Presidium.

openbaring sprak over vertroostende woorden in de geest van zachtmoedigheid.

Er wordt in de gezinnen zoveel getwist. Het is zo verwoestend. Het is zo verte-rend. Het voert alleen tot verbittering, verdriet en tranen.

Wat zou ieder van ons er goed aan doen om, wanneer er thuis spanningen zijn, wanneer er wrijving is, wanneer er zich bezoeking voordoet, vertroostende woorden te spreken in de geest van zachtmoedigheid.

Emma zou onder Josephs handen worden aangesteld „om de Schriften uit te leggen en de kerk te vermanen, zoals het u door Mijn geest zal worden ingegeven.” (Vers 7.)

Ze moest een lerares zijn, en wel een lerares die gerechtigheid en waarheid onderwees. Want de Heer zei haar met betrekking tot deze roeping: „Gij zult de Heilige Geest ontvangen, en uw tijd dient te worden besteed met schrijven en veel leren.” (Vers 8.)

Zij moest het evangelie bestuderen. Zij moest ook de dingen van de wereld waarin zij leefde bestuderen. Dat werd duidelijk gemaakt in latere openbaringen, die eveneens voor ons allemaal gelden. Zij moest haar tijd besteden aan „veel leren”. Zij moest haar gedachten op papier zetten.

Mag ik u, de vrouwen van vandaag, oud of jong, voorstellen dat u schrijft, dat u een dagboek bijhoudt, dat u uw gedachten op papier zet. Schrijven is een geweldige discipline. Het is een reusachtige hulp om u te ontwikkelen. Het zal u op verschillende manieren helpen en u zult een zegen zijn voor velen – uw familie en anderen – nu en in de komende jaren, naarmate u een aantal van uw ervaringen en overpeinzingen aan het papier toevertrouwt.

Met de woorden van de openbaring, moest Emma „de Schriften uitleggen en de kerk vermanen, zoals het u door Mijn Geest zal worden ingegeven”.

Wat een opmerkelijke opdracht aan Emma en aan alle vrouwen van deze kerk. Zij moeten, volgens de ingevingen van de Heilige Geest, kennis opdoen, zich voorbereiden, hun gedachten ordenen, de Schriften uitleggen en tot het doen van goede werken aangespoord worden.

De Heer vervolgde: „En voorwaar zeg Ik u, dat gij de dingen dezer wereld terzijde moet leggen en die van een betere (wereld) moet zoeken.” (Vers 10.)

Naar mijn gevoel vertelde Hij Emma niet dat zij zich niet behoefde te bekommeren om haar woning, om wat zij op ta-

fel moest zetten of hoe zij zich moest kle-den. Hij zei dat zij niet geheel vervuld moest zijn van deze dingen, iets waartoe zovelen onder ons geneigd zijn. Hij zei dat zij zich moest concentreren op de hogere dingen van het leven, de dingen die te maken hebben met gerechtigheid en goedheid, met liefde voor onze naasten, de dingen der eeuwigheid.

Emma kreeg de opdracht een bundel lofzangen voor de kerk te verzamelen en het is interessant dat deze raad slechts drie maanden nadat de kerk was georganiseerd gegeven werd. Het was in verband met die roeping dat de Heer de opmerkelijke uitspraak deed die vaak onder ons wordt aangehaald: „Want Mijn ziel schept behagen in het gezang des harten;

ja, het gezang der rechtvaardigen is een gebed tot Mij, en het zal met een zegening op hun hoofd worden beantwoord.” (Vers 12.)

Deze woorden kwamen bij me op toen dit begaafde koor deze avond voor ons zong. Het gezang der rechtvaardigen is een gebed tot God, en het zal met een zegening op hun hoofd worden beantwoord.

Vervolgens zei de Heer tegen Emma: „Verhef uw hart daarom en verheug u, en houd vast aan de verbonden, die gij hebt gesloten.” (Vers 13.)

Volgens mij zegt Hij daarmee tegen ieder van ons: wees blij. Het evangelie is een vreugdevol iets. Het geeft ons reden tot blijdschap. Natuurlijk maken we ook

verdrietige perioden mee. Natuurlijk zijn er ook momenten van ongerustheid en bezorgdheid. Wij maken ons allemaal zorgen. Maar de Heer heeft ons gezegd ons hart te verheffen en ons te verheugen. Ik zie zoveel mensen, waaronder veel vrouwen, die zich nooit bewust lijken te zijn van de zon, maar zich voortdurend onder een bewolkte lucht en in stormen bevinden. Kweek een blijde houding aan. Kweek een geest van optimisme aan. Wandel met geloof terwijl u zich verheugt in de pracht van de natuur, in de goedheid van degenen die u liefheeft, in het getuigenis dat u in uw hart meedraagt van goddelijke zaken.

„Blijf in de geest der zachtmoedigheid en hoed u voor hoogmoed.” (Vers 14.) Dat zijn woorden uit diezelfde openbaring. Zij zijn belangrijk voor ieder van ons.

„Onderhoud voortdurend Mijn geboden, en gij zult een kroon van gerechtigheid ontvangen.” (Vers 15.) Dat was des Heren belofte aan Emma Hale Smith. Het is des Heren belofte aan ieder van u. Blijdschap wordt verkregen door de geboden te onderhouden. Voor een vrouw die lid is van de kerk kan het schenden van die geboden niet anders dan verdriet met zich meebrengen. En voor ieder die ze in acht neemt is er de belofte van een kroon, de kroon van een koningin voor iedere dochter van God, een kroon van gerechtigheid en eeuwige waarheid.

Ik beveel de woorden van deze grootse openbaring, die 154 jaar geleden werd gegeven, bij ieder van u aan. Zij zijn in deze tijd evenzeer van toepassing als toen ze gesproken werden. Ik spoor u aan de openbaring te lezen en erover na te denken. Zij is in harmonie met het thema van deze vergadering en vult deze op een prachtige manier aan.

God zegene u, mijn geliefde zusters – jullie de meisjes waar wij zoveel waardering voor hebben; en u, bevallige jonge vrouwen, die heerlijke dromen over de toekomst koesteren; en u die niet getrouwd bent en zich weleens eenzaam voelt, maar die, dat verzeker ik u, niet vergeten wordt door de Heer; en diegenen onder u die de grote taak hebben een gezin groot te brengen; en u die uw echtgenoot door de dood of door scheiding verloren hebt; en u, de prachtige oudere vrouwen, die wij zo zeer liefhebben en respecteren. Dat God u moge zegenen met ieder rechtvaardig verlangen, met vrede des harten en vreugdevolle dagen als dochters van God, die gezegend zijn met het licht van zijn eeuwige evangelie, bid ik in alle nederigheid in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Coördinatie en coöperatie

ouderling Dean L. Larsen

van het presidium van het Eerste Quorum der Zeventig

„Vanzelfsprekend is het echter het verlangen van de algemene besturen dat de hechtheid, de harmonie en eensgezindheid die op het hoofdkantoor van de kerk aan de dag worden gelegd, hun weerslag zullen vinden bij hen die samen dienen en werken op ring- en wijkniveau.”

Het is een geweldige ervaring om deze tabernakel vol zusters te zien en daarnaast te beseffen dat er nog tienduizenden anderen in kerkgebouwen door heel het land bijeenvergaderd zijn om deel te nemen aan deze opmerkelijke vergadering. Wij zijn ons er ook van bewust dat, dank zij de opnamen van deze vergadering, uiteindelijk haast alle zusters over de gehele wereld de kans zullen krijgen kennis te nemen van hetgeen vanavond besproken zal worden in deze bijzondere conferentie voor de zusters van de kerk. Wij groeten u, wij waarderen het dat u gekomen bent en wij schatten u hoog voor hetgeen u bent.

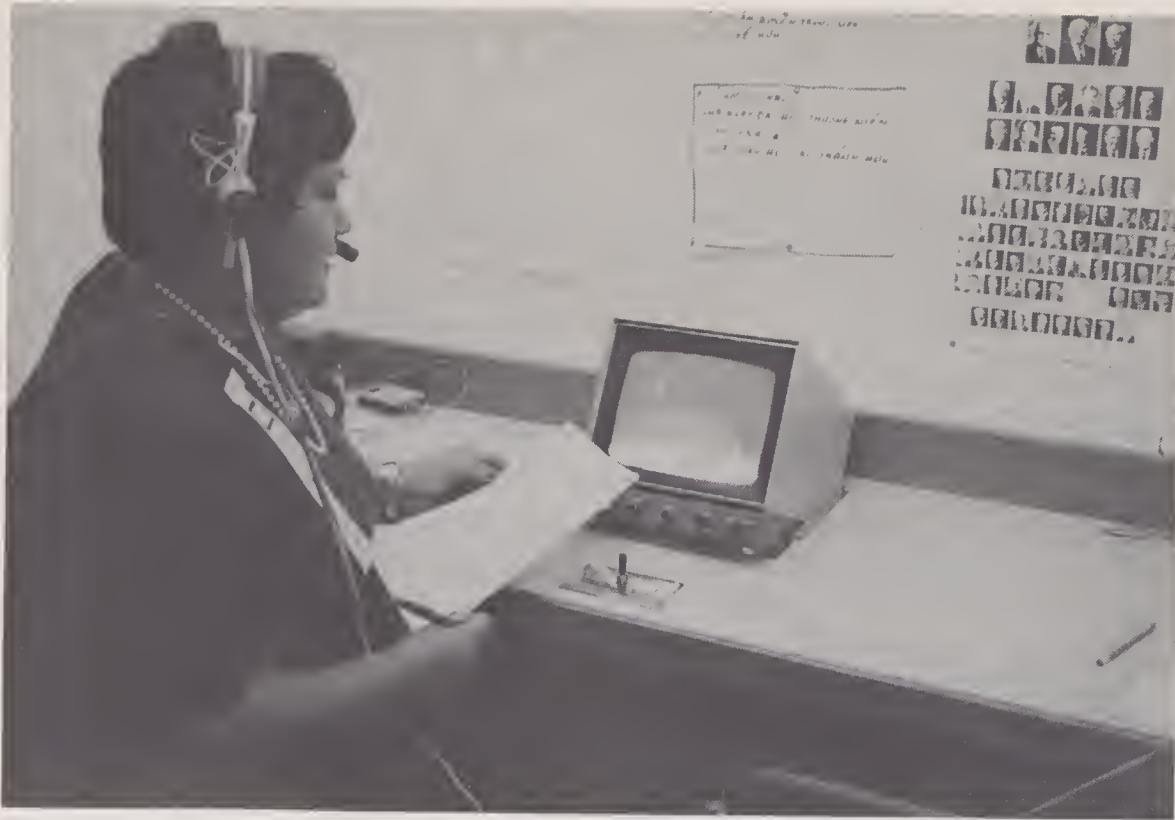
Ik wil vanavond in het kort ingaan op twee zaken die veel te maken hebben met het thema van deze vergadering en met het feit dat u hier vanavond niet aanwezig bent als leden van het jeugdwerk, de jonge-vrouwen en de zustershulpvereniging, maar als leden van een grote zusterschap, die vele interesses, behoeften, karakteristieken en trekken gemeen hebben.

Het is wellicht goed dat u weet dat de algemene presidiums en besturen van de zustershulpvereniging, de jongevrouwen en het jeugdwerk de afgelopen maanden en weken een aantal gedenkwaardige stappen hebben genomen om de gelederen te sluiten. Zij hebben besloten nauwer dan ooit tevoren samen te werken in het plannen van activiteiten en het voorbereiden van programma's en materiaal die, hopelijk, u tot zegen zullen zijn in uw leven. Binnenkort zullen alle drie presidiums hun kantoren in hetzelfde gebouw hier in Salt Lake City hebben, waardoor het eenvoudiger voor hen zal zijn om in nauw contact te blijven. Zij zullen ook gezamenlijk gebruik kunnen maken van veel van elkaars hulpbronnen. Aldus zullen zij in staat zijn om doeltreffender dan ooit tevoren, de belangen van de zusters van de kerk te vertegenwoordigen, en de organisatorische besognes die zij alle drie hebben te coördineren.

Nu houdt deze ontwikkeling op geen enkele wijze in dat er een consolidatie of samensmelting van deze drie organisaties plaats heeft gevonden. Dat is niet het geval. En er zullen ook geen veranderingen komen in de manier waarop hun organisaties in de gehele kerk worden bestuurd.

Vanzelfsprekend is het echter het verlangen van de algemene besturen dat de hechtheid, de harmonie en eensgezindheid die op het hoofdkantoor van de kerk aan de dag worden gelegd, hun weerslag zullen vinden bij hen die samen dienen en werken op ring- en wijkniveau.

Nog een zaak die nauw verband houdt hiermee, is het feit dat, vanwege het huidige geconsolideerde vergaderrooster, de lesperioden van de zustershulpvereniging, het jeugdwerk en de jongevrouwen samenvallen. Dit heeft tot gevolg dat de volwassen zusters die een functie hebben in het jeugdwerk of de

Eda Alba, tolk Spaans, volgt de conferentie op een monitor terwijl zij een simultaanvertaling van een toespraak verzorgt voor niet-Engelstalige gasten in de tabernakel.

jonge-vrouwen niet in de gelegenheid zijn om regelmatig de zondagse vergaderingen van de zustershulpvereniging te bezoeken. Wij hopen dat degenen onder u die geroepen zijn om enige tijd in het jeugdwerk en de jonge-vrouwen te dienen, zich bewust zullen blijven van de zusterlijke banden die u, naar wij hopen, in deze vergadering voelt, en dat u zult onderkennen dat het dienen in deze organisaties u niet alleen de geweldige kans geeft een zegenrijke en verrijkende invloed in het leven van anderen te zijn, maar ook u unieke kansen geeft om uzelf te ontwikkelen en te verrijken.

Ik weet dat de vergelijking niet helemaal opgaat, maar misschien zou ik hier mogen zeggen dat sinds ik volwassen ben, ik zo goed als constant roepingen en opdrachten in de kerk heb gehad, in de wijken en ringen waar wij woonden, die het mij onmogelijk maakten zondags regelmatig te vergaderen met het priesterschapsquorum waar ik bij hoorde. Ik heb nooit het gevoel gehad dat de plichten die mij beletten in die vergaderingen aanwezig te zijn, op enige wijze de band met mijn priesterschapsquorum aantastten. Ik ben dan ook op iedere mogelijke manier aan de dienstverlenende en gezellige activiteiten en de huisonderwijsopdrachten blijven deelnemen. Ik hoop dat u, zusters die geroepen zijn om tijdelijk buiten de zustershulpvereniging werkzaam te zijn, zult inzien dat u in deze periode geweldige mogelijkheden heeft. Ik heb nooit het gevoel gehad dat mijn dienen buiten mijn quorum op enige wijze een rem is geweest voor mijn geestelijke groei

of voor mijn mogelijkheden om te dienen. Hopelijk zijn anderen door die dienstverlening gezegend en geholpen geweest.

Wij vragen u dus om nauw samen te werken in de wijken en ringen in de ware geest van zusterschap, met het oog alleen op de ere Gods gericht, zodat u uw talenten en capaciteiten zult kunnen ontwikkelen en uiteindelijk allen in aanmerking zullen komen om in de eeuwigheid te dienen in het koninkrijk van God.

Tenslotte wil ik u allen lof toezwaaien voor wie u bent en voor uw unieke bijdrage aan het soort leven dat wij genieten en waar wij naar streven. Hoe langer ik leef en hoe meer ik het leven observeer, des te meer ben ik ervan overtuigd dat er een aantal fundamentele verschillen zijn in de aard van de man en de vrouw, en dat u, krachtens deze unieke verschillen, in het bezit bent van een aantal kwaliteiten, een aantal kenmerken, die u in staat stellen bijdragen te leveren waartoe alleen u in staat bent. Ik weet geen betere manier om dit toe te lichten dan een recente ervaring in het kort met u te delen.

Zuster Larsen en ik hadden eerder dit jaar de opdracht twee ringen in Europa te bezoeken. De conferenties zouden op opeenvolgende weekends plaatsvinden, met het gevolg dat een van onze dochters, die op datzelfde moment samen met haar man in Europa was, hun reisprogramma zo kon indelen dat wij allemaal een dag met elkaar door konden brengen in een van de prachtige steden van dat werelddeel. In de loop van die dag bezochten we een schitterend winkelcentrum, waar ook het prachtige porselein

wordt verkocht waar die stad beroemd om is. Het is heel mooi en heel kostbaar.

Terwijl mijn dochter en ik samen enkele van die porceleinen beeldjes stonden te bewonderen die in de etalagekasten van die zaak stonden, kwam er een oudere dame bij ons staan, die kennelijk werd aangetrokken door een van de beeldjes op een nog wat hogere plank. Toen ze het wat nader wilde bekijken en omhoog reikte om het te pakken, gleed het uit haar handen en viel op de marmeren vloer aan stukken. Het geluid van het breken trok aller aandacht. Instinctief deed ik een stap achteruit. Even instinctief deed mijn dochter precies het tegengestelde; zij deed een stap naar voren zodat zij aan de zijde van de oude dame stond, legde een arm om haar heen en sprak wat troostende woorden. Toen bukte zij zich om de scherven op te rapen.

Ik was wat teleurgesteld in mijn eigen optreden, maar tevens vervuld van een diep gevoel van trots en liefde voor mijn dochter. Met mijn verstand en tengevolge van alles wat ik ben toegedaan, wist ik wat ik had behoren te doen, maar instinctief had ik verzaakt. Zij deed wel instinctief wat de Heiland zou hebben gedaan.

Ik kan me geen beter voorbeeld bedenken van de geweldige eigenschappen die u als zusters, als dochters van God, bezit en gebruikt, niet alleen ten behoeve van uw eigen leven, maar ook om op een onontbeerlijke wijze bij te dragen aan het geslaagde ten uitvoer brengen van het plan van leven en zaligheid dat God voor al zijn kinderen heeft verschaft.

Ik huldig u en verzeker u van mijn grote liefde en waardering voor de prachtige gaven waarover u beschikt. Moge u gezegend worden om ze te vergroten, uit te breiden en te gebruiken – één van ziel ernaar strevend om op doeltreffende wijze al Gods kinderen tot zegen te zijn en te helpen bij de grootse voortgang van zijn werk in de tijd waarin wij allen leven. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Het doopverbond getrouw blijven

Dwan J. Young

Algemeen presidente van het jeugdwerk

*„De doop is voor ieder van ons het begin van een nieuw leven:
een doelbewust leven.”*

In juli ben ik samen met mijn man naar Philmont (New Mexico) geweest, waar wij het Scout Training Center bezochten. Honderdvijftig priesterschapsleiders waren daar met hun gezin bijeen in dat schitterende kamp, waar het vlakke land overgaat in de hoge en steile met dennen begroeide hellingen van de bergen.

Jeremy Judd was daar ook met zijn familie en hij vierde die week zijn achtste verjaardag. Omdat Jeremy graag op zijn verjaardag gedoopt wilde worden, trof zijn vader, Alma, de noodzakelijke maatregelen en die zaterdagmiddag nam ik deel aan een van de mooiste doopdiensten van mijn leven.

Doopkleding werd van een wijk in de buurt geleend en ongeveer een kwartier rijden van het kamp vandaan werd er een riviertje gevonden dat diep genoeg was om in te dopen. Het was een eenzame plek midden in de wildernis. Vanaf een hoge oever konden we over het water heen kijken. Wij stonden in het hoge gras en luisterden aandachtig terwijl eerst de moeder en toen de vader hun zoon

toespraken over de verordening die zo meteen plaats zou vinden. Zij herinnerden Jeremy eraan hoe belangrijk het verbond was dat hij op het punt stond te sluiten. Zij legden uit dat het verbond een belofte of overeenkomst inhield om alle wetten van het evangelie te gehoorzamen. Zij vertelden hem dat hij zijn doop behoorde te zien als het begin van een nieuw leven – met de Heiland als zijn voorbeeld.

Vervolgens nam de vader zijn zoon bij de hand en liep met hem over de kiezelstenen het water in. En daar dompelde hij zijn zoon onder in het heldere water van de stromende rivier naar het voorbeeld dat door de Heer is gegeven. Het zestienjarige zusje van de jongen stond naast me en fluisterde, terwijl de tranen langs haar wangen stroomden: „Ik ben zo blij voor Jeremy.” Ook ik was blij voor Jeremy en ik herinnerde mij op dat moment de grote blijdschap die ik bij mijn eigen doop gevoeld had.

Nadat Jeremy zich verkleed had, stond hij in de open plek terwijl zijn vader en de andere broeders hun handen op zijn hoofd legden en hem bevestigden tot lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Met de zon op zijn natte haar en een stralende uitdrukking op zijn gezicht, voelde Jeremy zich eerbiedig en kalm en hij vertrouwde mij met verwondering en opwinding toe: „Ik ben in een rivier gedoopt, net zoals Jezus!”

De plek in de Jordaan waar Jezus door Johannes de Doper werd gedoopt moet er enigszins hebben uitgezien als deze mooie plek waar wij ons nu bevonden. Ik kon Johannes haast horen protesteren: „Ik heb nodig door U gedoopt te worden en komt Gij tot mij?” En toen het rustige antwoord van de Zaligmaker: „Laat Mij thans geworden, want aldus betaamt het ons alle gerechtigheid te vervullen.” (Matt. 3:14-15.) Jezus werd gedoopt om

de wet te vervullen en ons het voorbeeld te geven dat wij moeten volgen.

Toen Jeremy's vader „Amen” zei op de woorden van het bevestigingsgebed van zijn zoon, keek ik naar de jonge knaap en vroeg me af of hij klaar was voor de verantwoordelijkheid van het verbond dat hij zojuist had gesloten. Zou hij inderdaad de leringen van Jezus volgen door een nieuw leven te gaan leven? Begreep hij zijn belofte om tot de wereld te getuigen van Jezus Christus?

Ik denk heel veel na over deze zaken, daar kinderen mijn bijzondere zorg zijn, en ik zeg u dat zij de beloften die zij met de doop doen inderdaad *kunnen* nakomen en dat ook *doen*. U zult daar over de gehele wereld voorbeelden van kunnen vinden – zoals dat van Lisa. Lisa, die elf is en in Engeland woont, kwam op zekere dag helemaal opgewonden thuis. Ze was gevraagd de volgende ochtend tijdens de godsdienstoefening waarmee de schooldag altijd begon een stukje voor te lezen. „Maar,” zei ze tegen haar moeder, „wat er staat is niet helemaal goed.” Bij het doorlezen van de stof ontdekte haar moeder dat er gesproken werd over God en de Heilige Geest als zijnde één en dezelfde persoon. Lisa en haar moeder besloten een briefje aan Lisa's lerares te schrijven met het verzoek dit stukje over te mogen slaan, omdat het tegen Lisa's overtuiging was.

De volgende middag wachtte haar moeder in spanning op Lisa's thuiskomst. Ze kwam binnen met een stralende lach op haar gezicht. De lerares had haar niet alleen toegestaan het bewuste stukje over te slaan, maar had ook meer willen weten over de kerk. Daarnaast had ze Lisa gevraagd een toespraakje te houden over de kerk. Dit alles was gebeurd omdat Lisa trouw was geweest aan het verbond dat zij gesloten had en bereid was tot de wereld te getuigen van haar eigen geloof.

Alma Judd en zijn zoon Jeremy, herinneren mij aan een andere Alma die in het land Mormon in een bron van zuiver water stapte om de verordening van de doop voor andere gelovigen te verrichten.

In het Boek van Mormon staat dat Alma iemand was die de leringen van Abinadi had gehoord en ze geloofde. Hij drong er bij koning Noach op aan Abinadi niet om te brengen, hetgeen de toorn van de goddeloze heerser opwekte. Alma werd uit de stad verdreven en verborg zich in een bosje dicht bij een bron van zuiver water.

Vanuit deze schuilplaats in de wildernis begon Alma de woorden van Abinadi te onderwijzen. Zij die geloofden verlieten de stad en kwamen naar de wateren

van Mormon, waar Alma tot hen sprak over bekering, verlossing en geloof in de Heer.

Toen zei Alma tegen hen: „Als gij verlangend zijt om in de kudde van God te komen en Zijn volk te worden genoemd . . . wat hebt gij er dan op tegen om in de naam des Heren te worden gedoopt, als een getuigenis voor Hem, dat gij met Hem een verbond hebt gesloten, dat gij Hem wilt dienen en Zijn geboden onderhouden, opdat Hij Zijn Geest overvloediger over u moge uitstorten?” (Zie Mosiah 18:8, 10.) Vervolgens nam Alma hen één voor één mee in het water en doopte hen.

De doop is voor ieder van ons het begin van een nieuw leven: een doelbewust leven. Wat het betekent zijn geboden te onderhouden, deel van zijn kudde uit te maken en zijn volk te worden genoemd, wordt heel duidelijk gemaakt door de Heer: Zijn volk moet „gewillig zijn elkan- ders lasten te dragen, zodat ze licht mogen zijn; ja, en gewillig zijn met de treu- renden te treuren; ja, om hen te ver- troosten, die vertroosting nodig hebben.” (Mosiah 18:8-9.)

En, net als Lisa, het elfjarige meisje uit Engeland, „om te allen tijde als getuigen van God te staan, in alle dingen en in alle plaatsen”. (Mosiah 18:9.) Het is de wil van de Heer dat kinderen van acht jaar verantwoordelijk worden voor het soort leven dat zij leiden. Jullie meisjes van tien en elf, en wij allemaal, moeten diezelfde verantwoordelijkheid aanvaarden.

Al doende worden wij een volk van Zion, hetgeen volgens de Leer en Verbonden betekent een volk dat rein van hart is.

(Leer en Verbonden 97:21.) Na de doop kunnen wij een nieuw, meer bedacht- zaam leven leiden, zoals door de Christus is beschreven.

Er bereiken ons op kantoor talloze ver- halen van de getrouwheid van kinderen die de beloften die zij bij hun doop heb- ben gedaan nakomen. Eén daarvan is Christina. Toen haar jeugdwerklerares haar man verloor, gaf Christina blijk van haar grote zorg en betrokkenheid. Zodra zij het verdrietige nieuws hoorde, ging ze naar haar lerares toe om haar te zeggen zich geen zorgen te maken, omdat zij ie- dere dag even zou komen kijken of ze wel in orde was. En dat deed ze ook. Vaak nam ze verse groenten uit de tuin mee om haar op te monteren. Zij wilde haar lera- res laten merken dat zij van haar hield. Christina vertroostte daadwerkelijk ie- mand die vertroosting nodig had.

Uit Idaho komt het verhaal van Jona- than die in de kou naar school ging met een warme muts op zijn hoofd. Toen hij op school kwam, zag hij een jongen wiens oren bevroren waren omdat hij zo lang in de kou had staan wachten voordat de schoolbus langskwam. Jonathan zocht een telefoon, belde zijn moeder en vroeg of het goed was die jongen zijn muts te geven, omdat hij die meer nodig had dan hijzelf. Wanneer wij elkan- ders lasten dra- gen, zoals Jonathan dat deed, komen wij het verbond na dat wij bij de doop geslo- ten hebben.

Ellen was een meisje dat het beginsel bekering echt leerde begrijpen. Terwijl zij in een winkel was, nam zij iets mee zon- der ervoor te betalen. Toen ze thuiskwam

voelde zij zich ellendig en nam ze haar moeder in vertrouwen: „Ik heb er spijt van; wilt u het voor me terugbrengen?”

Haar moeder zei: „Ellen, bekeren is iets wat je helemaal zelf moet doen; ik kan het niet vóór je doen. *Jij* zult terug moeten gaan naar de winkel en zeggen dat het je spijt.” Het was moeilijk, maar ze deed het. „Dit is mijn eerste bekering,” zei El- len. „Ik ben blij dat ik weet hoe ik dingen weer in orde kan maken.” Bekering maakt het ons mogelijk naar het rechte en nauwe pad terug te keren en weer even rein te worden als toen we net gedoopt waren.

Wij kunnen allemaal doen wat Christus ons vraagt te doen. Hij heeft een plan dat ons gelukkig zal maken. Hij vertelt ons hoe wij zijn plan moeten volgen door de influisteringen van de Geest.

*Ik kan Gods plan voor mij volgen
Mijn leven is een geschenk;
mijn leven heeft een plan.
Mijn leven heeft een doel;
het is in de hemel begonnen.
Ik verkoos naar deze prachtige aarde
te komen,
En te zoeken naar Gods licht
mij vanaf mijn geboorte te leiden.
Ik kan Gods plan voor mij volgen,
Mij vasthoudend aan zijn werk
in zijn liefde,
Ik zal werken en ik zal bidden,
Ik zal zijn geboden onderhouden.
Dan zal ik op aarde gelukkig zijn,
En ook in mijn hemelse huis.*

In dit lied hebben de tien- en elfjarige meisjes ons verteld dat wij nu en voor eeuwig gelukkig kunnen zijn als wij Gods plan, dat begint met de doop, volgen. Het is de poort van het celestiale koninkrijk. (2 Nephi 31:18.)

Als volgelingen van Christus behoren wij, zoals Alma leerde: „eenparig voor- waarts te zien, en één geloof en één doop te hebben, (met onze) harten in eensge- zindheid en liefde jegens elkander aan- eengesmeed.” (Zie Mosiah 18:21.)

Ieder van ons die gedoopt is, heeft een verbond met de Heer gesloten om Hem te dienen en zijn geboden te onderhouden. Net als Lisa moeten wij een getuige van God zijn. Net als Christina moeten we troost schenken aan hen die daar behoef- te aan hebben. Net als Jonathan moeten we elkan- ders lasten dragen. Net als Ellen moeten we ons bekeren.

Ik bid dat er eendracht en liefde onder ons zal zijn bij ons gezamenlijk streven om het verbond dat wij bij de doop geslo- ten hebben, trouw te blijven. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Jonge vrouwen, samen streven naar een doel

Ardeth G. Kapp

Algemeen presidente van de jonge-vrouwen

„Wanneer je leert luisteren naar de zachte stem van die Geest die in je is, en de moed hebt er gehoor aan te geven, zal je merkbaar anders worden omdat je veel van de dingen die in de wereld populair zijn niet meer doet.”

Tegen alle jonge vrouwen over de gehele wereld, zeg ik: Ik hou van jullie, van ieder van jullie, ongeacht waar jullie je bevinden. Ik geloof in jullie.

In deze eerste maanden van ons presidium zijn we ons bewust geweest van jullie geloof, jullie kracht en jullie gebeden.

Jij, Maria, Anne, Alofa, Britta, Kristen, Michelle, ieder van jullie in alle delen van de aarde, in elk gezin, in elk klaslokaal, waar je je ook bevindt en streeft naar gerechtigheid, voeg je bij een kwart miljoen andere jonge vrouwen en wordt een geweldige kracht ten goede. *Jij* kunt licht brengen waar duisternis heerst, hoop waar wanhoop, en geloof waar twijfel is. Maar het is niet eenvoudig, dat weet ik. Dat weet jij ook. Ik geloof zelfs dat het even moeilijk kan zijn, en misschien zelfs moeilijker, dan de krachtsinspanningen van onze jonge zusters uit de pionierstijd, die handkarren voortduwden, dikwijls afgemat waren, of verstoten werden door

familie of geliefden toen zij lid van de kerk werden.

Een verhaal uit het dagboek van mijn overgrootmoeder geeft het volgende voorbeeld:

Welhaast anderhalve eeuw geleden, toen Susan Kent zestien jaar was, verscheen het Boek van Mormon bij haar thuis. Toen ze het bestudeerd had, ontving Susan zo'n sterk getuigenis van de waarheid van het boek, dat ze het niet kon negeren, hoewel het aanvaarden van het boek een groot offer van haar vergde. Ze was namelijk verloofd met een jongeman waar zij zoveel van hield, dat de gedachte van hem gescheiden te worden ondraaglijk was, maar hij wilde niets te maken hebben met iemand die mormoon wilde worden. Zij besloot echter geen rekening te houden met de gevolgen van haar beslissing; zij koos het pad dat haar geweten haar ingaf, maar haar hartzeer was zo groot, dat zij een aantal dagen niet kon eten. Vervolgens kwam zij in een coma terecht, die zo diep was, dat men dacht dat zij gestorven was. Er werden al voorbereidingen getroffen voor de begrafenis toen zij wakker werd en vroeg: „Hoelang heb ik geslapen?” Dank zij zeldere zorg herwon zij geleidelijk haar gezondheid en werd lid van de kerk, samen met haar ouders en haar zuster, Abigail.

(Persoonlijke geschiedenis geschreven door Louisa Lula Greene Richards.)

Ik zal mijn overgrootmoeder Susan Kent eeuwig dankbaar zijn voor haar getuigenis van het Boek van Mormon en wat het toen in háár leven betekende en nu in het mijne.

Ieder van jullie zal weleens moeilijkheden ervaren, die een persoonlijk offer vergen. Deze moeilijkheden zullen zedelijke moed vergen, waarmee jullie een recht en smal pad aangeven voor anderen

om te volgen. Jullie moeilijkheden zouden op die van Susan kunnen lijken. Misschien moeten jullie een verloving verbreken of een uitnodiging voor een dansavond of een feestje afslaan omdat jullie verkozen hebben de leerstellingen van het Boek van Mormon en van onze hedendaagse profeet te volgen. Dit is een tijd waarin je door de invloed van vele films en modeverschijnselen, van muziek en rages ongevoelig zou kunnen worden, zodat zelfs de grootste gevaren helemaal niet zo erg lijken; een tijd waarin de luide stemmen van de wereld trachten de influisteringen van de Geest te overstemmen, waardoor jullie eeuwige leven wordt bedreigd.

Deze week nog vertelde een jong meisje uit Texas over haar strijd om deugdzzaam te blijven. Ze sprak over het voortdurende bombardement van het kwaad, dat op school, op de televisie en door middel van reclame als aantrekkelijk wordt voorgeschoteld. Er is nauwelijks een hoekje in de wereld waar de invloed van de onzedelijkheid niet doordringt. „In je eentje red je het eenvoudig niet,” zei ze.

Ik wil het vanavond met jullie hebben over het gezamenlijk iets nastreven. Je hoeft niet alleen te reizen door het leven – je moet zelfs voor goed gezelschap zorgen wil je de gevaren die op je pad opdoemen vermijden. Wanneer wij samen met familie en vrienden naar gerechtigheid streven, zijn we veiliger. Nu is het ene gezin completer dan het andere, maar toch is ieder gezin kostbaar. Er zijn tijden dat we hulp van onze familie nodig hebben zonder het te weten en er zelfs geen prijs op stellen, en dat de zin ervan ons pas een hele tijd later duidelijk wordt. Ik zal daar even een voorbeeld van geven.

Ik herinner me een avond, vele jaren geleden, dat ik tijdens een feestje van de zondagsschool op de klok keek en zag dat ik al thuis had moeten zijn. Op dat moment werd er op de deur geklopt. Ik was ontzet: mijn vader was me komen halen. Ik voelde me zó vernederd tegenover mijn leeftijdgenoten, ik had wel dood willen gaan. Ik was niet aardig tegen mijn vader; ongehoorzaamheid en aardig zijn gaan nooit samen.

Enkele jaren later reed een groep van ons na een dansavond naar huis dwars door een Indiaans reservaat heen, 16 kilometer van elke vorm van beschutting vandaan. Het was 40 graden onder nul, en door de ijzige wind werd het steeds kouder. Er kwam een verblindende sneeuwstorm opzetten en enkele kilometers verderop ontdekten we dat de verwarming van de auto het begeven had.

Vervolgens raakte ook de motor bevroren en kwamen we langzaam maar zeker stil te staan.

We keken naar de wilde dwarreling van de sneeuwvlokken totdat de ramen alle bevroren waren. We waren stil en ernstig bij het overdenken van ons lot: ons leven was in gevaar. De stilte werd verbroken toen een vriendin op de achterbank vroeg: „Hoelang zal het duren, denk je, voor je vader ons bereikt?” Hoe kwam het denken jullie, dat zij er vanuit ging dat mijn vader zou komen? Ik had eens gedacht te willen sterven omdat hij me kwam halen; nu bleven we in leven omdat mijn vader door de sneeuwstorm heen kwam om mij en mijn vrienden en vriendinnen te redden. Deze keer was ik wèl aardig tegen hem – héél aardig en héél dankbaar.

In dit leven zijn veel aanleidingen tot onenigheid en wrijving. Kwade machten zijn meedogenloos in de weer om ons ertoe te brengen thuis tweedracht te zaaien over elk vraagpunt en bedreigen ons geluk, onze gemoedsrust en onze onderlinge liefde.

Enige tijd geleden kwam een jong meisje mijn kantoor binnenstappen. Haar stem klonk boos en er was een gekrenkte blik in haar ogen. Ze was gekomen om mij alles te vertellen wat er volgens haar aan haar moeder mankeerde. Ik bleef luisteren totdat zij werkelijk alles gespuid had. Het was een hele waslijst. Toen het eindelijk stil bleef, vroeg ik: „Is er ook iets goeds aan je moeder?” Ik wachtte. Ik geloof dat zij zich, tot op dat moment, gedwongen had om daar niet aan te denken.

Ik vroeg: „Amy, wat zijn je werkelijke

gevoelens ten opzichte van je moeder?” Ze keek me aan en zei, terwijl de tranen over haar wangen stroomden: „Ze is mijn moeder; ik hou van haar.” Ze had de liefde ontdekt. Er is heus geen toverformule. Ze moest nog steeds naar huis gaan en er iedere dag aan werken, maar ze had zich ontdaan van de wrok en wilde met haar moeder hetzelfde gaan nastreven. En dat was precies waar haar moeder steeds om gebeden had.

Er kunnen wonderen gebeuren wanneer wij ons voornemen om samen te werken. In Amy's geval vond er inderdaad zoiets als een wonder plaats. Het geeft niet dat je ouders niet volmaakt zijn; niemands ouders zijn dat. En het geeft ook niet dat zij geen volmaakte kinderen hebben; niemands kinderen zijn volmaakt.

Waar het om gaat, is om zij aan zij gezamenlijk en in gerechtigheid ernaar te streven en er dag aan dag aan te werken om onze zwakheden te overwinnen. Geef het nooit op wat elkaar betreft.

Wanneer zij werkelijk voldoende liefde heeft om te willen helpen, kan een dochter wanneer het stormt ook een ouder redden.

Ik weet van een gezin waar de vader steeds zijn baan kwijtraakte. In zijn branche vallen er constant ontslagen. Op een dag was het weer zover. Hij had thuis kunnen komen en zijn echtgenote apart kunnen nemen om tegen haar te zeggen: „Vrouw, we hebben niet genoeg geld om al de rekeningen te betalen en ik weet hoe Julie haar hart heeft gezet op die dure trui, die we haar beloofd hebben. Ik wil haar niet teleurstellen. Hoe los ik dat op?”

Er hadden ook tienerdochters kunnen zijn die zeiden: „Alle anderen krijgen ook nieuwe spullen. We hebben er recht op. En trouwens, pa heeft het beloofd.” Maar zo ging het in werkelijkheid niet. Vader kwam thuis en hij hoefde helemaal niets te zeggen. Julie en haar zusje begrepen hoe de zaken ervoor stonden. Julie zei niet: „Pa, wat ga je nu doen?” Haar moeder heeft me verteld dat zij haar armen om hem heen sloeg en zei: „Pa, wij zijn er ook nog. Wij kunnen u helpen.” Hoe denken jullie dat haar vader zich voelde? Hebben jullie enig idee wat er door haar moeder heenging op dat moment?

Vanaf dat moment heeft Julie twee baantjes gehad; ze heeft twaalf uur per dag moest gewerkt om het geld te verdienen dat haar studie aanstonds gaat kosten.

Op de dag dat haar twaalfjarige broertje niet mee kon naar het kamp omdat hij geen geschikte broek had, kreeg Julie net haar weekgeld van beide baantjes in handen. Haar moeder vertelde me dat ze haar tiende opzij legde, alsmede wat zij iedere week moest sparen om haar studiegeld bij elkaar te krijgen, en toen genoeg over had om haar broertje mee naar de winkel te nemen voor de o zo nodige broek. Hoe denken jullie dat haar broertje zich voelde? Hoe denken jullie dat Julie zich voelde?

Teleurstelling en opoffering kunnen ofwel ertoe leiden dat jullie één in de strijd worden, ofwel de vijand worden waardoor een gezin uiteen valt en wordt vernietigd. Jullie zijn degenen die beslissen wat het zal zijn.

Ik ben ervan overtuigd dat als jullie, net als Amy, aan de goede dingen gaan denken in plaats van aan de slechte, jullie de

liefde zullen ontdekken die jullie veilig aan de familie bindt, door alle schermut-selingen heen die in een gezin voorkomen – zoals wie wanneer de badkamer mag gebruiken, of wie een leuke trui mag dragen of als wat dan ook samen gedeeld moet worden met anderen die nog niet volmaakt zijn. Maar het gaat erom door dik en dun samen iets te bereiken. En mochten jullie ongeduldig worden, volmaaktheid is een kwestie van hard werken en wordt slechts stapje voor stapje bereikt.

Zuster Dwan Young heeft zo prachtig gesproken over de betekenis van ons doopverbond. Iedere zondag beloven we bij het nuttigen van het avondmaal opnieuw om er oprecht naar te streven de geboden te onderhouden, opdat de Geest des Heren altijd met ons zal zijn. Wanneer je leert luisteren naar de zachte stem van die Geest die in je is, en de moed hebt er gehoor aan te geven, zal je merkbaar anders worden omdat je veel van de dingen die in de wereld populair zijn niet meer doet. Dat zal niet gemakkelijk zijn, maar dat kunnen jullie allemaal wel aan. Laat mij jullie de slotregels voorlezen van een gedichtje dat mijn zuster, Shirley, voor haar kinderen heeft geschreven:

*Luister naar de tamboer van binnen,
Richt je naar die trommelslag,
De wereld slaat een ander ritme,
Het ritme van de nederlaag.
Wij worden dan een heilig volk,
Uitverkorenen van God,
Wij leven in de wereld,
Maar volgen Zijn gebod.*

Er zal altijd strijd zijn in de wereld, maar wegens de verbonden (de beloften die wij hebben gedaan om elkander lief te hebben en de beloften van onze Vader in de hemel om ons nooit in de steek te laten), zullen wij de storm samen doorstaan en elkander redden in tijden van gevaar, net zoals mijn vader mij kwam redden. Wij zullen eenparig voorwaarts zien met geloof in God en met onze harten in eensgezindheid en liefde jegens elkander aaneengesmeed. (Zie Mos. 18:21.)

Wij kunnen het; daar ben ik van overtuigd. Het kwaad van onze tijd zal toemenen, net als de goddeloze krijgsmachten van de farao die de kinderen Israëls bedreigden in de tijd van Mozes, maar met geloof in God en in gerechtigheid opwaarts strevend, hebben wij, meer dan alle anderen, alle redenen om ons te verheugen en moedig voorwaarts te streven. Met ons oog gericht op de hemel, zullen wij wonderen zien gebeuren. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Samen onze overtuigingen omzetten in daden

President Barbara W. Winder

Algemeen presidente van de zustershulpvereniging

„Naarmate wij zo leven dat wij de Geest steeds bij ons kunnen hebben, kunnen wij de stille, zachte stem horen en gehoorzamen en aldus leiding ontvangen bij alles wat we doen en zeggen.“

President Hinckley, ouderling Larsen, zuster Kapp, zuster Young en zusters. Wij zijn vanavond gezegend geweest door de muziek en het gesproken woord, en een rijke uitstorting van de Geest.

Ik voel mij verootmoedigd en vereerd met deze roeping om de Heer en u te dienen en ben mij zeer bewust van de verantwoordelijkheid daarvan.

Hier zijn wij dan in de tabernakel – en in gedachten zie ik u allen in alle delen van de wereld in uw kerkgebouwen, ringcentra en gemeenten – de geweldigste generaties die de Heer ooit naar de aarde toe heeft gestuurd: bekwame, rechtvaardige, bereidwillige vrouwen, die ieder op haar eigen manier bijdragen aan de opbouw van het koninkrijk.

Wij zijn een verbondsvolk, zoals zuster Young zo mooi heeft uiteengezet. Wij hebben beloofd ons leven zo te leven, dat het de evangeliebeginselen weerspiegelt waarin wij geloven, en waarin wij blijf geven allen om ons heen ons medeleven en onze steun te willen geven. President

Kimball heeft gezegd: „Grote vrouwen en mannen zijn altijd meer verlangend om te dienen dan om te heersen.“ (*De Ster* van mei 1980, blz. 178.)

Sinds mijn man is ontheven als president van het zendingsgebied San Diego Californië, springen de tranen mij in de ogen wanneer ik hem aankijk. Hij moet dan wel denken dat de verantwoordelijkheid van mijn roeping wel erg groot is (en dat is ze), en dat ik erg belast ben en voor moeilijke beslissingen sta (en dat is ook zo).

Maar mijn tranen worden veroorzaakt door het respect dat ik voor hem koester en voor zijn grote toewijding aan de Heer, ongeacht de roeping waar het om gaat.

Toen ik de roeping ontving om deze verantwoordelijkheid op mij te nemen, deed hij onmiddellijk alles wat nodig was om onze zendingaangelegenheden af te ronden; en zonder enige aarzeling stemde hij mij daadwerkelijk.

Het vermogen om dat te doen is, naar mijn mening, te danken aan een goed inzicht van de beginselen van het evangelie, een kennis van de verbonden die wij sluiten en de vastberadenheid om in overeenstemming met die kennis te leven, . . . en aan *een grote liefde voor de Heer*.

Ik haal nogmaals president Kimball aan: „de ware heldinnen . . . zijn de vrouwen die het belangrijker vinden om rechtvaardig te zijn dan om zelfzuchtig te zijn . . . (Zij) bezitten ware nederigheid, die meer waarde hecht aan onkreukbaarheid dan aan opvallendheid.“ (Idem, blz. 178.)

Ik ben reeds voorbeelden tegenkomen van vrouwen die mij zeer getroffen hebben door hun geest en hun toewijding aan de Heer – levens die een gestage dankbaarheid en voortdurend geloof uitstralen.

Er zijn ongetrouwde vrouwen die het

hart van hun hele wijk gestolen hebben vanwege hun goede werken; moeders van verschillende leeftijden en in verschillende omstandigheden (gehuwd, weduwe of gescheiden), die zich door niets hen laten afhouden van hun taak om kinderen in gerechtigheid groot te brengen; echtgenotes die hun man verzorgen en steunen in moeilijke situaties; en vrouwen die bereid zijn huis en haard te verdedigen door hun optreden in het openbaar en dienstverlening in de maatschappij.

Ik ben mij bewust geworden van het louteringsproces dat deze vrouwen ondergaan naarmate zij zichzelf, al dienende, wegcijferen en offers brengen ter wille van de opbouw van het koninkrijk, waarbij zij gehoor geven aan president Kimballs aansporing om de „bron van liefde en waarheid en gerechtigheid” te zijn waar zo’n grote behoefte aan bestaat, en „om gezinnen, vrienden en burens te verzorgen . . .” (Idem, blz. 178.)

Wij zijn één van hart en één van gedachte in ons streven om dat Zion te worden waar onze overtuigingen in daden worden omgezet. In een vasten- en getuigenisvergadering die onlangs plaatsvond, stond een jonge dame op om haar dankbaarheid kenbaar te maken voor haar jeugdwerkklas en voor de fijne manier waarop ieder meisje, thuis aangemoedigd door haar moeder, aan zowel het klaswerk als de activiteiten had meegedaan.

In diezelfde vergadering stond een zuster op die haar Hemelse Vader be-

dankte voor haar nieuwe roeping als presidente van de jonge-vrouwen. Zij beloofde zich geheel voor haar taak in te zetten en smeekte de moeders vervolgens om ervoor te zorgen dat hun meisjes kwamen. Zusters die werkzaam zijn in het jeugdwerk en de jonge-vrouwen nemen actief deel aan het programma van de zustershulpvereniging door middel van het verrichten van huisbezoek en liefdediensten en door het met elkaar delen van talenten tijdens de vergadering voor de gezinsverzorging.

Zusters, het is nodig dat wij elkaar daadwerkelijk bijstaan als wij de jeugd onderwijzen en trainen. Als zusters in het evangelie zijn wij met elkaar verbonden door ons dienstbetoon, opdat afzonderlijke personen en gezinnen sterker mogen worden.

In Mosiah 18:8-9 wordt ons gezegd dat wij „Zijn volk (zullen) worden genoemd, als gewillig (zijn) elkanders lasten te dragen, zodat ze licht mogen zijn; . . . gewillig (zijn) met de treurende te treuren; ja, en hen te vertroosten, die vertroosting nodig hebben.”

Toen de mensen de doopbeloften, die door Alma in het boek Mosiah uiteen zijn gezet, begrepen, „klaptten zij van vreugde in de handen en riepen uit: Dat is het verlangen van ons hart.” (Mosiah 18:11.)

Wat was het verlangen van hun hart? Dat de doopbeloften vervuld zouden worden, die luiden:

1. Dat zij van hun zonden gereinigd zouden worden.
2. Dat zij onder „de kinderen van

Christus” gerekend zouden worden – ofwel lid van zijn kerk zouden zijn.

3. Dat zij de gave van de Heilige Geest zouden ontvangen.

4. Dat zij door het onderhouden van de geboden het eeuwige leven zouden hebben.

„De doop alleen is natuurlijk niet genoeg om ons het recht te geven ‘kinderen van Christus’ te worden genoemd. Wij moeten daarna voortgaan op het pad der gerechtigheid.” (*Lesboek voor de zustershulpvereniging 1984*, blz. 41.)

Naarmate wij zo leven dat wij de Geest steeds bij ons kunnen hebben, kunnen wij de stille, zachte stem horen en gehoorzamen en aldus leiding ontvangen bij alles wat we doen en zeggen.

Ouderling John A. Widtsoe brengt ons met de volgende uitspraak nog eens onder het oog dat onze verbonden onze dagelijkse handelingen belangrijker maken:

„Een stukje zilver dat van hand tot hand gaat heeft altijd een zekere waarde; het wordt gewogen en we verkopen het dan volgens de marktwaarde. Maar wanneer van dat stukje zilver een dollar wordt gemaakt, krijgt het de stempel van de regering; het wordt een geldstuk van het land en door de manier waarop het geldstuk van hand tot hand gaat wordt het belang van het land gediend. Zo gaat het ook met de handelingen die een mens verricht; zodra deze in het grote plan, het plan van zaligheid gaan passen, worden die handelingen als het ware een geestelijk geldstuk, gaan ze van hand tot hand, worden zij van mens tot mens doorgegeven en helpen zij mee het grote werk van God tot stand te brengen.” (*Conference Report* van april 1922, blz. 97.)

Mijn schoonmoeder van 87 werd als mijn huisbezoekster geroepen. Haar handelingen zijn ware geestelijke geldstukken. Zij weet werkelijk hoe zij haar geloof in praktijk moet brengen door de manier waarop zij mij altijd opgewekt en heel getrouw weet te vinden, op een vaak ongebruikelijk tijdstip (en dat is niet zo gemakkelijk), en mij dan een korte echt verheffende boodschap geeft. Zij moedigt mij altijd aan, past het onderwerp van haar boodschap altijd aan mijn levensomstandigheden aan en geeft me altijd een verfrissend geestelijk bad. Zelfs leidsters moeten weleens aangemoedigd worden.

De Heer gebruikt ons vaak om het gebed van een ander te verhoren.

Een vriendin van me verloor onlangs twee van haar zonen bij een motorongeluk en zij was enige tijd ontroostbaar. Zij had de bisschop niet kunnen bereiken en had zich in vurig gebed tot de Heer gewend. Toen zij opkeek stond haar huisbe-

Het algemeen presidium van de zustershulpvereniging (van links naar rechts); zuster Joy F. Evans, eerste raadgeefster, zuster Barbara W. Winder, presidente, en zuster Joanne B. Doxey, tweede raadgeefster.

zoekster aan de deur die eenvoudig zei: „Ik had het gevoel dat ik nodig was.”

Bij een andere gelegenheid was de moeder van één van onze zusters gestorven. Een vriendin die op de hoogte was van dit verlies, wilde haar graag helpen maar wist niet goed wat zij moest doen. Moest zij bloemen meenemen, of misschien wat te eten? Haar man stelde haar voor dit aan de Heer voor te leggen. Er kwam inderdaad een antwoord: „Ga alleen maar.” Toen zij daar aankwam was haar aanwezigheid daar meteen al een hele troost voor die zuster, die haar vroeg met haar in gebed te gaan. Daarna merkte de diepbedroefde zuster op wat haar vriendin haar gegeven had – vrede in haar hart, iets wat zij zo zeer nodig had.

Velen kunnen ergens op bezoek gaan, maar door de verbonden die wij hebben aangegaan, doen wij dat altijd in zijn naam. Wij zijn in staat die dingen te zeggen en te doen waar we onder andere omstandigheden niet aan zouden denken.

Zusters, velen in onze kerk voelen zich in deze tijd alleen en eenzaam. De harte-kreet van die zusters die ook iets willen doen, die er bij willen horen, die naar gezelschap snakken en toch het gevoel hebben niet geliefd en geaccepteerd te worden heeft mij pijn gedaan. Ik zoek ook naar die geliefde zusters die we zo graag hier zouden zien, die zich misschien door

persoonlijke moeilijkheden lieten weerhouden hier te komen, maar wier aanwezigheid ons allemaal toch zoveel sterker zouden maken.

President Hinckley heeft ons gezegd:

„God heeft de vrouwen van deze kerk bij de opbouw van zijn koninkrijk een speciale taak gegeven.” (*Ensign* van november 1983, blz. 84.) Als de zusters van het evangelie samenwerken kunnen er prachtige dingen gedaan worden.

Nephi heeft ons, met betrekking tot ons doopverbond, gezegd: „Dan zijt gij op dit rechte en smalle pad dat naar het eeuwige leven leidt; dan zijt gij binnengegaan door de poort; dan hebt gij gehandeld overeenkomstig de geboden van de Vader en de Zoon, en hebt gij de Heilige Geest ontvangen.

Dan vraagt hij 'of hiermede alles is gedaan'.

Neen, . . . Daarom moet gij standvastig in Christus voorwaarts streven, met onverzwaakte hoop, en met liefde voor God en alle mensen. Indien gij aldus voorwaarts zult streven, en u in Christus' woord verheugt, en volhardt tot het einde toe, dan zegt de Vader: Gij zult het eeuwige leven hebben.” (2 Nephi 31:19-20.)

Zusters, ik spoor u aan om uzelf en uw gezin voor te bereiden om de zegeningen van het verbond te kunnen ontvangen.

Dat doen we door de geboden te onderhouden, door steeds te trachten de Heilige Geest als onze metgezel te hebben en door ons geloof in daden om te zetten.

Door ons streven gerechtigt en onzelfzuchtig onze diensten in zijn naam te verlenen en elkander volledig te steunen, gaan wij steeds meer een eenheid vormen, wordt wat wij doen steeds meer als een lichtend baken en verkrijgen we een hechte band door het goede dat wij doen; zijn wij „geen vreemdelingen en bijwoners meer, maar medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods”. (Ef. 2:19.)

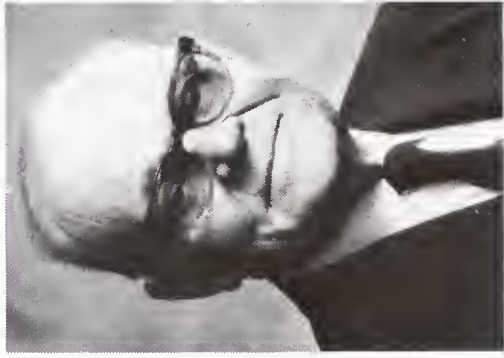
Van deze dingen geef ik u mijn getuigenis in de naam van Jezus Christus. Amen.

□

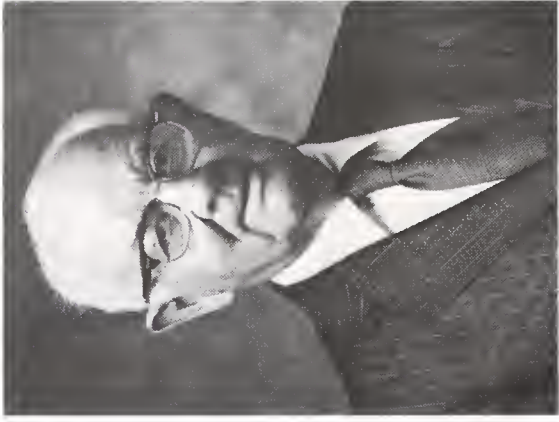

Algemene autoriteiten van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Het Eerste Presidium

President
Marlon G. Romney
Eerste raadgever

President
Spencer W. Kimball

President
Gordon B. Hinckley
Tweede raadgever

Raad der Twalf

Ezra Tatt Benson

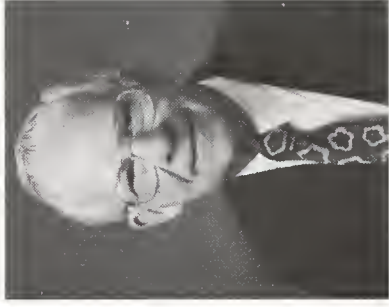
Howard W. Hunter

Thomas S. Monson

Boyd K. Packard

Marvin J. Ashton

Bruce R. McConkie

L. Tom Perry

David B. Haight

James E. Faust

Neal A. Maxwell

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig

J. Thomas Fyans

Carlos E. Asay

M. Russell Ballard

Dean L. Larsen

G. Homer Durham

Richard G. Scott

Marion D. Hanks

Overige leden van het Eerste Quorum der Zeventig

A. Theodore Tuttle

Franklin D. Richards

Theodore M. Burton

Paul H. Dunn

Hartman Rector, Jr.

Loren C. Dunn

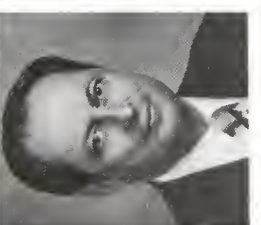
Robert L. Simpson

Rex D. Pinegar

W. Grant Bangerter

Robert D. Hales

Adney Y. Komatsu

Joseph B. Wirthlin

Gene R. Cook

Charles Didier

William R. Bradford

George P. Lee

John H. Groberg

Jacob de Jager

Vaughn J. Featherstone

Royden G. Derrick

Robert E. Wells

James M. Paramore

Hugh W. Pinnock

F. Enzo Busche

Yoshitiko Kikuchi

Ronald E. Poelman

Derek A. Cuthbert

Robert L. Backman

Rex C. Reeve, Sr.

F. Burton Howard

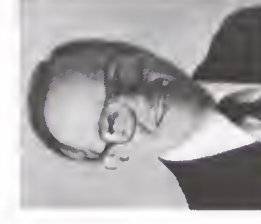
Ted E. Brewerton

Jack H. Goaslind, Jr.

Angel Abrea

John K. Carmack

Russell C. Taylor

Robert B. Harbertson

Devere Harris

Spencer H. Osborn

Philip T. Sonntag

John Sonnenberg

F. Arthur Kay

Keith W. Wilcox

Presiderende Bisschop

H. Burke Peterson
Eerste raadgever

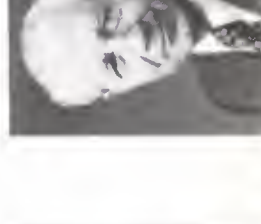

Victor L. Brown
Presiderende
bisschop

J. Richard Clarke
Tweede raadgever

Emeritus Patriarch

Eldred G. Smith

Sterling W. Silk

Henry D. Taylor

Bernard P. Brockbank

James A. Cullimore

Joseoh Anderson

John H. Vandenberg

O. Leslie Stone

Emeritus algemene autoriteiten

Leden van het Eerste Quorum der Zeventig

L.D.S. CHURCH
TRANSLATION DIVISION
LIBRARY

